

Giới thiệu Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!

Văn án: Một màn bất ngờ, cô thực sự đã mang thai rồi!

Đến bệnh viện để bỏ đi đứa bé, bệnh viện toàn quốc cũng không ai dám làm phẫu thuật cho cô, hại cô cũng không thể không sinh đứa bé .

Năm năm sau, đột nhiên đứa bé lại bị cướp đi, sau đó, một người đàn ông cao quý ngang ngược xông vào thế giới của cô.

Sao? Anh là cha của con trai cô ư? Không những như thế, mà còn...mà còn là tổng thống của một nước trên cả vạn người?!

Cho nên...Thật sự không phải là cô đang nằm mơ chứ?

Thể Loại: Ngôn tình hiện đại, quân chủ, thâm tình, 1vs1, sạch, sủng...

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1: Hạ Tinh Thần mang thai.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đêm, khuya.

Trong một căn phòng hiện đại tuyệt đẹp, tất cả các món trang trí đều vô cùng có giá trị.

Hạ Tinh Thần nằm trên giường mơ mơ màng màng. Mỗi một hoa văn của chiếc giường ngủ già cổ này đều do thợ thủ công có kỹ thuật giỏi nhất tự tay điêu khắc.

Cửa, đột nhiên bị đẩy ra, vài người liên tục đi vào, tất cả đều cung kính đứng nghiêm ở cửa, nghênh đón người đàn ông đang cất bước chân đạp trên thảm đi vào cuối cùng.

Cả phòng rất tối, Hạ Tinh Thần cố gắng hết sức mở to mắt nhìn người đi vào, nhưng chỉ có thể ngậy ngậy nhìn thấy được một bóng dáng cao ngất thẳng tắp. Dưới ánh trăng, làn mờ có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của người đàn ông này khiến cho người khác không chịu nổi mà phải cúi đầu quy phục.

“Chính là cô ấy sao?” Giọng của người đàn ông rất trầm áp.

“Vâng. Thưa ngài, cô ấy là người duy nhất được chọn trong kho máu.”

Người đàn ông phát tay, tất cả mọi người vừa mới đi vào, cũng lập tức không một tiếng động mà lui trở ra ngoài, giống như chưa từng xuất hiện.

...

A! Một tiếng thở gấp, Hạ Tinh Thần đột ngột mở mắt ra. Bên ngoài đã rực rỡ ánh mặt trời, trên sống lưng hết sức mảnh mai của cô, vẫn còn đầy mồ hôi lạnh.

Vừa rồi cô lại nằm mơ! Mơng xuân! Trong giấc mơ, có một người đàn ông, nhưng lại không thể nhìn rõ được mặt của anh ta. Người đó là ai?

Hơi thở nặng nề, ôm lặt tấm chăn, từ từ ngồi dậy. Nhưng toàn thân lại giống như bị xe nghiền qua, khắp nơi đều đau đớn.

Cau mày.

Nếu thật sự là giấc mơ, vậy giấc mơ này...cũng có phần quá chân thật rồi!

Hạ Tinh Thần không còn lời nào để nói với mình nữa!

Từ lúc nào cô lại si mê đến mức này rồi, còn nằm mơ đến một người đàn ông xa lạ cùng làm chuyện đó với mình. Càng buồn cười hơn là...cô là mờ nhớ được, người đàn ông kia đã nói cho phép cô sinh đứa con của anh ta?

Thật buồn cười! Hiện tại cô chỉ mới mười tám tuổi thôi, dựa vào đâu muốn cô sinh con cho anh ta! Anh ta cho rằng anh ta là ai?

Nhưng, không ngờ đến giấc mơ kỳ lạ vừa tươi đẹp này, đã quán lấy Hạ Tinh Thần suốt một tuần. Thậm chí cô đã từng nghi ngờ, tất cả những điều này

vốn dĩ không phải là giấc mơ, bởi vì nó quá chân thật...

Chân thật đến mức, cô có thể nhớ rõ được hooc môn nam tính của người đàn ông xâm nhập vào, thậm chí...cô còn nhớ rõ ánh mắt lạnh lẽo không có chút nhiệt độ nào của anh ta.

Con người màu mực sâu thẳm, cao quý, trầm tĩnh, lại thần bí không lường được...

Anh ta cao cao tại thượng, tự cao tự đại, giống như không phải là người trong thế giới của cô. Trong thực tế, chắc hẳn sẽ không có người đàn ông như vậy!

Cho nên, Hạ Tinh Thần lại càng cảm thấy đây chỉ là giấc mơ, chỉ là giấc mơ mà thôi!

...

Hai tháng sau.

Hạ Tinh Thần đang ở trong phòng học tiếng Anh, đọc đến tuyển tập của William Shakespeare, đột nhiên trong dạ dày lại cuộn cuộn lên như dòi sông lấp biển.

“Oe!” Không thể nhịn được nữa, cô che miệng, đẩy cửa phòng, xông vào nhà vệ sinh, mở nắp bồn cầu, ngồi xổm xuống, nôn khan.

“Đại tiểu thư, cô không sao chứ?” Người giúp việc nghe tiếng, vội vàng chạy đến, vỗ lưng cho cô.

Âm thanh quá lớn, ở căn phòng khác Hạ Tinh Không đẩy cửa đi ra, thấy bộ dạng này của cô, cô ấy cũng vội vàng ngồi xuống: “Chỉ, có phải là chị đã ăn bậy bạ gì không?”

Hạ Tinh Thần thật sự đã không còn sức để trả lời lại câu hỏi của cô em gái cùng cha khác mẹ này, chỉ đưa tay đóng nắp bồn cầu lại, không còn sức đứng dậy, vừa định đi ra, kết quả trong dạ dày lại vô cùng khó chịu.

Mình làm sao vậy? Chẳng lẽ thật sự đã ăn phải đồ hư rồi sao?

Ngày hôm sau.

Hạ Tinh Thần đi bệnh viện khám, bạn trai Hứa Nham đi cùng cô.

Đầu tiên là bọn họ đến khoa tiêu hóa. Kết quả, bác sĩ lại bảo bọn họ chuyển đến phụ khoa.

“Bác sĩ, di nói sao ạ? Có phải di có nhầm lẫn gì không?”

Kết quả kiểm tra, làm cho Hạ Tinh Thần và Hứa Nham đều cực kỳ sợ hãi.

“Nhầm cái gì? Thanh niên các người bây giờ đều không biết chú ý, tuổi còn quá trẻ đã mang thai. Lúc làm không sợ, bây giờ lại sợ!”

“Tôi...tôi và bạn gái vốn dĩ còn chưa đến bước đó!” gương mặt của Hứa Nham kiềm nén đến mức đỏ bừng, giải thích.

Bác sĩ đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn Hứa Nham, lại nhìn sang Hạ Tinh Thần đang ngơ ngác đứng ở bên cạnh, nói một cách đầy sâu xa: “Vậy chuyện này phải hỏi bạn gái của cậu đã xảy ra chuyện gì rồi. Các người chưa đến bước đó, có thể cô ấy đã đến bước đó cùng người khác rồi thì sao?”

Hứa Nham sững sờ.

Lời này của bác sĩ, giống như một cái chày nện thẳng xuống.

Anh ta quay lại nhìn Hạ Tinh Thần, không dám tin.

Hạ Tinh Thần lắc đầu, môi cũng hơi run: “Em...em không có xảy ra quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào...”

Lời này, rõ ràng là một câu khẳng định, nhưng, trong lòng không xác định, bản thân hiểu rõ hơn ai hết. Nếu cô thật sự đã có thai, lời giải quyết duy nhất, chính là đem hôm đó...

Không phải là giấc mơ!

“Được rồi, được rồi, cô cũng không phải là đức mẹ, không có gieo giống còn có thể này mà sao? bản thân cô nghĩ cho kỹ đi, có phải đã rất lâu kinh nguyệt của cô cũng chưa đến rồi không? có phải gần đây hay buồn ngủ, có phải vẫn luôn cảm thấy đầu óc choáng váng.”

“...” Hạ Tinh Thần bị bác sĩ truy hỏi một chuỗi các vấn đề cũng không thể nào lên tiếng trả lời được.

...

Trời đánh ngũ lôi, cũng chính là cảm giác này.

Từ bệnh viện trở về, sắc mặt của Hạ Tinh Thần và Hứa Nham đều trắng bệch.

Trong đại sảnh của nhà họ Hạ, cô đang quỳ dưới sàn, gương mặt của ba Hạ - Hạ Quốc Bằng lạnh lẽo, ngồi ở vị trí chủ nhà.

“Nếu đứa bé này không phải của Hứa Nham, vậy con nói đi, rốt cuộc đứa bé là của ai?” Ông lạnh lùng chất vấn.

“...Con không biết!” giọng của Hạ Tinh Thần, cũng như gió bay trên bầu trời. Câu trả lời cho vấn đề này, cô cũng rất muốn có ai đó có thể nói cho mình biết.

“Không biết? con còn dám nói dối!” Hạ Quốc Bằng tức giận đến không thể kiềm chế được, “Pạch!”, bàn tay vỗ mạnh lên tay vịn của chiếc ghế: “Ba hỏi lại một lần nữa, rốt cuộc đứa bé là của ai?”

“Ba, ba không cần hỏi nữa! Cho dù hỏi thế nào đi nữa thì con cũng không biết!”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: Không cho phép làm tổn thương đứa bé.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Quốc Bằng, bây giờ xem như tôi đã nhìn rõ, đứa con gái này của ông, bình thường nhìn có vẻ đơn thuần, sạch sẽ, nhưng lại không biết đã ở bên ngoài làm loạn với những ai!” Vợ của Hạ Quốc Bằng là Lí Linh ở bên cạnh châm dầu vào lửa: “Nếu không trị tội cô ta, nếu không trừng cô ấy sẽ ảnh hưởng xấu đến Tinh Không của chúng ta.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy. Con sẽ không giống với chị...không phải, ý của con là, con sẽ không làm bậy với đàn ông, cũng đừng nói là mang thai. Chắc chắn con sẽ không làm cho nhà họ Hạ mất mặt.” Hạ Tinh Không ngoan ngoãn, giọng nói vô cùng dịu dàng. Lời nói ra, cơ bản cũng chính là đổ dầu vào lửa.

Hạ Tinh Thần lạnh lùng liếc sang: “Hạ Tinh Không, cô im miệng, được không?”

“Em...xin lỗi!” Hạ Tinh Không oan ức, vành mắt đỏ lên: “Ba, con không nên nói lung tung, làm chị khó chịu.”

Hạ Quốc Bằng giận đến mức gương mặt cũng cứng đờ, đứng dậy, tát một tát lên gương mặt của Hạ Tinh Thần: “Việc còn làm sai, còn có thái độ như vậy với em gái của con! Lời của Tinh Không không hề sai, mặt mũi của nhà họ Hạ đã thật sự bị con làm mất hết rồi!”

Cái tát này của Hạ Quốc Bằng không hề nhẹ. Khi đánh xuống, Hạ Tinh Thần chỉ cảm thấy bên tai của mình đầy tiếng vo ve, gương mặt nhỏ cũng đỏ lên. Nhưng, cô chỉ cắn răng, kéo thẳng sống lưng, quỳ ở đó, từ chối việc nhận sai.

Cơ bản là cô không sai! Cái tát này là cô chịu oan, nhưng chỉ cần có một ngày còn cơ hội gặp lại người đàn ông đó, cái tát này nhất định cô phải đòi lại!

“Bỏ đứa bé đi cho ba! Ngay lập tức!” cuối cùng Hạ Quốc Bằng ra từ lệnh.

Trước khi Hạ Tinh Không đi khỏi, thở dài: “Chị, Hứa Nham đối xử với chị tốt như vậy, chị thật sự quá đáng rồi...”

Trong lòng của Hạ Tinh Thần đau đớn như có kim châm, nhưng, cô cũng biết, giờ đây, cô đã không xứng với Hứa Nham nữa rồi!

...

Hạ Tinh Thần xin trường nghỉ học, đến bệnh viện bỏ đứa bé.

Sợ có chuyện ngoài ý muốn, nên Lý Linh Nhất đi cùng cô.

“Hạ Tinh Thần!”

Y tá gọi đến tên của Tinh Thần, cô đứng dậy, cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ, ác mộng. Một lát nữa, nhắm mắt lại, tỉnh lại, con ác mộng đã biến mất.

“Cởi quần nằm lên giường đi! Chuẩn bị thuốc mê!” Giọng của bác sĩ lạnh lùng, Hạ Tinh Thần nắm chặt lấy bàn giải phẫu, đã chuẩn bị tâm lý, cho rằng mình có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả, nhưng, nhưng phía trước vẫn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức phát run.

Cô hận!

Rất hận người đã khiến cho mình mang thai.

Nhưng, buồn cười chính là...ngay cả người đàn ông đó là ai cô cũng không biết được! Chuyện buồn cười này, làm sao lại để cho cô gặp phải chứ?

Khi đang suy nghĩ lung tung, cửa phòng giải phẫu bị đẩy ra, bị người khác mở rộng ra.

Một nhóm người mặc áo blouse, vội vàng đi vào, vẻ mặt đông cứng lại, như gặp đại địch.

“Viện trưởng!” Tập thể bác sĩ và y tá đều đứng dậy, chào hỏi người dẫn đầu. Hạ Tinh Thần nằm trên bàn phẫu thuật cũng còn tỉnh thần để ý đến.

“Hạ Tinh Thần! Ai là Hạ Tinh Thần? Giải phẫu chưa?” Viện trưởng gọi liên tục, nghe được trong giọng nói có sự sợ hãi và hỗn loạn.

Hạ Tinh Thần cau mày, đứng lên.

Y tá chỉ về phía cô: “Viện trưởng, tìm Hạ Tinh Thần này sao?”

Viện trưởng lấy tấm ảnh ra, so sánh với gương mặt của cô, vội vàng gật đầu: “Phải, là cô ấy! Đã giải phẫu chưa?”

“Đang chuẩn bị ạ!”

“Không giải phẫu! Bất kỳ ai cũng không được giải phẫu cho cô ấy!” Viện trưởng lạnh lùng hạ lệnh, làm cho tất cả mọi người đều khó hiểu. Trợ lý của viện trưởng bước lên nói vào tai của bác sĩ: “Vừa rồi nhận được một cuộc điện thoại, trong điện thoại đã căn dặn, hãy là Hạ tiểu thư đến phá thai, bất kỳ bệnh viện nào cũng không được nhận. Nếu không, hậu quả tự chịu!”

Bác sĩ kì quái hỏi: “Điện thoại của ai?”

Đối phương nhào người đến sát bên tai cô, hạ giọng thấp hơn. Nói ra một cái tên, bác sĩ cũng sợ, hoảng sợ đến mức miệng cũng không khép lại được. Đáng vẻ khi đối diện với Tinh Thần cũng không còn lạnh lùng như vừa rồi, mà là cung kính, và kính nể.

“Hạ tiểu thư, làm phiền cô đi ra ngoài cùng chúng tôi!” viện trưởng đích thân mời cô. Đã có người đỡ cô từ trên bàn giải phẫu xuống, dè dặt: “Cô cần thận một chút, nhất định đừng làm tổn thương đến đứa bé.”

Hạ Tinh Thần cau mày, không thể hiểu được: “Tại sao không thể giải phẫu đứa bé cho tôi?”

“Hạ tiểu thư, lí do này cô đừng hỏi nữa! Còn đứa bé của cô, chắc chắn không thể phá. Đừng nói là bệnh viện chúng tôi không làm cho cô, mà cả nước S, cũng không có bệnh viện nào nhận giải phẫu cho cô. Nếu cô không ghét bỏ, hay là cứ ở lại bệnh viện của chúng tôi dưỡng thai, tôi mời cô đến phòng làm việc của tôi, tôi sẽ đích thân làm kiểm tra cho cô, lập bảng dinh dưỡng cho cô.”

“Người gọi điện thoại cho các người là ba của đứa bé?” Hạ Tinh Thần nhìn viện trưởng, trải qua một khoảng thời gian dài, tâm tình của cô cũng đã tỉnh táo một cách lạ thường, ánh mắt cũng lạnh lẽo: “Viện trưởng, rốt cuộc anh ta là ai? Có quyền gì không cho tôi phép tôi bỏ đứa bé?”

Vừa rồi rõ ràng cô đã nghe được tên mà trợ lý của viện trưởng nói với bên tai của bác sĩ, họ Bạch, nhưng, sau chữ “Bạch”, cô cũng không nghe rõ được nữa.

Viện trưởng lắc đầu khổ sở: “Hạ tiểu thư, hi vọng cô đừng làm khó tôi. Cậu ấy có phải là ba của con cô hay không không thì tôi không biết, nói tóm lại, nếu cô không từ bỏ ý định, cũng có thể đi bệnh viện khác để thử xem.”

Hạ Tinh Thần dĩ nhiên sẽ không từ bỏ. Đứa bé này cô không thể giữ lại, vì vậy lập tức xoay người đi đến bệnh viện khác.

Nhưng, mỗi bệnh viện, sau khi đối chiếu hình với cô, cả một nhóm người đều cung kính mời cô đi vào văn phòng của viện trưởng. Phẫu thuật không thể làm, ngược lại lại mang đến một đồng sản phẩm dinh dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Đứa bé bị đưa đi.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ban đầu Lý Linh vẫn còn rất khinh thường, cảm thấy viện trưởng đầu tiên chỉ là hù dọa bọn họ. Hạ Quốc Bằng là phó thị trưởng, Lý Linh đi theo ông cảnh gì mà chưa từng thấy chứ? Nhưng kết quả, đã đi sáu bệnh viện, đài ngộ đó, sự phô trương đó vẫn làm cho bà trở mắt mà đứng nhìn. Cho dù quyền của phó thị trưởng có lớn hơn nữa, cũng không có quyền điều khiển được tất cả các bệnh viện! Cho nên, người ở phía sau quyền lực còn lớn hơn cả Hạ

Quốc Bằng?

Hơn nữa, hôm đó, Hạ Quốc Bằng cũng nhận được một tin tốt. Vốn dĩ ông cũng đang cùng một người khác tranh vị trí thị trường, vốn ông cũng không có quá nhiều hi vọng, nhưng, đột nhiên tình hình lại đảo ngược, lãnh đạo trực tiếp đề bạt ông. Mà nhóm nhảy Hạ Tinh Không đã ao ước rất nhiều năm, nhận vào thẳng. Nên biết rằng, nhóm nhảy đó chỉ nhận vũ công quốc tế, mà Hạ Tinh Không lần đầu tiên được đặc cách nhận vào.

Mà tất cả những việc này, điều kiện tiên quyết để đạt được là: Đứa bé của Hạ Tinh Thần, nhất định phải giữ lại!

Ban đêm!

Từ bệnh viện trở về, Hạ Tinh Thần ngấm cả người vào bồn tắm, suy nghĩ vô cùng rối loạn.

Người đàn ông họ “Bạch” kia rốt cuộc là ai, lại có quyền lực tày trời như vậy, ngay cả bệnh viện của cả nước S cũng có thể dễ dàng kiểm soát như vậy? Thậm chí còn có thể nắm trong tay tiền đồ của tất cả mọi người thân của cô bao gồm cả ba cô và bản thân cô? Mang thai đứa bé, không phải nguyện vọng của cô, ngay cả bỏ đứa bé, cũng không theo ý nguyện của cô?

Nếu anh ta cần đứa bé như vậy, vậy...có phải là có hàm ý gì không? chỉ cần cô giữ lại đứa bé này, sớm muộn cũng có ngày, anh ta sẽ xuất hiện?

Nghĩ như vậy, Hạ Tinh Thần cũng từ trong nước đứng lên, thở một hơi dài, trong lòng đã có dự định khác.

Cô rất muốn xem thử người đàn ông kỳ bí ở phía bức màn kia rốt cuộc là thần thánh phương nào! Cái tát kia, cô cũng phải đòi lại!

...Năm năm sau....

Hạ Tinh Thần vốn nghĩ rằng ngày mình sinh ra đứa bé, người đàn ông kia nhất định sẽ xuất hiện.

Nhưng, cô đã thất vọng.

Không hề xuất hiện!

Qua năm năm, cô đã thuận lợi tốt nghiệp chuyên ngành ngoại ngữ, tìm được một công việc rất tốt, dọn khỏi nhà họ Hạ. Đại Bạch đã bốn tuổi, nhưng người đàn ông kia cũng không xuất hiện.

Một lần cũng không có.

Dần dần Hạ Tinh Thần cũng quên đi người đàn ông đó. Lúc này, con và con trai sống nương tựa vào nhau, cuộc sống đơn giản bình dị, cô chỉ cầu nguyện không có người xuất hiện phá vỡ hạnh phúc này. Cũng rất vui mừng, lúc đó mình đã sinh đứa bé ra. Mặc dù, năm đó, chịu không ít ánh mắt xem thường, tình cảm của ông nội bà nội cùng vì vậy mà chuyển dời sang Hạ Tinh Không, nhưng từ trước đến giờ Hạ Tinh Thần vẫn không hối hận.

Tan ca, cầm chìa khóa mở cửa vào nhà, cậu bé trong nhà đang tựa người trên sofa xem tivi, lại là kênh tài chính và kinh tế vô cùng nhàm chán.

“Đại Bạch, con vẫn còn nhỏ, có thể xem những chương trình của trẻ em hay không? mẹ chuyển sang “Cùng vui vẻ” có được không?”

“Không muốn, cái đó chỉ để cho các bạn nhỏ ngây thơ xem thôi!” Hạ Đại Bạch lập tức từ chối.

“...” Hạ Tinh Thần bị thương rồi. Bởi vì, cô thật sự rất thích xem “Cùng vui vẻ”, kết quả lại bị cậu bé bốn tuổi chê là ngây thơ!

Hiện tại con cũng là bạn nhỏ ngây thơ, con nên xem những chương trình ngây thơ, mẹ đổi kênh!”

“Được rồi, được rồi, mẹ đổi kênh đi, con biết đại bảo ngọc xem không hiểu được chương trình tài chính và kinh tế.” Đại Bạch ngoan ngoãn đưa điều khiển tivi cho Tinh Thần.

“...” Hạ Tinh Thần cắn môi, tức giận vỗ lên sau cổ của cậu: “Con có thể không chèn ép chỉ số IQ của mẹ không? Thật đáng ghét!”

Hạ Tinh Thần cảm thấy mình sinh Hạ Đại Bạch ra giống như nhặt được một vật báu lớn.

Cậu bé chẳng những khéo léo, hiểu chuyện, nghe lời, biết mình không có ba như những người bạn khác cũng không khóc lóc ầm ĩ. Hơn nữa, chỉ số thông minh của cậu bé thật sự vô cùng cao.

Tóm lại, cậu bé thích nghịch những thứ mà ngay cả cô cũng không hiểu.

Ví dụ, những con số ngồn ngàng về tài chính kinh tế kia, các mô hình triển lãm hàng không, và một số trò chơi thông minh trên truyền hình, đối với cậu đều là những ca nhò. Lúc ban đầu Hạ Tinh Thần cảm thấy mình bị cậu chèn ép về chỉ số IQ thật sự là một chuyện siêu mất mặt, nhưng sau này, số lần bị chèn ép thật sự là quá nhiều rồi, cũng đã thành thói quen. Hơn nữa đứa cậu bé có dáng vẻ vô cùng xinh đẹp ra ngoài, cũng hết sức hãnh diện. Cô cũng âm thầm đánh ước không ít mối cho cậu.

“Được rồi, Đại Bạch, mẹ đi thay quần áo, đưa con ra ngoài ăn cơm.” Hạ Tinh Thần xoa xoa đầu của cậu. Cậu khua cánh tay nhỏ: “Đi đi, đi đi!”

...

Hạ Tinh Thần tắm rửa, thay bộ đồ công sở xuống, chọn một chiếc váy màu vàng nhạt.

Mặc dù cô đã là mẹ của một cậu bé bốn tuổi, nhưng thật ra bây giờ cô cũng mới hai mươi ba tuổi mà thôi, đang là bông hoa có giá trị nhất. Màu vàng nhạt rất tươi sáng, cũng rất hợp với cô. Càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô.

Cô xử lý xong bản thân, đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách, lại không thấy bóng dáng của con trai.

“Đại Bạch?”

Cô kêu lên, cũng không nghe được tiếng của con trai.

“Hạ Đại Bạch, mau ra đây, không còn sớm nữa!” Tinh Thần vừa thúc giục, vừa đẩy cửa phòng của con trai. Nhưng, trong phòng cũng không có người.

Trống không, khiến cho tim của cô lập tức loạn nhịp.

Không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên “Lộp bộp”, một dự cảm không lành bao trùm lấy cô, cô nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh.

Trống không!

Vẫn trống không!

“Đại Bạch! Hạ Đại Bạch!” Hạ Tinh Thần ép mình phải hết sức tỉnh táo, không buông tha bất cứ một góc xó nào trong mỗi căn phòng mà cậu có thể ẩn nấp: “Đại Bạch, con mau ra đây, bây giờ cũng không phải là thời gian chơi trò trốn tìm! Nếu con không ra đây, mẹ sẽ giận đấy!”

Cô giả vờ tức giận, cao giọng, giọng nói cũng hơi thay đổi.

Thường ngày, lúc này, cậu bé nhất định đã xuất hiện! Nhưng, hôm nay... không có...

Hạ Tinh Thần biết cậu đã không còn ở trong phòng nữa, vội vàng xông ra ngoài, tìm kiếm một vòng trên hành lang cũng không thấy được bóng dáng của con trai.

Cô vội vàng lấy điện thoại ra, chuẩn bị nhờ sự giúp đỡ từ người ba thị trường của mình.

“Tinh Thần, tôi vừa gặp Đại Bạch nhà cô đấy!”

Điện thoại còn chưa kết nối, hàng xóm cách vách đã vội vàng chạy đến. Lập tức Hạ Tinh Thần như nhìn thấy vị cứu tinh, nắm lấy cánh tay của cô ấy: “Cô thật sự đã nhìn thấy thằng bé sao? Thằng bé ở đâu?”

“Mới vừa rồi ở dưới lầu, cô mau mau đi xem thử đi, bị một người mặc áo đen ôm đi.”

Trái tim của Hạ Tinh Thần nặng trĩu, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không kịp nói, vội vã chạy đi.

Chẳng lẽ gặp phải bọn bất cóc? Nhưng, cô chỉ là một người bình thường, một người mẹ đơn thân, làm gì có đồ quý giá? Món quý giá nhất cũng chính là Đại Bạch!

Hạ Tinh Thần lao nhanh xuống lầu.

Khi vừa chạy đến cửa của khu nhà, đã nhìn thấy một hàng hơn mười chiếc xe xếp hàng dừng trước cửa, màu của mỗi chiếc xe sang trọng kia đều giống nhau, vô cùng khí thế.

Người dân chung quanh cũng chưa từng thấy qua trận chiến này? Cũng liên tục nhìn xung quanh, nóng lòng muốn đến gần, lại bị những người mặc áo đen ngăn lại, trong vòng năm mươi mét cũng không cho ai đến gần.

“Tinh Thần, Đại Bạch nhà cô đang ở trong chiếc xe đó! Vừa rồi đã bị bọn họ đưa đến đây!”

Có người chỉ vào chiếc Bentley màu đen thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4: Ba đã chết rồi.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tĩnh Thần vừa định xông đến, đã có một bức tường người chặn cô lại, hai người đàn ông mặc đồ đen giờ tay ra chặn trước mặt cô, không hề có xúc cảm gì: “Tiểu thư, xin lui về sau, đây không phải là nơi cô có thể đến gần.”

“Có phải là con trai của tôi bị các người bắt đi rồi không? Tại sao các người lại muốn trói con của tôi đi chứ? Tôi cảnh cáo các người, bây giờ các người lập tức thả con tôi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!” Hạ Tĩnh Thần vừa nói liền lấy di động ra. Cả người của hai người đàn ông kia vẫn không hề xê dịch: “Này...tiên sinh đưa con trai của mình đi, cũng không vi phạm bất kỳ luật nào.”

“Con trai của mình?” Hạ Tĩnh Thần mờ mịt.

Chẳng lẽ...

Người này là ba của Đại Bạch phải đến?

Hạ Tĩnh Thần liếc mắt nhìn về chiếc Bentley thứ ba. Cửa xe cũng không hạ xuống hết hoàn toàn, cách cô xa xa, có thể thấy được vị trí ghế sau có một người đàn ông.

Góc nghiêng của gương mặt trầm tĩnh, cơ thể rắn rỏi. Dường như đã nghe thấy được âm thanh từ bên phía của cô, hơi nghiêng đầu về phía này, hai mắt kín đáo sắc bén mà lạnh lùng, tràn đầy sự uy hiếp. Hạ Tĩnh Thần lập tức bị cố định đứng yên tại chỗ, hơi thở hơi gấp gáp. Đợi khi đoàn xe từ từ chạy đi, người đàn ông kia cũng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mình, sau khi những người đàn ông mặc đồ đen kia cũng lên những chiếc xe phía sau rồi đi, đột nhiên cô mới bừng tỉnh trở lại.

Anh ta...là ba của Đại Bạch?

“Đại Bạch!”

“Hạ Đại Bạch!”

Cô luống cuống, đuổi theo. Rõ ràng biết đã không đuổi kịp, nhưng vẫn tháo giày cao gót, điên cuồng chạy về phía trước.

Không! anh ta không thể đưa con trai của cô đi một cách tàn nhẫn như vậy! Thậm chí...đến ngày hôm nay, cô cũng không biết người đàn ông kia rốt cuộc là ai nữa!

“Tĩnh Thần, cô đừng đuổi theo nữa! Người cũng không thấy nữa rồi! mau đi tìm cảnh sát, xem video giám sát đi!”

“Phải, bọn cướp đi một hàng dài như vậy thật sự cũng chưa từng thấy qua, không phải là cô đã đắc tội đến thế lực nào rồi chứ?”

Hàng xóm năm người bảy miệng, suy nghĩ của Hạ Tĩnh Thần đã hoàn toàn hỗn loạn rồi. Cô đã từng hi vọng ba của con trai mình xuất hiện, ít nhất cô cũng có cơ hội lấy lại cái tát kia. Nhưng bây giờ...

Anh ta xuất hiện, lại cướp đi Đại Bạch của cô mà không tốn một chút sức lực nào. Phách lối như thế, quang minh chính đại như vậy, như cây ngay không sợ chết đứng!

Khốn kiếp! tên đáng ghét này rốt cuộc là người, là thần hay là quỷ?

Hạ Tĩnh Thần oán hận khinh bỉ, ném đôi giày cao gót thật mạnh về phía đoàn xe biến mất, con giận không thể tiêu biến. Chờ khi cô thật sự gặp được anh ta, cô nhất định phải khiến anh ta khổ sở!

...

Một bên khác.

Trong biệt thự, bầu không khí cứng nhắc.

Trên ghế sofa bằng da thật vô cùng xa hoa, một người đàn ông, một cậu bé, ngồi đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhìn kỹ lẫn nhau.

“Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi, xin các người đưa tôi trở về nhà!” Câu đầu tiên là của Hạ Đại Bạch, cậu vô cùng bình tĩnh, ngồi ngay ngắn ở đó, hoàn toàn không bị hoang mang bởi “Bọn bất cóc”. “Tôi nay nếu tôi không về nhà, Hạ Đại Bảo sẽ rất lo lắng, Hạ Đại Bảo đau lòng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

Có thể cậu sẽ phải bị phạt quỳ bần gặt! Như vậy sẽ khiến cho cậu khá mất mặt!

Đôi mày đẹp đẽ của Bạch Dạ Kinh cau lại, không nói gì, chỉ hơi liếc mắt về phía thư ký trưởng Lãnh Phi ở phía sau.

Lãnh Phi bước lên phía trước, cung kính mà nói: “Tiểu thiếu gia, từ hôm nay trở đi, nơi này là nhà của cậu!”

Hạ Đại Bạch đảo mắt nhìn xung quanh, gật cái đầu nhỏ làm như là thật: “Được, Hạ Đại Bảo nhà chúng tôi còn đang lo lắng không có tiền mua được nhà cho tôi, không mua được nhà sau này tôi cũng sẽ không cưới được vợ. Có căn nhà lớn này, sau này tôi cưới mười vợ cũng không thành vấn đề!”

Mười vợ?

Lãnh Phi rất muốn cười, mười vợ, cậu ấy chỉ là một đứa bé, giữ được sao?

Bạch Dạ Kinh vẫn luôn im lặng lại hừ một tiếng: “Người nhỏ nhưng ngược lại chí hướng lại rất lớn!”

“Nhất định phải vậy, mười vợ đều được dùng để phục vụ cho Hạ Đại Bảo nhà tôi!”

“...” Khẳng định không phải là người giúp việc chứ?

Lãnh Phi cũng không làm gián đoạn nữa: “Thiếu gia, từ hôm nay trở đi, cậu phải đổi họ, họ Bạch.”

“Bạch Đại Bạch? Thật khó nghe, tôi cũng không muốn đổi họ!” trên gương mặt nhỏ của Hạ Đại Bạch đầy ý ghét bỏ: “Hơn nữa, tại sao tôi lại phải đổi sang họ Bạch?”

“Ngài đây là ba của cậu, ngài ấy họ Bạch, đương nhiên cậu cũng mang họ Bạch.”

“Ba?” Đại Bạch nghiêng ngả hai từ xa lạ này, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ vô cùng đẹp đẽ ở phía đối diện, cũng hơi giống với mình, người đàn ông cũng vô cùng lạnh nhạt không dễ đến gần: “Chú chắc chắn muốn làm ba tôi?”

Làm cái gì?

“Chính là ba!” Lời của người đàn ông, ít lại càng ít. Mỗi một chữ, đều có khí phách, không dễ nói chen vào.

“Vậy thì thật kỳ lạ, Hạ Đại Bảo nói ba tôi chết rồi. Chú là quý sao?”

“...” Người đàn ông nheo mắt lại, gõ ngón tay lên tay vịn sofa, bầu không khí của cả phòng khách cũng lạnh xuống vài độ.

Người phụ nữ này, lại dạy con của anh như vậy?

Sống lưng của Lãnh Phi đỏ đầy mồ hôi lạnh: “Tiểu thiếu gia, những lời này tuyệt đối không thể nói lung tung! Lần sau cũng đừng nên nói như vậy nữa!”

Đây không phải là công khai nguyên rùa tổng thống của nước S sao? phải gánh trọng tội đó!

“Tôi không có nói lung tung! Lời của Hạ Đại Bảo nói thì chính là đúng, từ trước tới giờ mẹ cũng chưa từng gạt tôi! Bây giờ tôi muốn về nhà rồi, các người đưa tôi đến, phải chịu trách nhiệm đưa tôi về!” Cậu bé nói xong, cánh tay nhỏ cũng chống lên sofa, lắc lư hai cái chân nhỏ, tuột từ trên sofa xuống. Đặt hai tay ra sau như một cụ già đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng kia, Lãnh Phi không nhịn được cười.

Quả nhiên là con trai của ngài, ghen này, thật quá tuyệt! Quá giống rồi!

Bạch Dạ Kinh cũng nhìn theo bóng lưng kia, ánh mắt càng lúc càng sâu xa, ánh mắt không thể ẩn giấu được ánh hào quang.

Con trai của anh đã bốn tuổi!

Rất tốt!

Rõ ràng, người phụ nữ kia, không thể không có công!

“Quản gia, dẫn thằng bé lên lầu!” Anh hạ lệnh xuống, cậu bé đang đi ra ngoài đột nhiên bị người khác vác lên vai, mặc kệ cậu tay nắm chân đá như thế nào, cũng không thể thoát được.

“Đồ khốn! Các người là đều là đồ khốn! Buông tôi ra! Tôi không thích các người!” Rất lâu, vẫn có thể nghe được tiếng điên cuồng gào thét đầy sự oán giận của cậu bé.

Bạch Dạ Kinh ngồi trên sofa, nhìn lên lầu, suy nghĩ gì đó.

“Thưa ngài, tiếp theo nên làm sao đây?” Lãnh Phi đi về phía trước, hỏi.

Bạch Dạ Kinh căn dặn: “Sắp xếp chương trình học cho thằng bé, bắt đầu từ những lễ nghi cơ bản nhất.”

“Vâng!”

“Vậy, mẹ của tiểu thiếu gia, tiểu thư Hạ Tĩnh Thần...”

“Tôi sẽ sắp xếp lại.”

...

Hạ Tĩnh Thần cảm thấy muốn phát điên rồi. Hôm đó, dưới con mắt của mọi người, cả một đoàn xe dài như vậy, rõ ràng cũng không gạt được bất kỳ ai, nhưng, khi đi đến đồn cảnh sát, cảnh sát lại nói không có ghi chép gì cả.

Cô giống như một con ruồi không đầu, biến người mệnh mông, lại không biết đi đâu để tìm người.

Bây giờ cô vẫn còn là thực tập sinh của Bộ Ngoại giao, bên phía Bộ Ngoại giao cô chỉ có thể xin nghỉ tạm thời, mặc dù xin nghỉ với cô là vô cùng bất lợi, nhưng, trước mắt cũng không còn cách nào khác.

Nhưng, cho dù cô phát động bao nhiêu người đi tìm kiếm, cho dù là Hạ Quốc Bằng lấy thân phận thị trưởng đích thân ra tay, người đàn ông kia và con trai, cũng giống như đã bị bốc hơi, không hề lưu lại một dấu vết và báo hiệu nào.

Hôm đó.

Hạ Tĩnh Thần vừa mới báo thất lạc một lần nữa, từ trong đồn cảnh sát đi ra, năm chiếc xe màu đen đã từ từ chạy sang, dừng lại trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5: Cảnh trong mơ đi vào hiện thực

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tĩnh Thần vừa từ cục cảnh sát đi ra, tinh thần mất mát, năm chiếc xe màu đen từ từ đi tới, đến trước mặt cô thì dừng lại.

Một chiếc xe đi đầu mở cửa ra, bóng dáng cao lớn từ trên xe bước xuống.

Hạ Tĩnh Thần đã từng thấy một lần trước kia, lần này đã có chuẩn bị tâm lý và cảnh giác trong lòng.

‘Hạ tiểu thư.’

Lãnh Phi lịch sự hơi cúi đầu: “Tiên sinh mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Hạ Tĩnh Thần nhíu mày: “Tiên sinh các người là ai?”

“Đến chỗ đó tự khắc cô sẽ biết.”

“Ngay cả thân phận còn không nói rõ mà xác định tôi sẽ đi theo các người sao?”

Lãnh Phi mỉm cười: “Nếu Hạ tiểu thư còn muốn gặp Bạch thiếu gia vậy thì lên xe với chúng tôi, nếu không cô mãi mãi không có cách nào tìm thấy Bạch thiếu gia không phải sao?”

Hạ Tĩnh Thần vừa nghe tới cái tên này cũng hiểu ý bọn họ nếu cô không đi thì đừng hòng tìm được người.

“Được, tôi đi với các người. Ngược lại tôi muốn nhìn một chút tiên sinh các người rốt cuộc là ai có thể ngang ngược lấy thú tính áp voi như vậy.”

Lãnh Phi cười đầy thâm ý: “Nhất định không để cho cô phải thất vọng, mời.”

Anh ta đưa tay ý bảo mời.

Đã có người xuống cung kính mở cửa xe chờ.

.....

Đọc đường đi, trong lòng Hạ Tĩnh Thần không yên, không biết lát nữa cô sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Một lúc lâu sau, cô bị Lãnh Phi mang tới một trang viên, ở giữa là một căn nhà lớn cực kì xa hoa.

“Lúc này tiểu thiếu gia đang học, muộn một chút mới có thể trở về, nếu cô nhàm chán quá có thể đi dạo trong phòng. Nhưng mà từ hôm nay trở đi, cô sẽ

ở chỗ này cùng tiểu thiếu gia, sau này cô cứ xem nơi này là nhà của mình.”

“Cái gì?” Hạ Tinh Thần cực kì ngoài ý muốn.

Nhưng mà lời này của Lãnh Phi không phải là thương lượng mà là thông báo với cô, căn bản cô không có sự lựa chọn.

“Phòng của cô ở trên lầu, có người hầu mang cô đi xem qua.” Lãnh Phi cúi đầu nhìn đồng hồ: “Mời cô nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, chừng hai tiếng nữa tiên sinh sẽ tự mình gặp cô, cảm ơn cô mấy năm nay đã hy sinh cho cậu ấy, hiện tại cô có thể suy nghĩ muốn tiên sinh bồi thường hay là cảm cô như thế nào, chỉ cần có thể làm được, tiên sinh sẽ không cự tuyệt.”

Hạ Tinh Thần như nghe được chuyện cười, ngửa đầu cười gượng, không nhận được trào phúng: “Đúng là khẩu khí lớn, trước khi gặp anh ta còn phải tắm rửa thay quần áo, anh ta là tổng thống chắc?”

Lãnh Phi không nói gì, chỉ cười cười xem như từ chối cho ý kiến, ngoắc tay với quản gia: “Quản gia, Hạ tiểu thư giao cho ông.”

Vốn Hạ Tinh Thần đã không muốn tắm rửa thay quần áo nhưng không phải do cô quyết định. Cô bị mấy người giúp việc túm vào căn phòng tắm xa hoa, bên trong có một bồn tắm lớn.

Hạ Tinh Thần còn muốn vùng vẫy nhưng mà bồn tắm quá mức thoải mái làm cho cô vừa ngâm nước liền nghiện, ngay cả ngón tay cũng không muốn động.

Người đàn ông này đúng là có tiền. Tuy cô không hiểu ngôi nhà này lắm nhưng mà cũng có thể nhìn ra đám gạch xây nhà này đều là vô giá. Một căn phòng tắm đủ cho cả nhà cô vào ở rồi.

Làm bảo mẫu cho con trai anh ta thật ra cũng không tính là quá tệ. Ít nhất thì... ăn không lo căng không cần chịu khổ...

Hạ Tinh Thần nằm sấp lên bồn tắm, an ủi bản thân, trong lòng lại chua chua. Chỉ sợ người ba có tiền như vậy liền trực tiếp bỏ quên mẹ...

Đợi cô tắm xong đi ra ngoài thì người hầu đã mang quần áo tới chờ ở bên ngoài.

Hạ Tinh Thần vừa thấy từng bộ quần áo đều là hàng Chanel giá cả xa xỉ. Hiện tại đối với những thứ này cô không dám nghĩ, nhưng mà hiện tại tràn đầy tủ.

Hiện giờ mỗi người ở Hạ gia đều cưng chiều cô đến tận xương.

Hạ Tinh Thần ép mình không cần nghĩ tới mấy chuyện này.

“Anh ta ra tay rất hào phóng.” Hạ Tinh Thần nói, không hề khách khí mặc vào.

“Hạ tiểu thư, cô mặc rất đẹp.” Người hầu khen ngợi.

“Cảm ơn.” Hạ Tinh Thần mỉm cười: “Tiên sinh của các người bao lâu nữa mới tới?”

“Cô xuống lầu uống trà đi, tiên sinh sẽ tới nhanh thôi.”

Hạ Tinh Thần ừ một tiếng đi xuống lầu. Ngược lại cô rất khản trương muốn gặp anh ta.

Hạ Tinh Thần đếm đến cuốn tạp chí thứ 10 thì nghe thấy tiếng xe ở bên ngoài.

Sau đó tất cả người hầu nhao nhao chạy ra ngoài, tuy bước chân vội vàng nhưng tất cả như được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Muốn làm gì vậy?

Hạ Tinh Thần nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy lão quản gia đứng lúc từ hầm rượu đi ra, vừa đi vừa chỉnh nơ trên cổ, nhìn thấy cô nhanh chóng nói: “Hạ tiểu thư, nhanh chóng đi cùng chúng tôi, tiên sinh đã về.”

Hạ Tinh Thần vừa nghe, buông cuốn tạp chí xuống đứng lên.

Vốn đang tò mò muốn gặp người đàn ông này nhưng lúc thật sự được gặp anh ta ngược lại trái tim đập bùm bùm nhảy loạn lên. Buông hai tay bên cạnh, cổ họng căng lên có chút khản trương.

Cho đến hôm nay cô vẫn nhớ mang máng một lần triền miên trong mộng đó...

Anh ta từng nóng bỏng hôn cô...

Hiện tại chân chính nhìn rõ người kia rồi...

Cô đi theo lão quản gia ra ngoài, từ xa nhìn thấy mấy người đứng song song trên con đường nhỏ ở ngoài trang viên.

Chiếc xe thứ hai mở cửa ra, người đàn ông trong mộng của cô xuất hiện, từ xa tiến vào tầm mắt cô.

Ngoài phòng, ánh mặt trời chói mắt, anh cao chừng 1m88, có năm người theo sau, như đội một tầng ánh sáng vàng đi tới gần cô. Ánh sáng quá nhiều làm cho cô không thể không nheo mắt cho nên cô không thể nhìn rõ gương mặt người đàn ông.

Trong đầu chỉ có khí chất nghiêm nghị và chấn động của anh ta, khí chất hơn người đó, từng cái nhấc chân lãnh ngạo và tôn quý làm cho người ta đui mù.

Cô cảm thấy như cả thế gian không ai cao quý hơn anh ta, cứ thế chân thật xuất hiện trước mặt cô.

Bóng dáng lờ mờ của người đàn ông bao phủ người cô, lần đầu tiên cô cảm nhận được chiều cao 1,65 của mình lại thấp bé như thế, ngược gây cổ mà ngưỡng mộ anh ta.

“Hạ Tinh Thần?” anh ta cao cao tại thượng nhìn cô, kêu tên cô, giọng nói lạnh lùng.

Đúng là giọng nói này.

Đã từng xuất hiện trong mộng...

Hạ Tinh Thần cảm thấy rung động, trong lòng như có một cái bình ngũ vị bị đổ, đủ tư vị.

Cô cắn môi, kiễng chân lên, giờ tay...

“Bốp.” một tiếng thanh thúy vang lên, người đàn ông bất ngờ không hề phòng ngự bị đánh lệch một bên.

Mọi người hít ngậm khí lạnh, đám người hầu sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, trời ạ! Cô gái này... có biết mình đang đánh ai không?

Lại nhìn Tổng thống, gương mặt tuấn tú âm trầm như bão táp lúc nào cũng có thể kéo tới làm cho người ta không rét mà run.

Người đi theo người đàn ông tiến lên nghiêm nghị kéo bả vai Hạ Tinh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6: Anh là Tổng thống?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mấy người đi đằng sau người đàn ông kia tiến lên chế trụ bả vai Hạ Tinh Thần.

“Cô thật to gan.” Lãnh Phi lên tiếng, ánh mắt lướt qua Hạ Tinh Thần sau đó đi tới trước mặt Bạch Dạ Kinh: “Thưa ngài...”

Bạch Dạ Kinh giờ tay ý bảo không sao nhưng gương mặt vẫn lạnh băng như cũ làm cho người ta không dám thở mạnh.

“Các người buông tôi ra, nhiều người như vậy bắt nạt một người phụ nữ thì đáng mặt đàn ông sao?”

Sắc mặt Hạ Tinh Thần lẫm liệt ra sức giãy giụa, nhưng hai người đàn ông chế trụ cô đều vô cùng vạm vỡ, không phải cô có thể tránh thoát được.

Hạ Tinh Thần nhìn người đàn ông: “Bảo người của anh thả tay ra, tôi còn có chuyện cần thanh toán với anh.”

Trời ạ.

Cô gái này không rõ tình trạng hiện tại sao?

Sắc mặt mọi người thất kinh.

Bạch Dạ Kinh nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén giống như muốn xé nát cô ra vậy.

Trong lòng Hạ Tinh Thần run lên cực kì sợ hãi nhưng không dám bộc lộ ra ngoài. Xem như chưa tính sổ thì uy phong đã bị giảm nát.

Nhìn người đàn ông trước mặt.

Không biết có phải do ảo giác hay không mà cô luôn cảm thấy.... anh ta hơi quen mắt.

“Mang cô ta vào.” Lời của người đàn ông cắt đứt suy nghĩ của cô. Người đàn ông bỏ lại một câu sau đó nghiêm mặt đi vào.

Giọng nói kia làm cho Hạ Tinh Thần rùng mình, chớp mắt một cái bị người ta thô lỗ kéo đi.

.....

Bên trong thư phòng rất lớn, tất cả người hầu đều đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người Hạ Tinh Thần và Bạch Dạ Kinh.

Anh ta cho hai tay vào túi, đứng trước giá sách hình bầu dục, nhìn cô bằng nửa con mắt. Khí tràng của anh ta quá mức mạnh mẽ không giận mà uy làm cho không gian to lớn như bị đè nặng, hô hấp trở nên khó khăn.

Cô chịu đựng nhìn người đàn ông, rất lâu không hề nói gì.

“Không phải có chuyện muốn tính sổ với tôi sao? Bị câm à?”

Hạ Tinh Thần lập tức nhớ tới uy khuất bao nhiêu năm qua vì anh ta mà không giải thích được. Lỗ mũi chua xót, tiến lên cho anh ta một bạt tai. Bạt tai trước cho chuyện năm năm trước, bạt tai này vì anh ta mang Hạ Đại Bạch đi.

Nhưng bàn tay vừa nâng lên chưa kịp hạ xuống thì cổ tay bị người đàn ông bắt lấy. Sức lực anh ta rất lớn, Hạ Tinh Thần cảm thấy cổ tay như vỡ vụn.

“Buông tay.” Hạ Tinh Thần giãy giụa nhưng ở trước mặt người đàn ông này sức lực của cô như con kiến làm sao có thể mở ra được.

Hạ Tinh Thần tức giận cúi đầu cắn tay người đàn ông, ra sức cắn mà không hề lưu tình, một lát sau cổ tay người đàn ông rớm máu.

Bạch Dạ Kinh nhíu mày, ánh mắt nhìn cô càng lạnh lùng hơn, người phụ nữ này đã khiêu chiến đến ranh giới của anh.

“Hạ Tinh Thần, có chừng mực đi.” Anh nói, bên trong có ý cảnh cáo.

“Có chừng mực?” Cô cười tự giễu, đôi mắt ngấn lệ: “Tiên sinh, lời này là tôi nên nói với anh mới đúng. Tôi không đưa Đại Bạch cho anh, mong anh có chừng mực trả con lại cho tôi.”

“Không thể nào.” Từng chữ nói ra như không cách nào thương lượng.

Nếu không phải đưa bé dùng chiêu tuyệt thực với anh, ước chừng cả đời này Hạ Tinh Thần đứng nghĩ đứng tại nơi này.

Hạ Tinh Thần cảm thấy cả người như sắp nổ tung. Cô hít một hơi thật sâu buộc mình phải tỉnh táo, bình tĩnh nói: “Anh là ai? Là trộm cắp sao? Đột nhiên không nói không rằng bắt con tôi đi. Anh có biết anh đang phạm pháp hay không? Ba tôi là thị trưởng thành phố, anh nên biết không trả đứa bé lại cho tôi thì sẽ có hậu quả gì.”

Cô không muốn lấy quyền thế đe người nhưng hiện tại không còn cách nào khác.

“Bạch Dạ Kinh.”

Người đàn ông đợi cô nói xong chỉ nhếch môi phun ra ba chữ.

“Cái gì?”

“Tên của tôi.”

“Bạch... Dạ..... Kinh?” Hạ Tinh Thần cảm thấy ba từ này rất quen, cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt. Đường nét hoàn mỹ, ngũ quan rõ ràng từ từ xuất hiện trong tầm mắt của cô. Sau đó...

Cô bối rối.

“Tổng.. tổng thống tiên sinh?” Cô kinh hãi, một lúc lâu trong đầu trống rỗng cảm thấy choáng váng.

Cô năm mơ sao? Ba của Đại Bạch sao có thể là tổng thống Bạch Dạ Kinh vừa nhậm chức không lâu! Đúng là không thể tin được.

Cô đứng đó, cup mắt nhìn cánh tay người đàn ông, đầu răng cực kì rõ ràng. Nghĩ tới thân phận của người đàn ông, cô cắn môi, buông lỏng bàn tay.

Cô lùi ra sau giữ khoảng cách với anh.

Đường như Bạch Dạ Kinh rất hài lòng với phản ứng của cô, gương mặt căng lên đã hòa hoãn: “Sau này cô ở lại đây, cần gì trực tiếp tìm quản gia.”

“Có thể đi làm như cũ, sẽ không ai hạn chế cô. Nhưng vì an toàn của Hạ tiểu thư, thân phận đứa bé phải giữ kín. Không cần khoe khoang.”

Đó là mệnh lệnh.

Hạ Tinh Thần từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại. Khoe khoang sao? Hiện tại cô có nói cho cả thế giới ba của con trai cô là Tổng thống thì có ai tin?

“Tôi có lời muốn hỏi anh.”

Bạch Dạ Kinh nhìn cô: “Hỏi đi.”

“Tại sao lại là tôi?” Hạ Tinh Thần nhìn vào đôi mắt thâm sâu như biển của anh: “Tại sao chọn tôi sinh con?”

“Rất đơn giản, người phụ nữ có thể sinh con cho tôi không nhiều mà máu của cô vừa vặn phù hợp.”

Đúng là đủ đơn giản.

.....

Trên xe.

Lãnh Phi nhìn thấy vết cắn trên tay tổng thống, trong lòng cả kinh. Xem ra Hạ tiểu thư đúng là cô gái mãnh liệt.

Lấy thuốc và băng gạc trong hộp thuốc, thận trọng giúp anh băng bó. Mặc dù là vết thương nhẹ nhưng vết cắn mấp mò thế này không thích hợp để Tổng thống xuất hiện trước mặt mọi người.

“Hạ Tinh Thần làm việc ở Bộ ngoại giao như thế nào?” Bạch Dạ Kinh thuận tiện hỏi một chút.

“Nghe nói năng lực không tệ. Tuy chỉ là thực tập nhưng rất được Bộ trưởng yêu thích. Có khả năng sẽ giữ lại làm phiên dịch.”

Bạch Dạ Kinh lạnh nhạt “ừ” một tiếng không hỏi gì nữa. Lãnh Phi cũng không nói gì chẳng qua không biết sau này sẽ sắp xếp cho Hạ Tinh Thần như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7: Hạ Tinh Thần lúng túng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tinh Thần không có lựa chọn nào khác, muốn ở gần con trai chỉ có thể ở lại nơi này.

Nhưng mà...

Từ hôm đó, Bạch Dạ Kinh như thật sự hoàn toàn biến mất, đến một tháng không hề xuất hiện trong căn nhà lớn. Có đôi khi Hạ Tinh Thần cảm thấy là cô suy nghĩ quá chú quan về người đàn ông này. Nhưng mà không phải vậy.

Trên tivi luôn có tin tức của anh ta.

Hạ Đại Bạch, người như bé luôn không quan tâm tới tin tức chính trị mà lúc này vừa tới 7h đã ngồi canh giữ trước màn hình tivi không chịu đi đâu hết chỉ vì nhìn người đàn ông xuất hiện trên tivi.

Tin tức phát sóng xong bé mới trở về phòng làm bài tập.

Hạ Tinh Thần biết bé nhớ ba mình.

Cô không nghĩ tới ngày hôm sau cô lại gặp được anh ta ở trong nhà.

Đêm đó là đêm dài yên lặng, Hạ Tinh Thần không ngủ được. Mấy ngày tới Bộ ngoại giao sẽ tiếp đón một chính khách quan trọng, cô không thể không chuẩn bị chút tài liệu nào.

Lúc cô tiến vào thư phòng, tất cả người hầu đều đi ngủ, cả căn lầu không có một tiếng động. Ở lại đây một tháng, thư phòng này cô đã tương đối quen thuộc.

Cuốn sách mà cô muốn ở cách đó vài mét, cô còn có chứng sợ độ cao.

Ảo não. Nhưng mà... khẽ cắn môi, cô vẫn leo lên thang.

Bạch Dạ Kinh bận rộn suốt một tháng vừa trở về nhà liền nghe thấy tiếng động trong thư phòng, một người luôn cẩn thận như anh lập tức phản ứng lại.

Đẩy cửa thư phòng ra, vừa ngược mắt liền nhìn thấy cô.

Hiển nhiên là vừa tắm qua, cả người cô mặc váy ngủ lụa màu trắng, mái tóc xoắn xoắn xuống đến eo làm cho vóc dáng cô thêm nhỏ bé.

Cả người cô như con gấu Koala bám vào thang, hình như có chút sợ hãi, đôi chân dưới váy ngủ run run. Đầu ngón chân trắng nõn bởi vì khăn trương mà đỏ ửng, trông lại... đáng yêu.

Cô gái này, hơn nửa đêm còn làm cái gì? Cô có biết bộ dạng này của mình ở trước mặt đàn ông giống như miếng bánh ngọt đang chờ người nếm thử không?

Bạch Dạ Kinh không khỏi nhớ tới buổi tối năm năm trước, đôi mắt tối lại, anh đi tới chỗ cô: “Cô đang làm gì?”

Vừa mở miệng, giọng điệu vẫn lạnh băng, lãnh khốc như trước.

Hạ Tinh Thần đang bám trên bậc thang, vốn đã khăn trương, hai chân đứng không vững, cuốn sách vừa cầm trong tay, bản thân đang vui vẻ đột nhiên âm thanh bất thình lình làm cô sợ hãi. Mạnh mẽ quay đầu, nháy mắt cả người từ trên bậc thang ngã ra sau, cuốn sách ở trên tay cũng rơi xuống.

Bạch Dạ Kinh nhú mày theo bản năng vươn tay. Đợi phục hồi tinh thần thì một mùi hương thơm ngát truyền tới, cô gái mềm mại rơi vào lòng anh.

Tiền đã hai người ngã xuống thăm trái sắn.

Hạ Tinh Thần không nghĩ anh đột nhiên xuất hiện, không nghĩ tới anh sẽ ra tay cứu mình. Cho nên rất lâu sau vẫn kinh ngạc nhìn anh. Cả người cô nằm trên eo anh, trong hoàn cảnh yên tĩnh như vậy có thể nghe được tiếng tim đập hết sức có lực của anh, người được mùi đàn ông độc đáo trên người anh.

Chóp mũi hai người dường như chạm vào nhau. Ngũ quan của anh xinh đẹp là cho cô quên đời mất đi. Anh ở trong hiện thực nhìn đẹp hơn trên tivi, đôi mắt sâu như biển, càng chấn nhiếp lòng người.

Lúc này Hạ Tinh Thần quên nói cảm ơn càng quên đứng dậy.

“Nhìn đủ chưa?” đôi môi người đàn ông mấp máo, giọng nói mát lạnh.

Đột nhiên Hạ Tinh Thần hồi phục lại tinh thần, ý thức được hai người đang ở trong tư thế gì hơn nữa cô vẫn luôn nhìn anh, cô quần bách, đỏ cả mặt.

Hạ Tinh Thần, mày đủ mất mặt rồi.

“À.. thật xin lỗi... tôi lập tức đứng lên.” Không biết vì ảo não hay vì khăn trương, Hạ Tinh Thần nói lắp.

Đúng là đủ mà.

Không dám nhìn anh, cô ra vẻ trấn định muốn đứng lên nhưng mà vừa đứng lên, đau đầu cảm thấy đau nhức.

“Úm...” cô than nhẹ, một cổ lực đạo kéo cô trở lại.

Lần này cả khuôn mặt lập tức dính vào anh.

Trời ạ. Cô cảm thấy muốn độn thổ.

“Hạ Tinh Thần, cô làm cái gì vậy?” đôi mắt Bạch Dạ Kinh sắc bén, hơi thở nặng nề, sắc mặt càng khó coi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Hạ Tinh Thần lập tức ngẩng đầu, khuôn mặt quần bách như đỏ ra máu, cô xấu hổ không biết nhìn vào đâu, chỉ trức trặc nói: “Đầu tôi... mắc tóc ở khóa của anh rồi... anh đừng lộn xộn.”

Hạ Tinh Thần chỉ vào đuôi tóc mình.

Đúng là điên mà, một câu cũng nói không xong, vậy mà còn mắc kẹt nơi khóa quần anh. Chỗ này... thật sự rất xấu hổ. Chỉ là không nghĩ tới ngón tay lại chạm tới nơi không nên chạm.

Cô kéo vài cái, bởi vì nóng vội cho nên càng kéo càng rối. Hạ Tinh Thần gấp đến mức chóp mũi vã mồ hôi, đôi mắt không dám nhìn xuống khóa quần.

Tuy cô đã có kinh nghiệm vào buổi tối năm năm trước nhưng mà cô vẫn có thể cảm giác dưới thân, thân thể người đàn ông càng cứng lên.

Hạ Tinh Thần không hiểu sao miệng đắng lưỡi khô, tầm mắt không dám nhìn xuống đành nhìn anh xin giúp đỡ: “Làm sao bây giờ?”

Bạch Dạ Kinh cắn răng: “Chính mình làm thì tự mình lấy ra.”

“...” Tổng thống đại nhân cũng quá vô trách nhiệm, chuyện này vẫn còn có thể bàng quan.

Hạ Tinh Thần cắn môi, cẩn thận mở miệng: “... Nhưng phải kéo khóa quần xuống.”

Bạch Dạ Kinh ngược đôi mắt nguy hiểm nhìn cô, cảnh cáo: “Cô dám thử xem.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Hạ Tinh Thần ảo não muốn chết: “Cũng không thể giữ mãi tư thế này. Không sao... tôi đảm bảo sẽ không nhìn cái gì hết.”

Bạch Dạ Kinh rất muốn cảm chiếc kéo qua cát xoạt mái tóc của cô. Nhưng mà Hạ Tinh Thần không sợ chết gao nhắm mắt, ngón tay mảnh khảnh sờ tới khóa quần của anh.

Kết quả là...

Người đàn ông hừ một tiếng, cắn răng ói: “Hạ Tinh Thần, tay cô đang mò đi đâu vậy?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy gì hết...” đụng tới chỗ nóng bỏng, Hạ Tinh Thần sợ tới mức rút tay lại, nói nhỏ: “Đã bảo anh tự làm rồi.”

“Cô còn dám oán giận?”

“Không dám...” Cô lẩm bầm, hạ quyết tâm, đuổi tay đi. Lần này lại đụng tới tay người đàn ông.

Cô mở mắt ra, Bạch Dạ Kinh hung hăng trừng cô, hiển nhiên là không tình nguyện nhưng vẫn chủ động kéo khóa xuống. Nếu để người đàn bà này tự làm thì sớm muộn cũng bị cô đốt lửa.

Khóa được kéo xuống, Hạ Tinh Thần cúi đầu kéo tóc mình, ánh mắt không nghĩ tới nhìn vào chỗ khóa kéo, nháy mắt mặt đỏ tới tận mang tai.

Chỉ nhìn một cái liền cảm thấy mặt hồng. Hạ Tinh Thần nhớ tới chuyện phát sinh giữa bọn họ vào năm năm trước lập tức hô hấp rối loạn, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Cô nhìn đủ chưa?” Người đàn ông lạnh lùng mở miệng, trừng mắt nhìn cô nhưng cả người lại bốc hỏa.

Trời ạ!

Hạ Tinh Thần mạnh mẽ quay đầu, ho khan: “Tôi không thấy gì hết.”

Anh không khách khí chọc thủng cô: “Ừ, không nhìn thấy gì lại cứ nhìn chăm chăm không dời mắt.”

“...” Hạ Tinh Thần quần bách muốn tìm cái lỗ chui vào, may mà tóc đã bị lấy đi, cô chật vật đứng lên, ngay cả chào hỏi cũng không có liền chạy mất dép.

Mấy cuốn sách trên mặt đất cũng không kịp nhặt lên.

Bạch Dạ Kinh nhìn bóng lưng kia, ngồi dậy, một lúc lâu sau vẫn hơi rối loạn.

Chết tiệt!

Người phụ nữ này thật sự không phải cố ý chứ?

.....

Trở về phòng của mình, Hạ Tinh Thần uống một ngụm nước lớn vẫn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Cô vỗ nước lên mặt, gương mặt vẫn đỏ như trái cà chua.

Rõ ràng là... muốn chết!

Lúc này cô vừa nhìn chỗ nào của anh ta vậy? Ừ, cho dù... chỗ đó của người đàn ông đúng là cực phẩm, chỗ nào cũng gọi cảm muốn chết, nhưng mà... quá háo sắc rồi.

Không biết trong lòng anh sẽ nghĩ gì về cô!

“Hạ đại bảo, mẹ làm sao vậy? Hơn nửa đêm sao lại đánh mình?” Hạ Đại Bạch bị đánh thức, còn buồn ngủ nửa ngồi dậy nhìn cô.

“Không có việc gì, không có việc gì. Mẹ... ừ, đang dưỡng da.” Hạ Tinh Thần làm bộ vỗ mặt: “Như vậy máu sẽ thông nhanh hơn, trao đổi chất cũng nhanh hơn.”

“À... nhưng mà mặt mẹ đỏ như gan heo... giống như... xấu hổ vậy.”

Quần bách.

Đưa con trai này, ánh mắt thật độc.

“Xấu hổ cái gì chứ, con đừng nói lung tung. Nhanh nằm ngủ đi.” Hạ Tinh Thần lên giường, ôm con vào ngực. Hạ Đại Bạch không thắc mắc gì, chỉ ôm cổ cô, ngoan ngoãn đi ngủ. Một lúc sau còn mơ màng hỏi: “Đại Bảo, có phải ba không cần con nữa hay không?”

Trong lòng Hạ Tinh Thần như bị bóp chặt.

Xem ra ngày mai cô nên tìm cơ hội nói chuyện với người đàn ông kia một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8: Khó quên tình cũ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Tinh Thần mơ màng sắp ngủ lại mơ hồ nghe tiếng động ngoài cửa. Trong phòng cực kì tối, không bật đèn, cô chỉ lơ mơ thấy được bóng dáng cao lớn của người đàn ông đi tới bên giường, sau đó cúi người đặt một dấu hôn lên trán Đại Bạch, dịch lại góc chăn bị bé đá rơi.

Ánh trắng ngoài cửa sổ chiếu vào chiếu lên gương mặt người đàn ông. Về mặt của anh trước sau như một vẫn luôn lạnh nhạt như vậy nhưng so với trên truyền hình thì ấm áp hơn vài phần.

Hứa Tinh Thần mỉm cười.

Xem ra, là Hạ Đại Bạch hiểu lầm anh, sao anh không cần con chứ?

...

Hôm sau, mới sáng sớm, Hứa Tinh Thần đã rửa mặt xong liền dắt con trai xuống lầu. Hai người vui vẻ đi xuống nói nói cười cười nhưng lúc người hầu kéo cánh cửa khác hoa dẫn bọn họ tới liền thấy người nào đó ngồi ở vị trí chủ vị, một lớn một nhỏ im lặng.

Không khí trầm xuống.

Khí tức của người nào đó quá cường đại làm cho người ta không dám làm bậy.

“Tiểu thiếu gia, Hạ tiểu thư, chào buổi sáng.” Quân gia đứng sau lưng anh lên tiếng chào hỏi.

“Chào buổi sáng.”

Hứa Tinh Thần cẩn thận chào hỏi, kéo ghế nhỏ của trẻ em ra, ôm Đại Bạch ngồi lên, lại nhìn người đàn ông đang yên tĩnh lật báo, nhớ tới chuyện tối hôm qua nên có chút tung quần.

“Chào buổi sáng, Tổng thống.” Cô không tự nhiên chào hỏi.

“Ừ.” Anh không mặn không nhạt trả lời.

“...” Chỉ thế thôi? Hứa Tinh Thần quần bách, người đàn ông này thật là không dễ trò chuyện.

Đại Bạch nhìn anh: “Con nghĩ ba sẽ không trở về.”

“Vì sao lại nghĩ vậy?” Bạch Dạ Kinh gấp tờ báo lại, so với lúc đáp lại Hứa Tinh Thần thì lúc trả lời con trai lại hoàn toàn không qua loa.

Đãi ngộ này khác biệt đủ lớn.

Hứa Tinh Thần lẩm bẩm.

“Lâu như vậy ba không về, có phải hối hận lại không muốn con nữa phải không?” Hạ Đại Bạch hỏi.

Tinh Thần cầm bánh quết tương thì dừng tay, theo bản năng nhìn Bạch Dạ Kinh, Bạch Dạ Kinh không nghĩ tới đứa bé sẽ hỏi như vậy, hơi run sợ chớp mắt nói: “Con vĩnh viễn là con của ba, ba chưa bao giờ hối hận vì mang con trở về, sau này cũng thế.”

“Thật sao?” Hạ Đại Bạch nhú mồm, nhìn anh tìm tòi, lại nhìn Hứa Tinh Thần, dường như không xác định được lời của anh là thật hay giả.

“Yên tâm đi, ba nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã nói như vậy thì là như vậy.” Hứa Tinh Thần sờ đầu con trai, trấn an sự miễn cảm của bé: “Được rồi, ăn sáng đi.”

Cô nói chuyện với con trai cực kì dịu dàng, Bạch Dạ Kinh không nhịn được nhìn cô nhiều hơn, bộ dạng này của cô rất khó liên hệ với người phụ nữ tất người trước mặt bao người khác.

Cô đưa bánh phết tương cho Đại Bạch, Đại Bạch vui vẻ cắn một miếng, cười tí mắt: “Ăn thật ngon, Hạ Đại Bảo, mẹ cũng làm cho ba một cái đi, nhất định ba rất thích.”

“Vậy sao?” Hứa Tinh Thần không xác định nhìn qua người đàn ông. Anh thu hồi tầm mắt, yên tĩnh ăn cơm, tư thế tao nhã, cao quý khác hẳn với khung cảnh náo nhiệt của hai mẹ con.

Mặc dù thấy như vậy, bọn họ, cô và anh không phải là người cùng một thế giới.

Hứa Tinh Thần nghĩ nghĩ vẫn làm một chiếc bánh phết trà xanh cho anh. Động tác ăn sáng của anh dừng lại, liếc mắt nhìn cô không nhận lấy.

“Hạ tiểu thư, ngài ấy có tính sạch sẽ, thật có lỗi.” Thấy động tác này của cô, quản gia khấn trương nói. Sau đó cầm bao tay khử độc tự mình cầm bánh, phết tương, tổng thống thấy vậy mới nhận lấy.

Chê cô bản sao? Thì ra là thế.

Hứa Tinh Thần cảm thấy ngại ngùng, bàn tay không được cầm giữ giữa không trung hơi xấu hổ. Nhưng cô không thể ép anh ta ăn, cô không dám cũng không có năng lực đó, nếu không sẽ bị người ta đá văng đi.

“Nếu tổng thống chê bản vậy thì tự tôi ăn là được rồi.” Cô bừa môi nét bánh vào miệng.

Bạch Dạ Kinh lườm cô, đôi mắt tối lại nhưng không nói gì. Chưa có người phụ nữ nào dám ở trước mặt anh không chú ý hình tượng như vậy, có cô gái nào ăn bánh mà không nhai kĩ nuốt chậm? Cô lại như lang thôn hồ yết***.

*** ăn ngấu nghiến.

Về mặt Hạ Đại Bạch đồng tình và buồn bực. Xem ra muốn mẹ thu phục được người ba tổng thống này đúng là hy vọng xa vời.

Mấy ngày sau, cái người Tổng thống Bạch thần long thấy đầu không thấy đuôi có lẽ bận đến tối mắt tối mũi. Hứa Tinh Thần cũng bận đến sứt đầu mẻ trán.

Bộ Ngoại giao muốn tiếp đón thủ tướng Anh quốc, Hứa Tinh Thần vẫn chỉ là thực tập sinh nhưng không tụt lại đằng sau.

Cùng ngày, đi theo thủ tướng tới còn có đám tùy tùng từ Anh quốc. Trong đó có một người Phương Đông, mà người kia...

Cho dù Hứa Tinh Thần có đứng ở cuối cùng nhưng liếc mắt vẫn nhận ra người đàn ông đó.

Năm năm không gặp, anh càng thành thực và ôn trọng hơn trước. Đứng trước đám người phương Tây hơn nữa còn nổi bật trong đám người đó, dù là khí chất hay chiều cao anh đều không thua chút nào.

Mà Trì Vị Ương đứng bên cạnh kéo tay áo cô lặng lẽ dùng khẩu hình môi nói: “Hứa Nham...”

Hứa Nham.

Lại là Hứa Nham...

Ánh mắt Hứa Tinh Thần như cố định trên người anh, không dời đi được. Người đàn ông đi theo mọi người càng đi càng gần, sau đó...

Hơi nghiêng đầu, đột nhiên nhìn vào mắt Hứa Tinh Thần.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người giạt mình. Người đàn ông thấy cô như ngoài ý muốn. Bước chân dừng lại, đôi mắt đầy phức tạp. Ngón tay Hứa Tinh Thần đâm vào da thịt, quay mặt đi.

Công việc tiếp theo Hứa Tinh Thần vẫn không có tâm trạng làm. May mà cô chỉ là trợ lý nhỏ hơn nữa còn có Trì Vị Ương ở phía sau giúp đỡ, cô cũng thoải mái hơn nhiều. Đợi mãi đến trưa khó khăn lắm mới tạm thời kết thúc, làm cho đám người bọn họ thở ra.

Hứa Tinh Thần nắm chặt đôi đũa, buồn chán chọt chọt bát cơm.

Trì Vị Ương ngồi xuống đối diện với cô, lườm cô: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, mình còn có thể có việc gì chứ?” Hứa Tinh Thần nhếch môi làm ra vẻ thoải mái.

“Thôi đi, đừng giả vờ trước mặt mình. Chút tâm tư nhỏ đó của cậu, mình thấy rõ hơn ai khác.”

“...” Hứa Tinh Thần cũng không nói gì thêm, mạnh miệng càng buồn cười hơn.

“Ngược lại Hứa Nham càng ngày càng đẹp trai, vừa nãy mình nghe mấy cô gái bên cạnh đều đang bàn luận về anh ta. Mình nghĩ hiện tại chắc anh ta đã có bạn gái rồi.”

“Vây cũng không có gì lạ. Anh ấy ưu tú như thế, các cô gái đuổi theo anh ấy dài dài.” Hứa Tinh Thần nhẹ nhàng tiếp lời.

Trì Vị Ương hừ lạnh: “Năm đó nếu cậu không phải bị con rùa đen làm hại cũng không đến mức chấm dứt với Hứa Nham. Con rùa đen kia không biết là ai, nếu để mình biết được, nhất định mình sẽ lấy giày ném vào mặt anh ta.”

“...” Trong đầu Hứa Tinh Thần lập tức nghĩ tới hình ảnh Bạch Dạ Kinh bị chiếc giày ném vào mặt, nghĩ mãi đột nhiên ‘phì’ ra tiếng, hình ảnh đó nhất định là đặc sắc.

Trì Vị Ương trừng mắt cô: “Mình nói thật mà cậu còn cười!”

“Được rồi, mình đã nhớ. Đó là cậu nói đấy, đến lúc đó nếu mình thật sự tìm được ba của Đại Bạch, cậu đừng quên thay mình đánh anh ta.”

“Cậu yên tâm, mình nhất định sẽ làm.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 9: Vui vẻ gặp lại người yêu cũ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tinh Thần đang nghĩ không biết lúc Trì Vị Ương biết ba của đứa bé là tổng thống Bạch thì còn hào khí như vậy nữa không.

Trì Vị Ương chuyển đề tài: “Nghe nói đêm nay dạ tiệc có biểu diễn, tổng thống sẽ đến.”

“Sao cơ? Sao mình không nghe nói gì?”

“Kế hoạch vừa sắp xếp, đến cùng là nghe thư kí trưởng nói.”

“À...” nói ra thì mấy ngày rồi cô chưa gặp Bạch Dạ Kinh.

“Sao cậu lại phản ứng lạnh nhạt như vậy?” Trì Vị Ương ngược lại rất kích động: “Mình chỉ nghĩ đến được gặp tổng thống là khẩn trương lắm rồi. Trước kia nhìn anh ấy ở trên tivi đã thấy đẹp trai rồi, không biết nhìn người thật sẽ như thế nào nhỉ. Có lẽ còn đẹp trai hơn trên tivi.”

“Đẹp trai thì có ích gì, lạnh như băng, giống như cọc gỗ.” Hạ Tinh Thần lẩm bẩm.

“Cậu nói cái gì? Ai giống như cọc gỗ?”

“Không có gì, cậu gặp là biết ngay mà.”

Hạ Tinh Thần sợ cô nói lộ ra hết nên không dám nói tiếp.

Ngày đó cô không gặp Hứa Nham, anh bận nhiều việc, lại là phiên dịch cho thủ tướng đương nhiên luôn phải từng giây từng phút đi theo bên cạnh.

Buổi tối quả nhiên tổng thống Bạch đến, phô trương như cũ. Bộ trưởng Bộ Ngoại giao tiếp mọi người vào cửa. Ngăn cách bởi đám người, Hạ Tinh Thần nhìn người đàn ông cao cao tại thượng làm cho người ta không cách nào lại gần, trong lúc hoảng hốt cảm thấy anh như ánh mặt trời chói mắt giữa không trung, mà cô chính là bụi dưới mặt đất.

Khoảng cách xa như vậy, khác lớn như vậy lại có thể có con đường là thế sự khó lường. Nhưng mà may cho cô không yêu người này, nếu không nhất định khổ không thể tả.

Hạ Tinh Thần thầm nghĩ, Trì Vị Ương lặng lẽ nắm tay cô, cô quay mặt đi, chỉ thấy một cô gái si mê hưng phấn cả khuôn mặt đỏ lên nhìn chăm chăm vào tổng thống chỉ thiếu chưa moi tìm ra.

Trời ạ!

Có chút rụt rè hay không vậy?

Nhưng mà vừa quay đầu liền thấy tất cả các cô gái dù đã kết hôn hay đính hôn đều có phản ứng không khác cô gái đó bao nhiêu. Cô đứng trong đám người càng không ăn khớp.

Người đàn ông này đúng là tai họa.

Bạch Dạ Kinh như trắng được vẩy đầy sao, toàn bộ hành trình đều không liếc nhìn Hạ Tĩnh Thần một cái. Về mặt Trì Vị Ương mất mát: “Tổng thống chẳng thèm liếc chúng ta một cái.”

“Nhiều người như vậy anh ta muốn nhìn cũng nhìn không đến. Đi thôi, đừng lễ mễ nữa, đi thay quần áo đi vào dạ tiệc.”

Mấy phút sau, dạ tiệc bắt đầu. Pháo hoa điện tỏa sáng cực kì náo nhiệt. Hạ Tĩnh Thần trang điểm, thay một bộ lễ phục mà xanh ngọc rồi mới đi ra ngoài.

Đang muốn đi đến chỗ dạ tiệc thì một bóng dáng quen thuộc làm cho cô dừng bước.

Chỉ liếc mắt một cái, trái tim đã đập loạn nhịp.

Là Hứa Nham.

Ánh mắt anh thâm thúy nhìn qua Hạ Tĩnh Thần. Hạ Tĩnh Thần cảm thấy, xáo trộn, ánh mắt anh đảo qua làm cho cô khẩn trương không nói nên lời.

“Đã lâu không gặp.” cuối cùng người mở miệng lại là Hứa Nham.

Hạ Tĩnh Thần nhếch môi: “Đúng vậy, em không nghĩ sẽ gặp anh ở chỗ này.”

Hứa Nham nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, không nhịn được khen ngợi: “Rất xinh đẹp, bộ lễ phục này cực kì hợp với em.”

“Cảm ơn.”

Sau đó hai người im lặng không nói chuyện. Trong lòng xoay chuyển ngàn lần, nhưng mà không biết mở miệng bắt đầu từ đâu. Cục diện này hơi xấu hổ.

“Anh Hứa Nham.”

Lúc này, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên.

Hạ Tĩnh Thần ngẩn ra, thân thể Hứa Nham cứng đờ, sau đó một bóng dáng nhỏ xinh chạy đến, khoác cánh tay Hứa Nham: “Anh Hứa Nham, em đã nói chúng ta sẽ gặp mặt ở đây mà đúng không?”

Thì ra là Hạ Tĩnh Không...

Lúc này Hạ Tĩnh Thần mới nhớ đến buổi biểu diễn đêm nay, quả thật Hạ Tĩnh Không ở đoàn múa quốc tế nhưng mà cô không nghĩ đến chính là... cô ta lại ở cùng một chỗ với Hứa Nham...

Hạ Tĩnh Thần nhìn vào chỗ Hạ Tĩnh Không khoác tay Hứa Nham. Hình như Hứa Nham không được tự nhiên rút cánh tay Hạ Tĩnh Không ra, cứng nhắc nói: “Được rồi, Tĩnh Không, đây là Bộ Ngoại giao, đừng như vậy.”

“Có quan hệ gì chứ, chúng ta là người yêu, lại nói dù sao ở đây không có người ngoài.” Hạ Tĩnh Không cười hạnh phúc.

Hạ Tĩnh Thần cảm thấy trong đầu phiền muộn.

“Chị? Thì ra là chị.” dường như lúc này Hạ Tĩnh Không mới chú ý đến sự tồn tại của Hạ Tĩnh Thần, buông Hứa Nham ra, đi đến kéo tay Hạ Tĩnh Thần: “Chị, thật trùng hợp. Không nghĩ đến chúng ta lại gặp nhau ở đây. Em vừa về nước, muốn đi thăm chị nhưng nghe nói chị đã chuyển đi.”

“Hai người trò chuyện đi, tôi còn có việc không tiếp hai người được.” Hạ Tĩnh Thần không thể giả vờ thân thiện nghe lời như Hạ Tĩnh Không cho nên đẩy cánh tay Hạ Tĩnh Không ra chuẩn bị đi.

Hạ Tĩnh Không kéo tay cô: “Chị, đừng vội mà, chúng ta nói chuyện một lúc đi.” Cô ta quay đầu nhìn Hứa Nham: “Anh Hứa Nham, em muốn uống cà phê, có thể lấy một cốc cho em được không?”

Hứa Nham nhìn Hạ Tĩnh Không, lại lặng yên nhìn Hạ Tĩnh Thần, không nói gì mà xoay người rời đi.

Hứa Nham vừa đi, Hạ Tĩnh Không liền buông tay Hạ Tĩnh Thần, thu lại nụ cười vừa nãy, thay vào đó là sự lạnh lùng.

“Hiện tại anh ấy là bạn trai tôi, cách xa anh ấy một chút.” Là cảnh cáo.

Hạ Tĩnh Thần đã quen kiểu bộ mặt trước sau thay đổi của Hạ Tĩnh Không cười nhạt cô ta: “Đã qua năm năm mà bộ mặt dối trá này của cô không thay

đôi chút nào!”

“Cũng hơn cái người giả vờ thanh khiết như cô, kết quả lại vụng trộm làm loạn với đàn ông, làm ra loại chuyện không cho ai biết. Hạ Tinh Thần, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, đừng xuất hiện trước mặt Hứa Nham mà tự rước lấy nhục, căn bản cô không xứng với anh ấy.”

Hạ Tinh Thần không tức giận mà chỉ lạnh lùng nhìn cô ta: “Nếu cảm thấy tôi không chịu nổi như vậy thì sao cô giống như gặp đại địch? Hạ Tinh Không, ở bên ngoài năm năm sao một chút tiến bộ cũng không có vậy?”

“Cô!” Hạ Tinh Không tức giận, vừa lúc Hứa Nham cầm cà phê đến, Hạ Tinh Không thu liễm lệ khí lúc này ở nụ cười như hoa.

Hứa Nham lo lắng nhìn hai người: “Hiện tại anh phải vào hội trường, hai em...”

“Vậy anh vào trước đi, em và chị vẫn muốn trò chuyện. Dù sao em lên sân khấu vẫn còn một đoạn thời gian.

“Cũng được.” Hứa Nham không nghĩ nhiều, thật sự nhanh chóng rời đi, công việc quá gấp.

Hứa Nham vừa đi, sắc mặt Hạ Tinh Không thay đổi, cà phê trong tay hất lên người Hạ Tinh Thần.

Không hề dự liệu, Hạ Tinh Thần hít vào một ngụm, cà phê nóng bỏng công thêm lễ phục cúp ngực trên người cô, cà phê theo cổ áo chảy xuống, trong lòng biết đã bị bỏng đỏ.

Đáng chết!

Hạ Tinh Thần trừng mắt.

Hạ Tinh Không cười đầy vô tội: “Xin lỗi nhé, tay tôi cầm không chắc, nhưng mà chị à, đứng trước mặt bạn trai người khác thì nhớ rõ không cần ăn mặc gợi cảm như vậy, người ta sẽ ghen.”

Cô ta vừa dứt lời không đợi Hạ Tinh Thần phản ứng lại liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10: Mắt *** của anh ta bị mù sao.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta dứt lời, không đợi Hạ Tinh Thần phản ứng lại đã xoay người rời đi.

Hạ Tinh Thần tức giận không ít nhưng hiện tại bộ dạng này quá chật vật, hơn nữa đây còn là Bộ Ngoại giao, cô là nhân viên nên phải chú ý hình tượng không thể nào tranh cãi âm ỉ với Hạ Tinh Không.

“Tổng... tổng thống!”

Hạ Tinh Thần định rời đi sửa sang lại thì nghe âm thanh kinh ngạc của Hạ Tinh Không. Cô quay đầu, theo tầm mắt của cô ta nhìn sang, thấy không biết từ lúc nào Bạch Dạ Kinh đã xuất hiện hành lang. Vẫn là đội ngũ như trước, tất cả đều là tâm phúc của anh, luôn đi theo sau lưng.

Hiện tại Hạ Tinh Không đứng thẳng người, gương mặt đều là sự sùng bái đối với người đàn ông này, không che giấu được sự kính sợ.

Người đàn ông này quả thật đủ dễ khiến cho tất cả phụ nữ không khống chế được.

Nhưng hiện tại trong lòng Hạ Tinh Thần cực kì tức giận anh, nhất là sau khi nhìn thấy Hứa Nham và Hạ Tinh Không.

Nếu không phải năm đó anh tự quyết định chọn cô sinh con cho anh hiện tại cô sẽ không mất đi tình yêu, còn phải chịu sự khiêu khích của Hạ Tinh Không.

Bạch Dạ Kinh đi về phía trước, Hạ Tinh Không nhìn thấy khoảng cách người đàn ông hoàn mỹ ngày càng gần cô ta, chỉ cảm thấy không kịp thở, kích động muốn ngất đi. Nhưng mà người đàn ông chỉ đi qua cô ta mà đi thẳng tới chỗ Hạ Tinh Thần.

Cho dù là liếc mắt cũng không cho Hạ Tinh Không. Xem cô ta giống như không khí hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Hạ Tinh Không không thể tin được xoay người sang chỗ khác nhìn chằm chằm Hạ Tinh Thần.

“Xin chào ngài.” Hạ Tinh Thần hơi cúi đầu, thái độ ôn hòa.

Bạch Dạ Kinh cau mày, không nói gì mà nâng cằm cô lên. Tầm mắt của anh dừng lại nơi cổ cô, một đường nhìn xuống...

Sức lực không nhẹ, Hạ Tinh Thần bị đau, trong lòng càng thêm tức giận, nghiêng mặt đi.

Bạch Dạ Kinh trừng mắt nhìn cô, ánh mắt không giận mà uy. Cho dù Hạ Tinh Thần có tức giận nhiều thế nào cũng không dám lộn xộn nữa nhưng mà không hiểu người đàn ông này muốn làm gì, mà còn...

Khoảng cách của hai người gần như vậy. Ngón tay thon dài của anh chạm vào mặt cô, nhiệt độ đầu ngón tay không tính là nóng nhưng không hiểu sao làm cho Hạ Tinh Thần cảm thấy nóng như lửa đốt, trái tim không hiểu sao đập bùm bụp.

Hơn nữa... tầm mắt của anh, đang nhìn chỗ nào thế? Nhìn đến ngực cô rồi đây.

“Cái đó, tổng thống...” Cô mấp máy môi thăm dò hỏi, cả người cứng ngắc sắp thành đá rồi.

Vào lúc này, Bạch Dạ Kinh mới buông cô ra, ngược lại nhìn Lãnh Phi: “Tìm bác sĩ qua đây.”

“Vâng, thưa ngài.” Lãnh Phi đáp lại, Bạch Dạ Kinh cũng không ở lâu mà xoay người rời đi.

Lúc đi qua cho Hạ Tinh Không thì hơi dừng lại liếc nhìn cô ta, đôi mắt đen thâm trầm làm cho Hạ Tinh Không rung mình, chỉ cảm thấy có cơn gió lạnh thổi qua.

Mãi đến khi Bạch Dạ Kinh biến mất không thấy, Hạ Tinh Thần vẫn còn thần thò. Một lúc lâu sau đưa tay lên chạm mắt, gọng như nơi đó vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Bạch Dạ Kinh. Cho nên... vừa này anh nhìn thấy cô bị bóng sao?

Nếu đúng như thế, vậy người đàn ông kia... xem ra cũng không đáng ghét như vậy.

Lúc này Hạ Tinh Không mới hồi phục lại tinh thần, thấy bộ dáng thất thần của Hạ Tinh Thần không khỏi châm chọc: “Chị à, biểu tình này của chị không phải đang tự mình đa tình đấy chứ?”

Hạ Tinh Thần hoàn hồn, liếc cô ta: “Ngược lại biểu tình của cô càng giống hơn một chút.”

“Tôi đã có Hứa Nham rồi không cần đa tình.” Hạ Tinh Không đắc ý nói: “Nhưng mà tôi khuyên cô không cần không biết trời cao đất dày, không phải ai cũng có thể mơ ước. Tổng thống là người nhân dân, cô là người dân bà đã từng sinh con đừng nói là tổng thống, ngay cả anh Hứa Nham cũng chường mặt cô. Cho nên đừng mơ mộng nữa.”

Hạ Tinh Thần cười: “Quả thật tổng thống rất nhân dân, cho dù là nhân dân nhưng cũng chỉ xem cô như không khí.”

“...” Hạ Tinh Không bị tức không còn lời nào để nói, sau đó có người vội vàng chạy tới: “Xin hỏi ai là Hạ tiểu thư?”

“Cả hai đều đúng.” Giọng nói của Hạ Tinh Không không tốt đẹp.

“Tiểu thư Hạ Tinh Thần.” Đối phương bổ sung thêm.

“...” Hạ Tinh Không im miệng không nói gì.

Đối phương nhìn Hạ Tinh Thần mỉm cười cung kính nói: “Mời đi theo tôi, tổng thống ra lệnh xử lý vết thương trên người cô.”

Hạ Tinh Thần đi theo đối phương, Hạ Tinh Không tức giận đến giẫm chân. Cô ta vận khí thật tốt.

Thật ra cũng không xem là thương tổn gì, chỉ hơi đỏ mà thôi. Bác sĩ xử lý đơn giản cho Hạ Tinh Thần, lễ phục trên người cô không có cách nào mặc nữa đành phải mặc đồ công sở ban đầu vào hội trường. So sánh với đám người mặc lễ phục long trọng thì cô quả thật không hợp.

Hạ Tinh Thần ngồi tít đằng sau, cách rất xa hàng thứ nhất. Nhưng mà người đàn ông kia vẫn chói mắt như vậy, ở xa nhưng liếc mắt một cái vẫn có thể nhìn rõ ràng. Bên cạnh anh đều là người quyền cao chức trọng, một đám trước mặt anh đều cúi đầu xưng thần.

“Đừng nhìn nữa, lại nhìn sẽ bị mọi người chú ý.”

Trì Vị Ương quơ quơ trước mặt cô, lúc này Hạ Tinh Thần mới ý thức cô không xem biểu diễn mà lại nhìn chăm chăm bóng lưng Bạch Dạ Kinh, quần bách, chột dạ quay mặt đi: “Biểu diễn rất đẹp.”

“Làm bộ, mình biết cậu nhìn tổng thống. Nhưng mà mình sẽ không trêu cậu. Người ta có mị lực như thế, nếu cậu không chăm chú nhìn người ta thì mình mới cảm thấy lạ. Chẳng qua là, bên phải hình như Hứa NhaMinh nhìn cậu rất nhiều lần. Ôi chao, cậu nói lẽ nào Hứa Nham vẫn còn để ý cậu? Hai người các cậu nói không chừng còn có thể thành đôi!”

Hạ Tinh Thần nắm chặt bàn tay để trên đầu gối, bình thần nói: “Hiện tại anh ấy là bạn trai của Hạ Tinh Không, cậu cảm thấy... hai chúng mình vẫn còn khả năng sao?”

Tri Vị Ương mù mờ, há miệng tới mức có thể nhét vào quả trứng ngỗng. Một giây sau không nhìn được mắg: “Anh ta đúng là mắt *** bị mù mà. Tiên nhân Hạ Tinh Không này, tức chết. Lúc trước cậu và Hứa Nham yêu nhau, mình đã nói nhất định cô ta không hề đơn giản, vừa hấy Hứa Nham như uống phải thuốc kích dục, hiện tại cuối cùng cũng lộ ra rồi.”

“Xuyt...” Hạ Tinh Thần làm thủ thế chó có lên tiếng. Nơi này là Bộ ngoại giao, bên trong đều là nhân vật lớn, cô ấy nói lời thô tục như thế nếu đã người ta nghe được thì xong rồi. Cuối cùng Tri Vị Ương cũng phát hiện ra, nhanh chóng vỗ miệng mình, im miệng không dám nói gì nữa.

Hạ Tinh Thần vẫn không nhìn được nhìn Hứa Nham, nhưng không đợi anh quay đầu lại thì cô đã dờn tầm mắt.

Lòng ngực chua xót, thế sự vô thường, trước đây chưa bao giờ cô nghĩ Hứa Nham sẽ ở cùng một chỗ với Hạ Tinh Không.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Cũng xem như là hôn môi gián tiếp.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi dạ tiệc kết thúc, ngài tổng thống rời khỏi đầu tiên.

Hạ Tinh Thần đứng trên bậc thang bằng đá cẩm thạch của Bộ Ngoại giao, tận mắt nhìn thấy được Hạ Tinh Không kiêu ngạo như một con chim khổng tước, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của những người khác, lên xe của Hứa Nham

Tri Vị Ương nghiêng răng đứng bên cạnh, không kiềm chế được sự tức giận trong lòng.

Hạ Tinh Thần cũng chỉ nhìn xa xa, thật ra, có cái gì bất công chứ? Ban đầu đề nghị chia tay với Hứa Nham là mình, hơn nữa, mang thai cũng là mình...

Cho dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng cũng có chút không thoải mái, ớn lạnh.

Khi lái xe trở về nhà, đêm đã rất khuya.

Hơn mười một giờ, lúc này Hạ Đại Bạch và nhóm người giúp việc đều đã ngủ hết rồi. Căn nhà lớn như vậy, lại tỏ ra vô cùng yên tĩnh.

Cô tiện tay ném chiếc túi lên sofa, lặng lẽ đi vào phòng bếp.

Hôm nay rất bận, bận đến mức bữa tối cũng chưa ăn. Hạ Tinh Thần tìm trong hết phòng bếp một vòng, trong tủ lạnh đều là những nguyên liệu nấu ăn cao cấp, trẻ như vậy rồi còn ra lấp bụng, ít nhiều gì cũng có chút phung phí của trời. Hơn nữa, nói thật thì, những thứ này cô vẫn ăn không quen.

Thật sự người bình thường cũng không thể nào so sánh với một vị tổng thống cao cao tại thượng được!

Cuối cùng, trong một góc xó của tủ lạnh, cô lấy ra được một gói sủi cảo không ai quan tâm đến. Đây là do hai ngày trước cô và Hạ Đại Bạch dành chút thời gian cùng nhau gói.

Trước kia, cô và Hạ Đại Bạch rất thích ăn sủi cảo, có thời gian thì làm. Nhưng bây giờ, những thứ trước kia cô cảm thấy vô cùng quý giá, thì trong nhà ngôi nhà này có lẽ cũng không được dọn lên. Hạ Tinh Thần mở bếp, nấu nước sôi, cho sủi cảo vào một cách thuần thục. Lọc loại cả buổi, mới tìm được gia vị, cho vào một chút muối.

Khoảng mười phút sau, sủi cảo đã được lấy ra khỏi nồi.

“Thơm quá...” Hạ Tinh Thần đồ hết toàn bộ sủi cảo vào trong chén, ngửi ngửi. Lập tức cảm thấy càng đói hơn.

Cô cũng không ra phòng ăn, nấp trong phòng bếp, lén lút ăn thử. Thật sự quá đói rồi, cần một cái, nóng đến mức hai chân của cô cũng nhảy loạn lên, cái miệng há to, tay không ngừng quẹt quẹt, trong miệng vẫn còn lẩm nhẩm: “Nóng quá! Nóng quá!”

Giây tiếp theo...

Không biết người nào đó đã đứng ở cửa phòng bếp từ lúc nào xông thẳng vào tầm mắt của cô, cô ngẩn ra, hai chân đang nhảy loạn cũng lập tức đứng yên lại. Giây kế tiếp, nửa cái sủi cảo còn kẹt lại ở cổ họng, suýt chút nữa đã nghẹn chết.

“Khụ khụ khụ...” Cô che ngực, ho dữ dội. Đợi hết nghẹn hoàn toàn mới ngẩng đầu lên, gương mặt đã đỏ bừng. Oán hận mà nhìn vị tổng thống đang ở trước mặt: “Anh...sao anh cứ xuất quỷ nhập thần như vậy thế?”

Cô hoàn toàn không ngờ tới nửa đêm anh lại xuất hiện ở đây. Hơn nữa, anh đã trở về sớm hơn cô từ rất lâu, lúc này anh đang mặc một bộ đồ ngủ màu đen. Ừ...rất quyến rũ. Nhưng, vẫn lạnh lùng hà khắc như trước, làm cho người khác có cảm giác bị chèn ép.

Bạch Dạ Kinh liếc nhìn cô, bước vào phòng bếp, cơ bản là cũng không có phản ứng gì với cô.

Hạ Tinh Thần cảm thấy mất mặt, cũng buồn bực không nói lời nào, thờ ơ nhai tiếp sủi cảo, cũng không nhìn được sự tò mò mà đưa mắt nhìn anh đi qua đi lại.

Thấy anh mở tủ lạnh, kiểm tra thức ăn trong đó, dường như cũng không phát hiện được thứ gì khiến cho anh hài lòng, chân mày cũng đã nhíu thành một đóa hoa.

Hạ Tinh Thần cũng đã hiểu ra, rõ ràng tổng thống Bạch cũng giống như cô, nửa đêm đến tìm thức ăn.

Cô mỉm cười, dò hỏi: “Anh đói sao?”

“...” Anh không trả lời, cắn miếng bánh bông lan khô cần lấy ra từ trong tủ lạnh. Nhưng, rất dễ thấy, anh kén ăn, cắn một miếng, đã cau mày, bộ dạng khó mà nuốt trôi được.

Hạ Tinh Thần cảm thấy đáng về này của anh cũng có chút buồn cười.

Không ngờ một Bạch đại tổng thống cửu ngũ chí tôn cũng có lúc đáng thương như vậy. Trong mắt của người khác, anh nên ăn cũng đều là thịt cá, có người hầu hạ ăn uống?

Nhưng, tuyệt đối cô không dám cười trước mặt anh. Dám cười tổng thống, không phải là mình muốn tìm cái chết sao?

“Có muốn tôi chia sủi cảo cho anh không?” Hạ Tinh Thần hỏi một cách vui vẻ.

“Không cần!” Bạch Dạ Kinh chỉ cho cô hai chữ, không hề cảm kích.

Thật quá lạnh lùng!

Hạ Tinh Thần hừ một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: “Nếu không phải vì việc hôm nay, tôi cũng không quan tâm đến anh! Anh không ăn cũng được!”

Cô dứt lời, cắn thật mạnh lên chiếc sủi cảo. Vừa thổi vù vù, vừa ngẩng đầu cảm thán: “Thật quá ngon! Quá thơm. Uhm, so với lương khô, ăn sủi cảo vẫn ngon hơn!”

Cô còn cố ý nhai thành tiếng.

“Cô chưa từng học những lễ nghi căn bản?” ánh mắt của Bạch Dạ Kinh vô cùng lạnh lùng, vô cùng ghét bỏ.

“Sao?”

“Ai cho phép cô khi ăn lại phát ra tiếng?”

“Đạ, thưa ngài tổng thống. Vậy tôi nhai từ từ lại là được rồi!” Hạ Tinh Thần không cam lòng không nguyện ý mà đáp lại, cũng thật sự nhai kỹ nuốt chậm lại.

Trong phủ tổng thống, lễ nghi yêu cầu vô cùng nhiều, nhất là khi anh ở đây.

Bạch Dạ Kinh liếc mắt nhìn cô, lại nhìn sủi cảo thơm ngào ngạt, cau mày, cướp cái chén trong tay của cô qua.

“Này!” Hạ Tinh Thần thét lên.

Chỉ thấy anh lấy một chiếc sủi cảo, không nói lời nào mà cho vào trong miệng.

Hạ Tinh Thần sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh: “Ngài tổng thống, anh... không phải có bệnh thích sạch sẽ sao?”

“Nhìn tâm trạng!” Lúc đói, anh chỉ có thể chịu đựng.

“Nhưng, chiếc vừa rồi...” Ngón tay nhỏ nhắn của Hạ Tinh Thần chỉ về chiếc sủi cảo trong miệng của anh, mím môi, muốn nói rồi lại thôi.

Anh cay mày: “Thế nào?”

“Chiếc đó, vừa rồi tôi đã ăn...” Sau khi Hạ Tinh Thần nói đến đây, giọng cũng nhỏ đi rất nhiều.

Về mặt của Bạch Dạ Kinh lập tức u ám, ánh mắt nhìn cô vô cùng nguy hiểm, giống như muốn cắn chết cô vậy.

Hạ Tinh Thần bị dọa chân cũng muốn nhũn ra, vội vàng cung kính đưa tay đến bên miệng của anh, nói khê: “Nhỏ ra đây đi...”

Cô thật oan ức mà!

Rõ ràng cô cũng đâu có ép anh ăn! Hơn nữa...cho dù cô đã từng ăn rồi thì sao, cũng không cần phải có một bộ dạng như giết người vậy chứ? Cô cũng đâu có bỏ độc!

Môi động động, Bạch Dạ Kinh thật sự muốn nhổ chiếc sùi cào cô đã từng ăn ở trong miệng ra.

Nhưng...

Rũ mắt xuống, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đầy oan ức lại oán hận của cô gần trong gang tấc.

Hai người, khoảng cách rất gần, lòng bàn tay cô mềm mại, đặt ngay dưới mũi anh, cũng có thể ngửi được một mùi hương thoang thoảng. Trang nhã, giống như hương chanh, mùi hương rất dễ chịu.

Bạch Dạ Kinh không kiềm chế được mà nhớ lại đêm đó của năm năm trước, cô của khi đó, trên cơ thể cũng có mùi hương như thế này...

Cô ngại thò lại ngượng ngùng, để mặc cho anh dây dưa.

Trong rất nhiều bức ảnh của các cô gái, anh chỉ chọn cô. Vốn tưởng rằng, với anh, đó cũng chỉ là một đêm tình bình thường nhất, sau này sẽ quên thôi.

Nhưng, đến bây giờ, anh vẫn nhớ rõ ràng được mùi hương đó trên người cô...thậm chí, rất khó quên...

“Ngài ông thông?” Hạ Tinh Thần cũng không đợi cho anh bình tĩnh trở lại, đã lên tiếng gọi anh.

Anh bình tĩnh lại, con người càng thâm sâu. Nhìn cô, giây tiếp theo, chẳng những không nhổ ra, ngược lại cũng nuốt hết toàn bộ.

Hả?

Hạ Tinh Thần ngạc nhiên. Sau đó, dường như nhận ra gì đó, trên gương mặt lại hiện lên một lớp hồng nhạt.

Anh...thật sự nuốt xuống rồi?

Cho nên, giữa bọn họ, đây là...không phải là hôn môi gián tiếp sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 12: Ba ruột của đứa bé.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thứ hai.

Khi Hạ Tinh Thần đang bận rộn với công việc phiên dịch, điện thoại vang lên. Cô nhìn điện thoại, là số điện thoại thư ký của Hạ Quốc Bằng.

“Đại tiểu thư, tối nay cụ bà tổ chức dạ tiệc, bảo cô nhất định phải đến tham dự.”

Hạ Tinh Thần im lặng một hồi, hỏi: “Là tiệc tẩy trần cho Hạ Tinh Không sao?”

“Ý của cụ bà là như vậy. Tôi sẽ gửi địa chỉ cụ thể cho cô.”

“...tôi biết rồi!” Hạ Tinh Thần nghĩ một hồi, gật đầu: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

...

Dạ tiệc đêm đó, rất nhiều người đến. Hạ Tinh Thần cũng đưa Hạ Đại Bạch theo, chỉ đi một mình. Đứng trong một góc, ăn chút điểm tâm.

Đêm nay, sở dĩ cô đến đây, cũng không phải vì muốn cho bà vui. Vì thật ra tiệc tẩy trần này không hề có chút liên quan gì đến cô.

“Hạ phu nhân, bà thật sự rất có phúc đó, sinh được một đứa con gái bảo bối như Tinh Không!”

“Đâu có, đâu có!” Lý Linh Nhất đứng trong nhóm người, hưởng thụ sự tán dương của mọi người. Trên gương mặt, nụ cười tươi như hoa.

“Tình Không rất có triển vọng, bây giờ là một nghệ sĩ vô cùng nổi tiếng trên quốc tế. Nghe nói, có thể xem con bé biểu diễn đều là những nhân vật lớn, con bé cũng chỉ biểu diễn cho tổng thống và sứ đoàn của các nước.”

“Đây là sự thật. Mấy hôm trước mới vừa biểu diễn trước mặt tổng thống một lần đấy! Nghe nói, tổng thống cũng rất tán dương con bé!” Lý Linh Nhất nhân dịp thời phỏng.

“Bản thân có sự nghiệp tốt, còn tìm được một người đàn ông ưu tú như thiếu gia của nhà họ Hứa, Tình Không của nhà bà thật sự vô cùng thông minh lanh lợi.”

“Thiếu gia nhà họ Hứa? Là thiếu gia của tập đoàn nhà họ Hứa?”

“Chính là cậu ấy! Tuấn tú lịch sự.”

“Bây giờ nhà họ Hứa rạng rỡ rồi. Nghe nói không chỉ chen chân vào siêu thị, vật liệu xây dựng, khách sạn, bây giờ còn bắt đầu tham gia vào vàng bạc và điện tử nữa.”

“Những thứ này, thật ra đều là công lao của cha mẹ cậu ấy, nhà của chúng tôi cũng không quan tâm. Chỉ nói đến bản thân Hứa Nham thôi, hiện tại cũng đang làm chức phiên dịch cao cấp nhất cho thủ tướng Anh. Hơn nữa, sau khi gặp mặt tổng thống, phu tổng thống cũng lập tức muốn cậu ấy. Nhân tài, thật sự ở đâu cũng cần!” Lý Linh Nhất không nhịn được mà khoe khoang.

“Có thể làm việc cho tổng thống, cũng rất hãnh diện! giống như chúng tôi, cả đời muốn gặp tổng thống một lần cũng khó! Thật sự vô cùng hâm mộ!”

Cả nhóm người, tôi một câu, bà một câu, trong lời nói tràn đầy sự hâm mộ.

Hạ Tinh Thần đứng ở bên cạnh nghe, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì nữa.

Nếu cả đời cũng không gặp được tổng thống như những người kia nói, bây giờ...đã tay trong tay với Hứa Nham rồi, có phải sẽ không còn một mình nữa?

Đột nhiên cô mỉm cười, cầm ly rượu, một hơi uống cạn.

Trên thế giới này không có nếu như.

Huống chi, bây giờ cô đã có Hạ Đại Bạch, tất cả, đều vừa vặn.

Vào lúc cô đang suy nghĩ lung tung, rốt cuộc nhân vật chính đã xuất hiện. Hạ Tinh Không và Hứa Nham chậm rãi đi vào, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người của bọn họ.

Hạ Tinh Thần cũng đứng trong nhóm người, nhìn về phía xa xa.

Nhìn bọn họ thật sự rất xứng đôi...lại vô cùng hạnh phúc, khiến cho người khác ao ước...

“Hôm nay, ở nơi này, tôi muốn thông báo với mọi người một việc.” Sau khi hai người bọn họ chào hỏi hết các bậc bề trên, bà cụ đứng trước micro nói, đảo mắt nhìn toàn đại sảnh, cuối cùng cũng nói ra mục đích của buổi tiệc tối nay: “Tình Không nhà chúng tôi và Hứa Nham nhà họ Hứa, hôm nay chính thức đính hôn. Hi vọng có sự chúc phúc của mọi người.”

Lời của bà cụ vừa dứt, cả đại sảnh đều vô cùng náo nhiệt.

“Rất xứng đôi!”

“Kim đồng ngọc nữ!”

“Đều là những người xuất sắc trong công việc!”

Tiếng vỗ tay, thi nhau vang lên.

Tim của Hạ Tinh Thần đập loạn nhịp mà nhìn sang. Rõ ràng muốn vỗ tay cùng mọi người, nhưng hai tay lại cứng đờ, hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa.

Không ngờ, lúc này, Hứa Nham lại cảm nhận được ánh mắt của cô, đột ngột chuyển tầm mắt sang

Cách một nhóm người, hai người, ánh mắt cứ như thế mà nhìn nhau.

Hứa Nham biết tình huống của mình như thế nào, mình không thể lơ đãng, nhưng, giống như bị trúng tà, ánh mắt chuyển sang, thật lâu cũng không thể chuyển tầm mắt khỏi người của Hạ Tinh Thần.

Hạ Tinh Không nhìn theo tầm mắt của anh ta, cũng thấy được Hạ Tinh Thần. Sắc mặt cũng thay đổi, kéo Hứa Nham: “Anh Hứa Nham, anh nhìn gì

vậy?”

“Anh nhìn thấy Tinh Thần rồi, chúng ta đi qua đó chào hỏi đi!” Hứa Nham cũng không che giấu.

Trong lòng của Hạ Tinh Không rất không cam lòng, nhưng nghĩ một hồi, giây tiếp theo, gạt đầu, nở nụ cười, đi về phía Hạ Tinh Thần.

...

Hạ Tinh Thần không ngờ bọn họ lại đi đến trước mặt mình. Trong lòng, hỗn loạn.

Hạ Tinh Không đưa ly rượu cho cô: “Chị, cảm ơn chị có thể chúc phúc cho em và anh Hứa Nham, bây giờ chúng em đính hôn trước, đợi đến khi công việc của bọn em ổn định sẽ kết hôn!”

“Đây là chuyện tốt, tôi mời hai người!” Hạ Tinh Thần cầm ly rượu, nhìn Hứa Nham, nâng ly uống hết đầu tiên.

Hứa Nham muốn nói gì đó, nhưng, cuối cùng cũng không nói.

Hạ Tinh Không cười vô cùng rục rịch: “Thật sự may mắn là ban đầu chị đã nhường nhịn em, bây giờ em và anh Hứa Nham mới có thể ở bên nhau. Chị, em cũng mời chị một ly.”

Hạ Tinh Thần cau mày, nhưng, không hề do dự, nâng đầu uống cạn.

“Tinh Thần!” Hứa Nham không kiềm được nữa mà kêu lên, anh nhớ cô uống rượu rất kém.

Giọng rất trầm, Hạ Tinh Thần nghe được, đương nhiên Hạ Tinh Không cũng nghe được. Cầm ly rượu trong tay, bóp chặt, trên mặt vẫn mỉm cười.

“Chị, bây giờ em và Hứa Nham cũng đã đính hôn rồi, việc của chị khi nào mới ổn định trở lại?”

“Việc gì của tôi?” Hạ Tinh Thần khó hiểu nhìn Hạ Tinh Không.

“Ba của đứa bé? Năm năm trước khi chị mang thai, không phải vẫn không biết được ba của đứa bé rốt cuộc là ai sao? Bây giờ đứa bé cũng bốn tuổi rồi, ba của con trai, chị tìm được rồi chưa?” dáng vẻ của Hạ Tinh Không vừa giống như quan tâm, vừa vô cùng thờ ơ.

Nhưng, lời của cô ta vừa dứt, nhóm người xung quanh đã xôn xao, chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Không thể nào nhìn ra được, cô ta, chính là đứa con gái không có tiền đồ của nhà họ Hạ.”

“Mười tám tuổi đã mang thai, hơn nữa, ngay cả người đàn ông kia là ai cũng không biết. Nghe nói, cuộc sống cá nhân của người phụ nữ này rất lộn xộn, lúc đó vẫn còn qua lại với thiếu gia của nhà họ Hạ, lại đồng thời có quan hệ với rất nhiều người đàn ông khác.”

“Ôi ôi, thật sự mặt mũi của nhà họ Hạ cũng bị cô ta vứt sạch rồi!”

Mỗi một tiếng đều vô cùng chói tai, mỗi câu đều vô cùng khó nghe.

Hạ Tinh Thần lập tức trở thành đối tượng giễu cợt và châm chọc của tất cả mọi người.

“Tinh Không, lúc này em còn muốn nói đến việc này làm gì?” Sắc mặt của Hứa Nham vô cùng khó coi, âm thầm kéo Hạ Tinh Không lại.

“Xin lỗi, có phải là em không nên nhắc không? Thật ra...vì em quan tâm đến chị, dù sao cũng đã vài năm không gặp rồi.” Hạ Tinh Không xin lỗi, dáng vẻ vô cùng vô tội. Vốn dĩ sắc mặt của Hứa Nham đang khó coi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của cô ta, lại mềm lòng, không thể quở trách.

Hạ Tinh Thần khiến cho Hạ Tinh Không mất hết khẩu vị.

“Các người bận bịu, tôi không làm phiền nữa!”

Đặt ly rượu xuống, cũng không hề chào hỏi, nhắc vấy, xoay người đi khỏi khách sạn, thật sự cô đã say rồi, cả người cũng hơi choáng váng. Vừa bước đi, đã vô cùng choáng.

“Chị, chị đừng giận em!”

Hạ Tinh Không vẫn cảm thấy chưa nguôi giận, đuổi theo. Hứa Nham cau mày đuổi theo.

Tinh Thần loạng choạng, khi lao đảo sắp ngã, trái tim của Hứa Nham cũng căng thẳng, bước nhanh về phía trước, đưa tay ra muốn đỡ lấy cô, bỗng có một bóng người xuất hiện, chặn anh và Hạ Tinh Không lại.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13: Kỹ xảo trẻ con

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh căng thẳng nhanh chóng tiến lên, theo bản năng đỡ lấy cô nhưng một bóng người đột nhiên đi tới ngăn cách anh và Hạ Tinh Không.

“Hai vị mời dừng lại.” Một người áo đen nói.

Người đàn ông cao lớn lãnh khốc, chiều cao hơn Hứa Nham nhiều.

Lời nói ra không chứa đường thương lượng, không được xía vào.

Hạ Tinh Không nhíu mày, không hiểu rõ ý tưởng nhìn đối phương: “Anh là ai?”

Sắc mặt đối phương nghiêm túc, im lặng không nói.

Hứa Nham nhíu mắt, chỉ thấy một đám người đi tới, mà một người đi từ đằng trước nhanh chóng ôm lấy Hạ Tinh Thần. Từ góc độ của anh nhìn qua chỉ có thể thấy một đám người cao lớn đầy khí thế nhưng vẫn không cách nào nhìn thấy người ôm Hạ Tinh Thần là ai.

“Các người làm gì vậy?” thấy Hạ Tinh Thần bị mang đi, Hứa Nham vùng vẫy nhưng không cách nào kiềm chế được đối phương liền cao giọng: “Rốt cuộc các người là ai, muốn mang Tinh Thần đi đâu?”

“Hứa tiên sinh, đó không phải là chuyện của anh.”

“Anh biết tôi?”

Hứa Nham nghi hoặc nhìn đối phương.

Đối phương không trả lời chỉ nói: “Hạ tiểu thư là người phụ nữ của tiên sinh nhà chúng tôi, tiên sinh chỉ mang cô ấy về nhà mà thôi, hai vị không cần lo lắng.”

“Tiên sinh nhà các người?” Hạ Tinh Không vừa nhìn đám người vừa hỏi: “Rốt cuộc tiên sinh nhà các người là ai?”

“Hạ tiểu thư không cần biết quá rõ.”

Đội Hạ Tinh Thần được ôm lên xe, bên này đám người áo đen phát mệnh lệnh qua bộ đàm xong mới xoay người rời đi.

Sắc mặt Hứa Nham không hề tốt cũng không quay lại mà đuổi theo.

“Hứa Nham.” Hạ Tinh Không đuổi theo sau.

Hai người đi tới cửa lại chỉ thấy còn đuôi xe, một nhóm sáu chiếc xe dần dần biến mất.

“Rốt cuộc đối phương là ai?” Hứa Nham nhíu mày: “Phô trương lớn như vậy chắc chắn là nhân vật lớn.”

“Nhân vật lớn? Lúc này người nọ cũng nói chị là người phụ nữ của tiên sinh nhà anh ta, có nhân vật lớn nào sẽ để ý chị đã có con chứ?” Hạ Tinh Không cất giọng đầy khinh thường: “Thần bí như vậy em thấy dù là nhân vật lớn nào cũng không dám lộ ra ngoài.”

Nếu quả thật là người không thể lộ ra ánh sáng vậy thì càng tệ hơn. Tình tình Tinh Thần đơn thuần căn bản không thích hợp với người đàn ông như vậy.

Hứa Nham nghĩ nghĩ, sắc mặt càng nghiêm trọng.

Hạ Tinh Không thấy anh vẫn si ngốc nhìn phương hướng đoàn xe biến mất, tông lòng vừa oán hận vừa ghen tỵ nhưng chỉ có thể kéo tay anh lâm lững: “Được rồi anh Hứa Nham, chúng ta đừng để ý chuyện chị ấy nữa, bên trong còn có nhiều khách mời chờ chúng ta, chúng ta nhanh vào thôi.”

.....

Bên trong chiếc xe xa hoa.

Bạch Dạ Kinh tự mình ôm Hạ Tinh Thần đi vào.

Đêm này vừa vặn ở khách sạn gặp một vị khách đặc biệt, lúc xuống lầu đôi mắt Lãnh Phi tình tường liếc một cái liền nhìn thấy cô lao đảo bước đi.

Dưới tình huống này vốn định mặc kệ cô nhưng mà lúc đi tới liếc mắt nhìn thấy cô bước chân đột nhiên dừng lại.

Hạ Tinh Thần uống nhiều, hiện tại choáng váng mơ hồ, anh đi lại, cô không thấy rõ mọi người, hai tay ôm lấy cổ anh, thuận theo nằm trong khuỷu tay anh.

Đội lên xe, Bạch Dạ Kinh để cô lên ghế dài, cô vẫn không chịu đồng ý buông tay.

“Hạ Tinh Thần?” Anh nhỏ giọng gọi cô.

Tầm lưng nhỏ nhắn mềm mại của cô dựa vào ghế dựa nhưng hai tay vẫn ôm chặt cổ anh cho nên hiện tại tư thế của anh chính là nửa cúi xuống, mặt hai người dán lại gần.

Gần đến mức có thể ngửi được mùi rượu trên người cô, anh ngửi được rõ ràng..

“Hử?” Cô nghe được có người gọi mình liền đáp một tiếng từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt đầy men say nhìn anh đột nhiên nâng tay lên, ngón tay trắng nõn vuốt ve mặt anh.

Ngón tay cô gái mềm mại dịu dàng.

Nhiệt độ nhưng mang theo dòng điện nhỏ chạy qua giữa hai hàng lông mày làm cho anh cảm thấy tê dại.

“Hạ Tinh Thần, buông tay.” Loại cảm giác này để cho anh cảm thấy.... không được tự nhiên.

“Vi sao năm năm trước lại làm cho tôi gặp được giấc mộng kia?” Bỗng nhiên cô mở miệng.

Bạch Dạ Kinh ngược mắt nhìn.

Cô tiếp tục thì thào: “Anh có biết năm năm qua tôi sống như thế nào không?”

“...”

“Cuối cùng tôi đã tự nói với bản thân, có Đại Bạch rồi, cuộc sống của tôi xem như viên mãn... nhưng mà anh làm cho tôi không có tuổi thanh xuân 18, để tôi phản bội mỗi tình đầu của mình, bỏ qua tình yêu của mình, còn để cho tôi... chẳng những bị người ngoài mà ngay cả người nhà đều xem thường...”

Có thể do uống nhiều, âm thanh của cô nhẹ nhàng tan vỡ. Lúc nói chuyện ánh mắt mê ly nhìn anh, khóe mắt ươn ướt.

Bạch Dạ Kinh nhìn nước mắt trong mắt cô, ánh mắt thâm thúy: “Cô uống say rồi.”

“Vậy sao?” Cô cười nhăn nhó, nháy mắt không biết sao đột nhiên ngược đầu lên cắn vào cổ anh.

Bạch Dạ Kinh sững sốt, cô gái này phát điên cái gì vậy?

“Buông ra.” Anh lạnh lùng quát một tiếng, bàn tay lớn chế trụ gáy cô.

Hạ Tinh Thần như muốn phát tiết hoặc là trả thù, một ngum này cắn rất mạnh, lập tức cắn ra máu.

Bạch Dạ Kinh tức giận vô cùng, bàn tay lớn kéo cổ cô dễ dàng tách ra.

“Phát điên cái gì hả?” Anh cầm cằm cô, nhìn cô.

Môi cô còn dính máu anh, đỏ sẫm, vừa có chút khủng bố vừa có chút câu hồn gợi cảm.

Hạ Tinh Thần ngồi dậy, ngược đôi mắt đầy sương mù nhìn anh, biểu tình vô tội: “Đây là trả thù.”

“Trả thù cái gì chứ?” Anh đề giọng xuống, hơi khom người lại gần cô.

Cô uống nhiều nên không biết sợ. Cứ thế ngược đầu to gan ngênh đón ánh mắt nguy hiểm của anh: “Ai bảo trước kia anh bắt nạt tôi? Đừng tưởng rằng anh là tổng thống thì tôi không dám bắt nạt lại?”

“Trả thù của cô chính là cắn tôi một cái?” Bạch Dạ Kinh liếc nhìn cô mình, cổ áo còn dính son môi của cô, anh hỏi: “Thế nào? Lúc trước tôi cắn cô như vậy sao?”

“Ngược lại anh không cắn tôi.” Cô như suy nghĩ lại chuyện cũ: “Nhưng mà anh làm tôi đau... cực kì đau...”

Buổi tối đầu tiên năm năm trước thật là đau. Mặc dù lúc đó cô nghĩ là nằm mơ nhưng mà đau lại chân thật như vậy.

Bạch Dạ Kinh cúi đầu tỉ mỉ nhìn cô, bộ dạng hiện tại của cô không giống muốn tìm phiền toái anh mà lại có chút ngốc nghếch trẻ con.

Cũng đúng.

Nếu không phải đứa bé thì sao lại dùng cách cần người như trẻ con như vậy? Cô gái này, tình cũng cần, say cũng cần.

Anh cúi người nâng cằm cô, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô nhẹ giọng hỏi: “Chuyện nhiều năm trước cô vẫn nhớ rõ như vậy sao?”

“Anh không nhớ rõ hả?”

Anh nhíu mày: “Nếu không thì sao?”

Cô hừ một tiếng: “Đương nhiên là anh không nhớ, đau cũng không phải là anh, bị bắt nạt cũng không phải là anh.”

Cô nói xong tức giận đưa tay đẩy anh ta.

Anh lùi ra sau nhưng lại giữ chặt cổ tay cô.

Anh tao nhã lùi ra ghế dựa, cô bởi vì anh kéo mà cả người bỏ nhào về phía anh, chặt vật vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 14: Càng nhớ rõ đêm đó

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh tao nhã lui sang ghế bên cạnh, cô bởi vì anh lôi kéo cho nên cả người bỏ nhào lên người anh.

Hạ Tinh Thần ngã lên người anh, đôi môi mềm mại chạm vào má anh, anh ngẩn ra, cảm giác tê dại lan ra toàn thân làm cho mắt anh sâu hơn. Hạ Tinh Thần cũng ngớ ra, hoàn hồn lại, mặt vừa đỏ vừa nóng hốt hoảng lùi ra sau muốn trốn đi.

Nhưng mà thân thể ngồi không vững cho nên liền ngã ra sau. Cô kinh hoàng hét một tiếng, theo bản năng kéo tay áo người đàn ông. Bạch Dạ Kinh hoảng một cái cúi người ôm lấy, một tay vòng qua eo cô, hơi dùng sức kéo cô trở lại.

Nhìn tình cảnh này, Hạ Tinh Thần bị anh ôm lấy ngồi lên chân anh.

Bàn tay to lớn của anh vẫn đặt lên eo cô.

Lòng bàn tay người đàn ông nóng rực xuyên qua vải dệt mỏng manh xuyên vào da thịt cô làm cho cô thất thần.

Khoảng cách hai người ngày càng gần, trong xe đầy ái muội.

Ánh mắt anh thâm thúy giống như biển sâu, chỉ liếc mắt một cái cô cảm thấy mình bị hấp dẫn.

Tay khoác lên vai anh, hơi khấn trương, cuộn tròn một chỗ.

Trái tim đập loạn nhịp, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Người đàn ông này thật nguy hiểm. Dù cho ở gần như thế, chưa làm gì hết cô cũng đã hoang mang lo sợ không tìm thấy phương hướng rồi.

“Thưa ngài.” Vào lúc này tầm gần phía trước bị kéo ra, giọng nói của Lãnh Phi xuất hiện: “Ngài không có việc gì chứ? Tôi nghe bên trong có âm thanh, cho nên...”

Lãnh Phi nói đến đây chợt thấy cánh tượng bên trong bỗng nhiên dừng lại.

À?

Cái này.. tình huống gì đây? Tổng thống đại nhân và tiểu thư Hạ Tinh Thần... hai người này...

Anh ta thò đầu vào đúng là đáng chết mà.

Chống lại ánh mắt của Lãnh Phi, Hạ Tinh Thần đỏ mặt, đột nhiên hoàn hồn, vung vẩy muốn từ trên đùi Bạch Dạ Kinh đi xuống. Bạch Dạ Kinh không buông tay, cô thì thầm: “Buông tôi ra.”

“An phận một chút, đừng nhúc nhích.” Bạch Dạ Kinh ra lệnh, sắc mặt có chút khó coi.

Anh lạnh lùng liếc Lãnh Phi: “Không gọi anh thì không cần tùy tiện chui đầu vào.”

“Vâng thưa ngài.” Lãnh Phi khản trương ngoan ngoãn thu đầu trở về vẫn không nghĩ tới Hạ tiểu thư và tổng thống lại xứng đôi như vậy, chỉ là dù thế nhưng không có khả năng ở cùng nhau.

Thân phận cách xa nhau.

Bên trong xe.

Tuy tám ngón đã hạ xuống nhưng mà giờ phút này men rượu trong người Hạ Tinh Thần rút xuống không ít.

“Thật xin lỗi... tôi có chút thất lễ.” Hạ Tinh Thần nhỏ giọng giải thích, nhìn vết cắn trên cổ anh, chỉ thấy hiện tại vẫn còn đang chảy máu, lúc này là cô mượn rượu giả điên.

“Cô rất thích anh ta?” Bạch Dạ Kinh hỏi, đôi mắt u tối nhìn cô bổ sung thêm một câu: “Nếu là như vậy tôi có thể nghĩ cách cho anh ta cưới cô, xem như bồi thường cho cô.”

“Anh nói Hứa Nham sao?” Hạ Tinh Thần phản ứng lại.

“Ừ.”

“Đừng, tôi không cần anh ấy cưới tôi.” Hạ Tinh Thần nhớ tới chuyện anh và htk, sắc mặt trầm xuống: “Tôi... cũng không phải còn thích anh ấy nữa.”

“Vậy sao?” Bạch Dạ Kinh rõ ràng không tin, ngón tay bỗng nhiên nắm lấy cằm cô nâng lên.

Ánh mắt nhìn cô một vòng, thấy hàng lông mi cô run rẩy như cánh bướm, đột nhiên mở miệng nói: “Chuyện trước kia cô chỉ nhớ tới đau thôi sao?”

“Cái... cái gì?”

Anh hít một hơi: “Xem ra tôi càng nhớ rõ hơn cô.”

Âm thanh trầm thấp phát ra càng ái muội.

Trong đầu Hạ Tinh Thần ‘ong’ lên, lập tức đỏ mặt có thể nhò ra máu.

Cho nên...

Ý của anh là anh giống như cô đến giờ vẫn nhớ tới buổi tối đó, hai người bọn họ nhiệt tình sao?

Đương nhiên Hạ Tinh Thần không dám hỏi, hai tay chống lên vai anh, khản trương nhảy xuống.

Cũng không dám đáp lại lời anh, ngồi đối diện anh. Cho dù không nhìn anh nhưng có thể cảm giác được ánh mắt của anh đang nhìn cô.

Nóng bỏng.

Trái tim Hạ Tinh Thần đập hỗn loạn. Trong xe, nhiệt độ rõ ràng ổn định nhưng mà không hiểu sao cô cảm thấy trong xe nóng muốn chết, dù có điều hòa cũng không thấy tốt hơn.

Người đàn ông nà nói vậy với cô là có ý gì?

Đối diện, Bạch Dạ Kinh vẫn đang thoải mái dò xét cô, cuối cùng nhếch môi một cái, lấy công văn tùy ý lật xem.

Xem ra trí nhớ buổi tối đó cô vẫn nhớ kỹ cũng không phải chỉ có đau.

.....

Xe chạy thẳng về nhà.

Người hầu nhao nhao ra đón. Xe dừng lại, Hạ Tinh Thần đã dựa vào cửa xe ngủ thiếp đi. Lãnh Phi đi tới vốn định đánh thức cô thì Bạch Dạ Kinh ngăn lại ôm cô từ trên xe xuống.

Trong lòng Lãnh Phi kinh ngạc nhưng cũng có tính toán riêng.

Bạch Dạ Kinh ôm Hạ Tinh Thần trực tiếp lên tầng hai. Hạ Đại Bạch đang làm bảo tập trên cái bàn nhỏ vừa nghe động tĩnh liền ngược đầu lên.

“Oà, Hạ Đại Bảo sao lại ở cùng một chỗ với Tiểu Bạch vậy?”

“...” tên nhóc này luôn mở miệng gọi anh là ‘tiểu Bạch’. hoàn toàn không sợ uy nghiêm tổng thống là anh. Bạch Dạ Kinh nhú mày, gương mặt nghiêm túc: “Phải gọi là ba.”

“Vâng, cha.” Hạ Đại Bạch cười haha : “Tiểu Bạch, vì sao Hạ Đại Bạch lại được ba ôm về?”

“...” Bạch Dạ Kinh hết cách với bé, chẳng muốn sửa lại cho đúng. Dù sao tên nhóc này cũng có chừng mực, ở trước mặt người khác tuyệt không dám không quy củ.

“Tiệc Bạch, Hạ Đại Bảo nhà chúng ta rất thơm đúng không?”

Tên nhóc này không thèm xem anh có đồng ý hay không đã bò lên giường kéo chăn vừa cần nắn.

Bạch Dạ Kinh dò xét liếc bé một cái, nhướn mày không nói gì.

Để Hạ Tĩnh Thần xuống giường, cánh tay mảnh khảnh của cô từ từ trượt xuống, anh có thể ngửi được mùi hương trên người cô. Giống như lời tên nhóc kia nói, cực kì thơm, giống như năm năm trước.

Mùi hương này có thể làm cho người ta say mê.

Bạch Dạ Kinh thu lại suy nghĩ, vỗ ót Hạ Đại Bạch, phân phó: “Ngoan ngoan làm bài đi.”

“À...” Hạ Đại Bạch ngoan ngoãn gật đầu, lại chạy tới bàn học của mình, nhớ tới gì đó bé cắn đầu bút, đôi mắt đen bóng như bò câu nhìn tổng thống đại nhân: “Ba, ba có thể cưới mẹ con không?”

Bạch Dạ Kinh ngẩn người hỏi: “Vì sao đột nhiên yêu cầu như vậy?”

“Hạ Đại Bảo chắc chắn thất tình mới uống rượu, còn biết người trong lòng mẹ là dượng nhỏ, con không muốn nhìn mẹ khổ sở.”

Tên nhóc tinh quái này đúng là cái gì cũng biết.

Bạch Dạ Kinh nhìn Hạ Tĩnh Thần ngủ không an ổn trên giường: “Ba cưới cô ấy chẳng có lợi gì. Nếu muốn cô ấy không khổ sở thì để dượng nhỏ của con cưới cô ấy là được.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 15: Cô là con mèo nhỏ bú sữa bình

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bạch Dạ Kinh ngược mắt nhìn Hạ Tĩnh Thần đang ngủ không yên: “Ba cưới cô ấy không có ích gì, nếu muốn cô ấy không khổ sở thì để dượng nhỏ của con cưới cô ấy.”

Hạ Đại Bạch bĩu môi, bú sữa bình nhìn anh: “Nhưng càng thích ba hơn.”

Ánh mắt Bạch Dạ Kinh sâu thẳm, đôi mắt đứa bé ngây thơ đầy khản cầu làm cho người ta cảm thấy nếu cự tuyệt thì đúng là chuyện tàn nhẫn.

Nhưng mà...

“Ba sẽ không cưới cô ấy.” Anh đã quyết định rõ ràng, có chút vô tình.

Hạ Đại Bạch ủ rũ cúi đầu hỏi: “Vì sao chứ?”

“Chuyện của người lớn trẻ con không cần biết.” Không giải thích gì thêm mà chỉ thản nhiên nhìn Hạ Tĩnh Thần đang nằm trên giường, anh kéo cửa bước ra ngoài.

Cửa bị đóng lại, trong phòng không hề có động tĩnh gì, Hạ Tĩnh Thần mở mắt ra, xác định người đàn ông kia đã đi mới ngồi dậy.

“Hạ Đại Bạch, sao con lại làm mẹ mất mặt như vậy hả? Mẹ cũng không nói phải gả cho anh ta.” Cô giờ ngón tay lên chọc chọc lưng Hạ Đại Bạch.

Cái gì mà kêu ‘ba không cưới cô ấy’? giống như cô muốn gả cho anh ta lắm.

Trong lòng Hạ Tinh Thần oán giận.

Hạ Đại Bạch xoay người về mặt đầy vô tội: “Người ta không phải muốn kiểm chút mặt mũi cho mẹ sao?”

“Kiểm thế nào?”

“Dượng nhỏ bị di nhỏ đoạt đi rồi, đó mới là chuyện mất mặt nhất có đúng không?”

Trong lòng Hạ Tinh Thần nhỏ máu, tên nhóc con này đang yên đang lành lại nhắc tới.

“Nhưng mà Hạ Đại Bảo nhà chúng ta nếu có thể gả cho tổng thống thì cool bao nhiêu. Tuy tổng thống hơi lạnh lùng lại không thú vị nhưng thế nào thì cũng ưu tú hơn dượng nhỏ đúng không? Đại Bảo à, nếu không chúng ta cố gắng để ba cưới mẹ đi?” Hạ Đại Bạch nói xong, đôi mắt sáng ngời.

Hạ Tinh Thần biết tâm tư của bé, đơn giản chỉ muốn giống các bạn nhỏ có một gia đình đầy đủ.

Nhưng mà...

“Bảo bối, đó là Tổng thống đại nhân chứ không phải người bình thường. Cho nên... chúng ta không nên suy nghĩ miên man hiểu không?”

Cô vỗ đầu đứa bé, không đành lòng nhìn bộ dạng thất vọng của bé đành đứng dậy cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Gả cho tổng thống cao cao tại thượng vô cùng tôn quý? Cô thật sự nghĩ cũng không dám nghĩ, đám cưới tổng thống tiền nhiệm là nhân vật lớn mà cô thì tính là gì?

Nghĩ tới anh, trong đầu không nhện được nhớ tới hình ảnh ái muội lúc ở trong xe, nhớ tới tiếng tim đập có lực và khuỷu tay rắn chắc của anh...

Lúc này trái tim đập loạn nhịp.

Không được! không được, Hạ Tinh Thần, không thể suy nghĩ miên man nữa, người đàn ông kia không phải cô có thể nghĩ linh tinh.

Cô vỗ mặt mình để cho bản thân thanh tỉnh một chút, quảng hình bóng người đàn ông kia ra khỏi đầu, hai tay ôm ngực đứng một lúc lâu, cuối cùng trái tim cũng bình thường lại.

...

Hôm sau.

Sáng sớm, Hạ Tinh Thần nắm tay Hạ Đại Bạch ăn mặc như thần sĩ tới nhà ăn sáng, tổng thống đã ngồi ngay ngắn ở đó, quản gia ở bên cạnh hầu hạ.

Tia nắng ban mai từ cửa sổ chiếu vào, từng nhất cử nhất động của anh đều tao nhã như vậy, cả người chói mắt. Lúc bọn họ tiến vào anh cũng chỉ ngược mắt lên nhìn con.

Hạ Tinh Thần cảm thấy anh như gần như xa, bọn họ không phải là người cùng một thế giới.

“Tiểu thiếu gia, Hạ tiểu thư, chào buổi sáng.” Người hầu cung kính chào, kéo ghế dựa cho bọn họ.

“Chào buổi sáng, cha.” Hạ Đại Bạch lễ phép chào.

“Chào buổi sáng.” Anh nhàn nhạt mở miệng.

Hạ Tinh Thần không nói gì, chỉ yên lặng dùng cơm. Qua buổi tối hôm qua, lúc này đối mặt với anh cô có chút xấu hổ, nhưng mà cảm giác xấu hổ này dường như chỉ có cô cảm thấy như vậy, ngược lại anh vẫn lạnh nhạt như thế.

“Ba, đây là gì?” Hạ Đại Bạch tò mò chớp mắt nhìn cổ người nào đó.

Hạ Tinh Thần nhìn qua, đúng là vết cắn tối qua cô làm. Tối qua cô mượn rượu phát tiết cắn rất mạnh, đến nỗi hiện tại miệng vết thương có chút ghê người.

“Bị một con mèo nhỏ cắn bình cắn.” Tổng thống đại nhân nói xong ánh mắt như có thâm ý liếc nhìn người đầu têu.

Hạ Tinh Thần quần bách, chỉ cảm thấy lời này muốn ái muội bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Theo bản năng nhìn lên vừa lúc nhìn thấy anh đang nhìn, hai má đỏ lên, tay cầm dao có chút không ổn, lại vội vàng cúi đầu.

Bên cạnh, Hạ Đại Bạch đắm chiêu nhìn hai người mất đi mây lại, vui vẻ: “Con biết rồi, con mèo nhỏ này nhất định rất đẹp.”

“Thế nào?” Anh nhủ mày.

“Nếu không sao có thể cần được cha? Còn chọn đúng nơi thân mật mà cần.” Hạ Đại Bạch hếch cằm: “Nếu là con, không phải xinh đẹp đúng kiểu con thích thì còn lâu con mới cho cần.”

Tên nhóc con vừa dứt lời, quần gia và người hầu ở bên cạnh không nhịn được cười.

Hạ Tinh Thần quần bách quả thật muốn chui xuống hố.

Tổng thống đại nhân đen mặt, ai nói cho tên nhóc này là đàn bà cần vậy?

“Được rồi Đại Bạch, ngoan ngoãn ăn bữa sáng của con đi.” Hạ Tinh Thần cầm hoa quả muốn nhét vào miệng con trai.

Hạ Đại Bạch chớp mắt: “Oà, Đại Bảo, sao mặt mẹ lại đỏ như vậy?”

“...” Tên nhóc tinh quái này.

.....

Ăn xong bữa sáng, ăn mà mặt đỏ tím đập nhanh, khó khăn lắm mới có thể tiến bước tổng thống đại nhân và Hạ Đại Bạch, Hạ Tinh Thần nhìn đồng hồ, không dám suy nghĩ nhiều liền nhanh chóng để lái xe đưa cô đi làm.

Vội vội vàng vàng đi tới thì đã có một đồng công việc chờ cô.

Kết quả bận rộn xong thì bà nội gọi điện tới.

“Alo, bà nội, xin lỗi, tôi qua rồi đi cũng không chào bà một tiếng.”

“Chuyện tôi qua thì thôi đi, nhưng mà nghe Tinh Không nói tôi qua cháu được một người không quen biết đón đi.”

Người không quen?

Bạch Dạ Kinh này mọi người đều quen mà?

Nhưng Hạ Tinh Thần không dám nói đành chỉ trả lời: “Không thể xem là xa lạ, là một người bạn của cháu.”

“Hứa Nham và Tinh Không đều nói người đàn ông kia rất thần bí, không phải là dạng người tốt gì. Tinh Thần, cháu thành thật nói cho bà nội không phải qua lại với cái đám người lộn xộn đấy chứ?”

Quả nhiên Hạ Tinh Không không để cho cô thấy vọng, lúc nào cũng không quên đâm thọc.

“Bà nội, bà đừng nghe họ nói linh tinh, người đó không phải là người lộn xộn, trong lòng cháu có chừng mực.”

“Trong lòng cháu có chừng mực? Nếu có chừng mực thì đã không u mê sinh con cho người ta ngay cả ba đứa bé đến giờ còn không biết? Cháu nói chuyện này khiến Hạ gia chúng ta trở thành trò cười thế nào.”

Hạ Tinh Thần cắn môi, nói đến đây cô càng không có lời gì để nói.

“Bà nội đã xem đối tượng cho cháu. Mấy ngày nữa bà nội hẹn người ta cho cháu, mặc kệ thế nào cháu đều đi xem. Cháu đừng chê này chê nọ, người khác không chê cháu có đứa nhỏ thì đã may mắn lắm rồi.”

“Bà nội...” Hạ Tinh Thần muốn nói gì đó thì bà già kia cắt đứt lời cô: “Chuyện này quyết định vậy đi.”

Nói xong không đợi cho Hạ Tinh Thần nói gì thêm thì trực tiếp tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 16: Phu nhân tổng thống tương lai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Văn phòng Tổng thống.

Ánh nắng đầu tiên xuyên qua bầu trời chiếu những tia nắng vàng phủ xuống mặt đất. Bãi cỏ xanh được tu bổ sạch sẽ tạo thành đường đi xinh đẹp, nhìn

sức sống bùng bùng.

Quảng trường trung tâm Bạch Vũ bắt đầu vang lên âm thanh, cực kì nghiêm túc và sang trọng.

Chiếc chuông vàng uy nghiêm trước cửa lớn, đội đón chào danh dự khí thế bước qua, nghênh đón chính khách, lá cờ đỏ từ từ kéo cao.

Anh đứng ở trước Cung điện cùng dân chúng của anh cảm nhận ánh nắng sáng mai lúc vạn vật thức tỉnh, tất cả đều ngay ngắn trật tự.

Bên ngoài cung điện, nhìn lên quốc kỳ, từ xa dân chúng nhìn thấy bóng dáng của anh, mọi người kích động như triều dâng nhìn về phía cung điện, muốn được tới gần chiêm ngưỡng phong thái của Tổng thống. Đám vệ binh từ đằng xa đã ngăn cản bọn họ.

Tổng thống Bạch vừa nhậm chức không lâu hơn nữa còn là vị tổng thống trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, nhưng lại là người được lòng dân chúng nhất. Lúc trước báo cáo diễn thuyết làm phần chân lòng người để lại ấn tượng rất sâu, dường như mọi người đều đổ xô ra đường, cuối cùng có thể giúp anh giành phiếu cao đánh bại hai vị Phó tổng thống Tổng - Dư.

Bạch Dạ Kinh đứng ở trên cao, từ xa phát tay hồi han với bọn họ.

Dân chúng chào hỏi, âm thanh ủng hộ liên tiếp vang lên, dân chúng cực kì xúc động. Anh thủy chung luôn ung dung bình thản, dùng tư thái tao nhã nhất đáp lại quần chúng nhân dân của anh.

Anh hưởng thụ vị trí cao thượng và sự khoái hoạt được ban cho cũng gánh lên trách nhiệm... nguy hiểm.

Vào thời khắc này, Lãnh Phi vội vàng đi tới, nói nhỏ bên tai anh: “Thưa ngài, Phó tổng thống Tổng.”

Bạch Dạ Kinh nhận nhặt ‘ừ’ một tiếng: “Để ông ta tới phòng họp của tôi.”

“Hơn nữa, chuyện xây dựng khu quân sự dường như ông ta có biết đến.” Lãnh Phi nhẹ giọng báo.

Anh nhú mày, không có gì ngoài ý muốn: “Loại chuyện này không thể giấu diếm được ông ta.”

“Vây chuyện vũ khí bí mật...”

“Ai dám tiết lộ nửa câu thì giết không tha.” Ba chữ cuối vô cùng lãnh khốc, gương mặt đầy lạnh giá.

Trong lòng Lãnh Phi tự hiểu không dám nhắc lại.

Bạch Dạ Kinh tiến vào phòng họp thì Tổng Quốc Nghiêu đã chờ ở đó. So với Bạch Dạ Kinh còn trẻ tuổi thì Tổng Quốc Nghiêu đã là trung niên. Ông ta chống gậy ngồi ngay ngắn chỗ đó, mãi đến khi Bạch Dạ Kinh vào cửa mới cho người khác lui ra, từ từ đứng dậy.

“Thưa ngài.”

Tuy thái độ cung kính nhưng trong lòng lại cực kì không phục, trong lòng Bạch Dạ Kinh tự có tính toán.

“Mới sáng sớm Phó tổng thống Tổng có chuyện gì quan trọng sao?” Bạch Dạ Kinh ngồi ở vị trí chủ vị, khách khí cười.

“Chuyện quan trọng thì không phải nhưng nhất định là chuyện tốt.” Tổng Quốc Nghiêu cười haha: “Duy Nhất nhà tôi không biết ngài còn nhớ không?”

“Duy Nhất?”

“Đúng thế, mấy ngày trước con bé vừa về nước. Vừa tới nơi đã nói với tôi ngưỡng mộ ngài đã lâu, ầm ĩ muốn gặp ngài. Ngài xem lúc nào có thể bớt chút thời gian gặp con bé, dù chỉ thỏa mãn một chút nguyện vọng của con gái.”

Bạch Dạ Kinh cười cười: “Khó có được cô ấy có lòng còn nhớ rõ tôi. Bận rộn hơn nữa cũng phải gặp. Mấy này nữa tôi tự mình mở miệng chiêu đãi đón gió tẩy trần cho Tổng tiểu thư, ông thấy thế nào?”

“Vây tôi liền nói ngài đã đồng ý gặp con bé, con bé biết được nhất định sẽ vui vẻ.”

Bạch Dạ Kinh gạt đầu, cầm một hộp gấm từ trong ngăn kéo đưa cho Tổng Quốc Nghiêu: “Đây là quà tôi đưa cho Tổng tiểu thư, nhờ Phó tổng thống cầm về giúp tôi.”

Tổng Quốc Nghiêu tươi cười nói: “Ngài có lòng, ngài có lòng!”

Tiền Tổng Quốc Nghiêu rời đi, nụ cười trên mặt Bạch Dạ Kinh thu liễm lại.

Lãnh Phi nói: “Lão hồ li này mở miệng ra không hỏi chuyện quân sự mà lại nói với ngài về Tổng tiểu thư.”

“Ông ta đánh chủ ý về chuyện đính hôn.”

Lãnh Phi muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Bạch Dạ Kinh liếc anh ta một cái: “Nói thẳng đi.”

“Bạch – Tổng hai nhà hợp lại tuy đối với chúng ta không có ưu đãi gì nhưng mà... chỉ sợ nếu ngài cự tuyệt chuyện đàm hòa với phó tổng thống Tống ngược lại ông ta tìm tới Phó tổng thống Dư, vậy Dư – Tống trở thành người một nhà đối với chúng ta mà nói là uy hiếp lớn nhất.”

Điểm này cũng là lo lắng cho Bạch Dạ Kinh, cho nên mới tiện tay chuẩn bị quà cho Tống Duy Nhất.

....

Buổi chiều thứ bảy.

Hạ Tinh Thần mặc áo cưỡi ngựa cho Hạ Đại Bạch, đưa roi ngựa cho bé. Bộ quần áo này là Bạch Dạ Kinh đưa cho, tự mình làm theo yêu cầu, mặc trên người bé đúng là anh khí bức người.

“Để cho chú lái xe mang con đến mã trường, đừng cưỡi lâu.” Hạ Tinh Thần ở bên cạnh dặn dò, vừa cầm theo bình nước ấm của bé, đưa bé xuống lầu.

Cô không có cách nào đi cùng, thứ hai là kì thi khảo hạch, trực tiếp liên quan tới vấn đề công việc của cô, cô không dám qua loa chút nào.

“Biết rồi ạ, mẹ bận việc thì đi đi, con có thể tự lo cho bản thân.” Hạ Đại Bạch vẫy tay, đi theo sau chú lái xe vẫn không quên quay đầu cho cô nụ hôn gió.

Lúc này quản gia nhận điện thoại bước nhanh về phía cô.

“Hạ tiểu thư, phủ tổng thống sắp đón một vị khách cực kì quan trọng, cho nên... để thuận tiện, mời cô lập tức lên lầu. Nếu có chuyện gì quan trọng thì có thể nhấn chuông ở trong phòng phân phó chúng tôi là được.” Quản gia nghiêm chỉnh nói.

Hạ Tinh Thần cảm thấy tò mò: “Tổng thống chưa bao giờ tiếp khách ở chỗ này, lần này là...”

“Lần này tôi chính là con gái Phó tổng thống Tống, khả năng lớn là tổng thống phu nhân tương lai của chúng ta, cho nên, Hạ tiểu thư, tha lỗi.”

Tổng thống phu nhân tương lai...

“...Thì ra là thế.” Giọng nói của Hạ Tinh Thần trầm thấp như thì thảo sau đó cười cười: “Vậy tôi đi lên trước, ông yên tâm, không có chuyện tôi sẽ không tới quấy rầy.”

Không nói gì thêm, Hạ Tinh Thần xoay người lên lầu. Mở sách ra tự đọc.

Nhưng mà sau đó có chút không yên lòng.

Tò mò cô gái anh nhìn trúng rốt cuộc là người thế nào.

Ừ, Cô Nhất Định vì muốn biết rõ mẹ kế tương lai của Đại Bạch cho nên mới hiếu kì như vậy.

Nhưng mà nghĩ tới sau này Đại Bạch phải gọi người khác là mẹ, tâm tình không nhịn được hạ xuống.

Vào lúc này chỉ nghe thấy dưới lầu truyền tiếng động cơ, cô lập tức thả sách xuống, từ cửa sổ nhìn ra ngoài.

Đoàn xe vẫn như cũ nối dài, Hạ Tinh Thần liếc mắt một cái liền nhận ra được chiếc xe của Bạch Dạ Kinh là chiếc thứ ba.

Đoàn xe dừng trước trang viên, đám vệ sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh dẫn đầu xuống xe, cửa xe kéo ra, anh từ trong ra đi xuống.

Ngay sau đó...

Một bóng dáng xinh đẹp truyền vào mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17: Người giúp việc của Phủ Tổng thống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay sau đó, một thân ảnh xinh đẹp rơi vào tầm mắt cô.

Cô gái thân hình uyển chuyển, mặc một đầm dài màu vàng nhạt, gió thổi qua, lụa mỏng phất động, rất đẹp mắt.

Cô ta và Bạch Dạ Kinh sóng vai đi, không biết cô ta nói gì với anh, thần sắc anh vẫn ôn ôn nhàn nhàn, nhưng thỉnh thoảng sẽ gật đầu, coi như đáp lại.

Đúng là một bức tranh tuyệt mỹ. Tuấn nam và mỹ nhân, rất xứng đôi.

Hạ Tinh Thần ngại ngừng thu hồi tầm mắt, khom người đi ra ngoài, chuẩn bị đóng cửa sổ lại. Những điều này không phải phạm vi cô có thể để ý, chỉ cần cố gắng làm việc thỏa đáng là được.

“A, cô ấy là ai?”

Thời điểm cửa sổ khép lại chỉ còn một khe hở nhỏ, dưới lầu đột nhiên vang lên giọng nói của cô gái trẻ tuổi.

Trong lòng Hạ Tinh Thần ‘lộp bộp’, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống.

Không nghĩ đến, giờ phút này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn cô. Mặt cô gái trẻ tuổi đầy vẻ thăm dò, ánh mắt Bạch Dạ Kinh cũng sâu kín nhìn cô chăm chăm. Nhìn sang quần gia bên cạnh, đang không ngừng lau mồ hôi.

Hạ Tinh Thần cũng không nghĩ đến mình ở trên lầu đóng cửa sổ sẽ thu hút sự chú ý, trong lòng hốt hoảng chốc lát, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm đóng cửa sổ lại.

Dưới lầu, trong lòng Tống Duy Nhất rất tò mò về thân phận Hạ Tinh Thần bỗng nhiên xuất hiện trong Phủ Tổng thống. Nhưng Bạch Dạ Kinh không đề cập đến, dĩ nhiên cô ta không dám hỏi nhiều. Gắn vào cửa, không kiềm được nhìn cửa sổ kia.

Chẳng lẽ Tổng thống đại nhân đã kim ốc tàng kiều (lấy vợ)?

Cô ta ghé mắt, lặng lẽ nhìn Bạch Dạ Kinh, nhưng trên mặt anh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh như nước, không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

...

Trên lầu.

Hạ Tinh Thần chưa nhấn chuông, người giúp việc đã vội vã chạy đến.

“Hạ tiểu thư, cô không thể xuất hiện trước cửa sổ. Lỡ như Tống tiểu thư hiểu lầm, chuyện liền không xong.”

“Sorry, là tôi sơ suất. Nhưng cô mau lấy một bộ đồ giúp việc cho tôi thay đi!”

“Hà?”

“Đừng kỳ kèo!”

Hạ Tinh Thần thúc giục, đối phương cũng không dám chậm trễ nữa, lập tức đi lấy bộ đồ giúp việc lên lầu.

Hạ Tinh Thần cởi quần áo mình ra, thay đồng phục người giúp việc màu trắng đen.

“Hạ tiểu thư, cô...?”

Đối phương vừa thấy cô thay đồ, kinh ngạc. Mặc dù cô không phải Tổng thống phu nhân, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột của Tiểu thiếu gia, ai dám xem cô là người giúp việc mà sai bảo?

“Xóa bỏ nghi ngờ của Tống tiểu thư trước rồi hãy nói, tránh tạo nên ảnh hưởng không tốt.” Hạ Tinh Thần vừa buộc tóc vừa giải thích.

Trước mắt chỉ có thể nói mình là người giúp việc của Phủ Tổng thống mới được.

Người giúp việc cũng không nói gì nữa.

Bên này, cửa phòng khách vừa đóng chặt. Lãnh Phi và vệ sĩ đứng trước cửa.

Hạ Tinh Thần đi xuống lầu, ánh mắt Lãnh Phi lướt qua người cô, tiếp đó, dừng lại, lại nhìn kỹ một lần nữa, mới hậu tri hậu giác phát hiện là cô.

“Hạ tiểu thư, cô...”

“Suy! Đừng gọi tôi là Hạ tiểu thư nữa.” Hạ Tinh Thần liếc nhìn phòng khách.

Vào lúc này, người giúp việc vừa vận bưng nước và điểm tâm đến. Quần gia nhận lấy, nói với Hạ Tinh Thần: “Hạ tiểu thư, thật xin lỗi, chỉ có thể làm phiền cô.”

Hạ Tinh Thần hiểu ý quán gia. Là muốn cho Tống Duy Nhất biết cô là người giúp việc. Hạ Tinh Thần cũng đang có ý đó.

Gật đầu, bưng nước và điếm tâm tiền vào.

Vừa đẩy cửa ra một khe hở, liền nghe được âm thanh cười duyên của Tống Duy Nhất từ bên trong truyền ra: “Khi còn nhỏ, đánh cờ với anh, anh không nhường em, bây giờ lại nhường em.”

“Không ngờ Tống tiểu thư còn nhớ chuyện lúc nhỏ.”

“Tống thống, kêu em là Duy Nhất đi.”

Bạch Dạ Kinh khẽ vuốt cằm, ánh mắt lướt qua đầu cô ta, cái kẹp tóc anh tặng cô ta cũng không cài.

“Quà tôi tặng, em không thích?” Anh hỏi, ngón cái chậm rãi vuốt con cờ thủy tinh trong tay.

“Thích, rất thích. Mẹ em khen ánh mắt Tống thống rất tốt. Nhưng... em không thể cài. Em sợ không cẩn thận rớt nơi nào, em không tìm lại được.”

Bạch Dạ Kinh cười nhạt: “Em cứ đeo, nếu rớt chúng ta mua nữa.”

Tâm tình Tống Duy Nhất cực kỳ tốt, giọng nói càng trong veo: “Nhưng không giống nhau. Đó là món quà đầu tiên Tống thống tặng em, ý nghĩa khác nhau.”

Hạ Tinh Thần đứng trước cửa, nghe hai người em một câu tôi một câu, đột nhiên cảm thấy sự xuất hiện của mình càng dư thừa.

Thần thái trong giọng nói của Tống Duy Nhất không giấu được sùng bái và hâm mộ đối với Bạch Dạ Kinh. Còn Bạch Dạ Kinh đối với cô ta cũng ôn nhu hiếm có, thái độ không lãnh đạm như đối với mình thường ngày.

Nghĩ đến đây, Hạ Tinh Thần lại ảo não cúi đầu.

Nghĩ lung tung gì vậy? Chuyện của Tống thống và Tống thống phu nhân tương lai, sao phải kéo mình vào? Cô chỉ là một thường dân, không phải sao?

Ngẩng đầu lên, ném tất cả ý tưởng đó ra, mới bưng nước và điếm tâm đi đến.

Bọn họ đánh cờ, con cờ thủy tinh, bàn cờ ngọc thạch, mỗi người một bên. Hạ Tinh Thần cũng không quấy rầy, chỉ yên lặng đặt nước và điếm tâm xuống một bên.

“Hey! Cô chờ chút!” Thời điểm xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, bị Tống Duy Nhất gọi lại: “Cô có phải là cô gái vừa rồi ở trên lầu không?”

Bạch Dạ Kinh giương mắt, thấy là cô, trông mắt sâu hơn.

Cô mặc đồng phục người giúp việc, đáng vẻ ngoan ngoãn, ngược lại hiếm thấy.

“Chào Tống tiểu thư. Vì quán gia nói một lát có mưa, cho nên, vừa rồi tôi lên lầu đóng cửa sổ.” Hạ Tinh Thần giải thích.

“Cô... là người giúp việc nơi này?” Tống Duy Nhất quan sát cô, mắt có nghi ngờ.

“Phải.”

“Vậy thì cô ở lại lột vỏ cua cho tôi.” Tống Duy Nhất liếc mắt con cua vừa bưng lên, trong phòng bếp đã sớm chuẩn bị.

Ách?

Hạ Tinh Thần sửng sốt. Cô ta thật sự xem mình là người giúp việc mà sai bảo?

Ngước mắt nhìn Tống Duy Nhất, vốn không muốn làm.

Nhưng suy nghĩ một lát, dù gì nơi này là Phủ Tống thống, cô ta muốn ở lại cũng chỉ thời gian ngắn. Nếu chọc Tống Duy Nhất bị đuổi ra ngoài sẽ không tốt.

Lột thì lột!

Cầm công cụ lột vỏ, lui sang một bên xử lý. Có công cụ trên tay, ngược lại ung dung hơn.

Không nghĩ đến Tống Duy Nhất chợt xoay mặt qua nói: “Cô lột tay không đi, đừng dùng công cụ. Gõ gõ đập đập, ảnh hưởng tôi và Tống thống đánh cờ.”

Ách? Tay không?

Thế nào? Một con cua lớn như vậy, lột tay không, không phải là cố ý làm khó cô sao?

Đáy lòng Hạ Tinh Thần không vui lắm lắm, nhìn Tổng thống, khề cần rắng, tay không thì tay không. So với bị đuổi ra ngoài tốt hơn nhiều.

Lột đến mồ hôi đầy đầu, vật và lột được một đĩa nhỏ.

“A...” Khi cô tay không bẻ càng cua, vỏ bẻ nhọn chọt đâm vào ngón tay cô.

Cô đau đến khê hô một tiếng, ngón tay lập tức chảy máu.

Bên này, Bạch Dạ Kinh ngừng động tác lại, lạnh lùng nhíu mày, tầm mắt nhìn về cô. Trầm giọng hỏi: “Sao vậy?”

“A, không sao, không sao...” Hạ Tinh Thần lắc đầu, chấp tay sau lưng. Vừa rồi cô đã dè giọng rất thấp, giống như thờ dài vậy.

Cô không nghĩ đến anh lại nghe được.

Nhưng, anh nhíu mày chặt như vậy, là đang trách cô quấy rầy bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18: Không muốn tự mình đa tình

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tổng Duy Nhất tình bơ nhìn Tổng thống đại nhân, lại nhìn cô, bàn tay cầm con cò chặt hơn.

Phụ nữ luôn rất nhạy cảm.

“Thật sự không sao?” Tổng Duy Nhất hỏi Hạ Tinh Thần.

“Ừ, không sao.”

“Vậy cô tiếp tục đi. Tổng thống, chúng ta cũng tiếp tục đi.” Thời điểm Tổng Duy Nhất nói câu kia với Bạch Dạ Kinh, thanh âm vô cùng trong veo.

Hạ Tinh Thần lặng lẽ nhìn Bạch Dạ Kinh, ánh mắt anh giấu điếm rất kỹ, đường cong mặt căng thẳng, dường như rất không vui.

Xem ra, mình chọc anh ấy tức giận rồi! Nhưng, điều này cũng không thể trách cô. Bình thường cô sẽ không tùy tiện lột vỏ cua cho người khác! Nếu không phải vì muốn sống chung với Đại Bạch, cô sẽ không quan tâm Tổng tiểu thư là ai.

Ngón tay đau.

Lột vỏ cua đối với cô mà nói, trở nên vô cùng vất vả.

Bạch Dạ Kinh ngược mắt liền thấy đáng vẻ cô khổ não lại oán niệm.

Ánh mắt trầm xuống, để con cò trong tay xuống, đi đến Hạ Tinh Thần.

Hạ Tinh Thần đang chuyên tâm lột vỏ cua, chỉ cảm thấy một bóng đen phủ xuống, bỗng dừng ngẩng đầu, thân hình cao lớn của Bạch Dạ Kinh đã đứng yên trước mặt cô, như một ngọn núi hùng vĩ.

“Tay, tôi xem.”

Hạ Tinh Thần ngạc nhiên sững sờ ở đó, chậm chậm không hồi phục tinh thần. Anh không có kiên nhẫn, nhìn cô một lúc, mặt không biểu cảm trực tiếp kéo tay cô qua.

Đầu ngón tay chạm vào ngón tay anh, Hạ Tinh Thần mới hồi phục tinh thần. Đầu ngón tay run lên, đáy lòng cũng run theo.

“Không sao.” Cô khàn trương, lông mi run dử dội hơn, tựa như cánh bướm, thanh âm càng nhẹ: “Chỉ bị trầy một chút thôi...”

“Vụng về.” So với cô khàn trương, Bạch Dạ Kinh dừng dừng như thường.

Tuy lời nói là trách cứ, nhưng ánh mắt nhìn cô không hề trách cô.

Trên ngón tay trắng như tuyết, vết thương kia vẫn đang chảy máu, có chút nhức mắt. Anh phân phó: “Đi ra ngoài gọi bác sĩ xử lý vết thương. Tổng tiểu thư thích cua, kêu quản gia phái người vào lột.”

Cho nên nói... Không cần cô lột?

U oán trong lòng Hạ Tinh Thần bay sạch, khẽ ‘ừ’ một tiếng, không dấu vết rút tay về từ trong tay anh. Hồi lâu, đầu ngón tay dường như còn lưu lại nhiệt độ của anh, chậm chạp không tiêu tan.

Nhiệt độ đó, một mực từ đầu ngón tay, truyền đến ngực, đốt nóng lòng cô...

Cô khẽ vuốt cằm, chào hỏi Tổng Duy Nhất, liền đi ra ngoài.

Tổng Duy Nhất nhìn chằm chằm ánh mắt Hạ Tinh Thần, hồi lâu vẫn không dời đi.

Người phụ nữ này, thật sự chỉ đơn giản là người giúp việc sao? Vì sao, cô ta luôn cảm thấy Tổng thống đặc biệt quan tâm cô?

.....

Hạ Tinh Thần đi ra phòng khách, trái tim vẫn nhảy loạn ‘bịch bịch’.

Nhìn chằm chằm vết thương trên tay, nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên không hiểu tại sao cảm thấy vết thương kia không đau.

Nhưng...

Vừa rồi Tổng thống kiểm tra vết thương của cô ngay trước mặt Tổng thống phu nhân tương lai, là quan tâm sao?

Một giây sau lại ngượng ngùng vỗ vỗ miệng, là cô tự mình đa tình.

Sao anh ấy có thể quan tâm mình chứ? Hẳn là do tính sạch sẽ của anh! Ngón tay mình dính máu, tiếp tục lột vỏ, anh tuyệt đối ăn không trôi.

Hạ Tinh Thần cảm thấy lý do này mới đúng.

“Hạ tiểu thư, tay bị thương?” Lãnh Phi liếc mắt liền thấy vết thương trên tay cô.

“A, không sao.” Cô cười cười, lắc đầu.

Quản gia làm một động tác tay, khách sáo nói: “Hạ tiểu thư, mời đi theo tôi, cho bác sĩ xử lý vết thương của cô.”

Hạ Tinh Thần gật đầu, vừa đi vừa nói với quản gia: “Ông phái người vào phục vụ đi, tôi vụng về, không làm tốt.”

“Uất ức cô rồi.”

“Uất ức gì chứ! Một người là Tổng thống của chúng ta, một người là Tổng thống phu nhân tương lai, tôi có thể giúp là rất tốt.”

Quản gia cười nhìn cô hồi lâu, mới vui mừng nói: “Nếu cô có thể nghĩ vậy thì tốt, chứng minh ánh mắt ngài ấy tốt, lúc đầu chọn người cũng không có chọn sai.”

Cô hiểu ý của quản gia, mấp máy môi: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ không vì đứa bé mà không biết trời cao đất rộng, cho là mình có thể thế nào với anh ấy. Tôi rất rõ ràng thân phận chúng tôi khác xa.”

“Thật xin lỗi, Hạ tiểu thư, cô đừng trách tôi lắm mồm, tôi cũng vì tốt cho cô.”

Hạ Tinh Thần không nói tiếp. Cô biết, quản gia nói không sai, lòng cô phải phẳng lặng như mặt nước, không thể có vọng tượng không nên có.

....

Cả buổi chiều, Hạ Tinh Thần đều ở trên lầu, không xuống nữa. Cô đứng bên cửa sổ trên lầu, có thể thấy Bạch Dạ Kinh luôn đi cùng Tổng Duy Nhất.

Đầu tiên là dẫn cô ta đi tham quan toàn bộ trang viên Phủ Tổng thống, lại dẫn cô ta đến quán rượu. Rồi sau đó, dẫn cô ta đến sân golf.

Hai người ở cùng nhau rất tốt. Dù chỉ là đứng xa nhìn, cô cũng cảm thấy đó là một bức tranh thật đẹp.

Hạ Tinh Thần nhìn một hồi, trong lòng không khỏi có chút ưu sầu. Tương lai trong nhà này có mẹ kế, Đại Bạch có bị ủy khuất không? Còn cô... lúc nào cũng có thể dọn ra ngoài!

Sau cơm chiều, Bạch Dạ Kinh tiễn Tổng tiểu thư rời đi, ngay sau đó, tài xế chờ Đại Bạch trở lại.

Hạ Đại Bạch vừa vào cửa liền tức giận, ai nói gì cũng không để ý. Trực tiếp giam mình trong phòng trẻ em, không chịu ra.

Hạ Tinh Thần cũng không có cách, chỉ có thể tùy bé. Tắm xong, vừa từ trong phòng tắm đi ra, đang sấy tóc, cửa phòng bị gõ hai cái, liền mở ra.

Cô ngẩng đầu, thấy Bạch Dạ Kinh đứng trước cửa, lập tức tắt máy sấy tóc, đứng lên: “Tổng thống tiên sinh.”

“Em không đi xem nó sao?” Bạch Dạ Kinh hỏi.

“Đi rồi. Nhưng tính tình nó bướng bỉnh, ai khuyên cũng vô ích.”

Bạch Dạ Kinh nhú mày, nhìn cô hỏi: “Tính tình này giống em?”

Hạ Tinh Thần rất ủy khuất, chu miệng: “Tôi không có bướng bỉnh như vậy.”

Bạch Dạ Kinh nhìn cô: “Có bướng bỉnh hay không phải đợi kiểm chứng, nhưng mạnh mẽ là nhất định.”

Hạ Tinh Thần 囧. Người này hiển nhiên vẫn nhớ mình cắn anh ấy hai cái.

“Đi ra đi, cùng đi xem nó.” Bạch Dạ Kinh nói.

“Được.” Tóc cô còn ướt, giờ phút này cũng bất chấp, chỉ ngồi trước bàn trang điểm chải chuốt sơ.

Bạch Dạ Kinh đứng yên lặng trước cửa. Ánh mắt không tự chủ dừng lại trên người cô.

Cô mặc đồ ngủ tương đối bảo thủ, quần dài tơ tằm qua đầu gối. Nhìn hơi giống con gái cung.

Hai chân lộ ra, trắng nõn như tuyết, khiến người khác thêm thuồng. Còn có đuôi tóc ướt át xổ xuống trên vai, tôn lên vẻ tươi đẹp của cô mà không mất vẻ quyến rũ.

Ánh mắt Bạch Dạ Kinh sâu hơn, đáy mắt thêm mấy phần nhiệt độ.

Hạ Tinh Thần vừa vặn đứng dậy, quay mặt lại.

Ánh mắt của anh còn chưa kịp dời đi, bốn mắt nhìn nhau, nhiệt độ đáy mắt anh chưa tản đi. Cô ngẩn ra, tim đập lạc một nhịp, lập tức đỏ mặt.

“Tôi... Có phải là lạ ở chỗ nào không?” Cô khăn trương hỏi.

“Không có.” Anh lắc đầu. Ánh mắt lúc này mới chậm rãi thu lại, vẫn là đáng vẻ hiển sơn lộ thủy, tùy ý nói: “Tay thế nào?”

“Đi xử lý, đã sớm hết đau.”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Hạ Tinh Thần từ trong phòng đi ra, sóng vai đi bên phải anh. Anh cao 188cm, đặc biệt cao lớn, trông cô càng thon nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19: Ngủ cùng đứa bé

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai người cứ sóng vai đi như vậy, cô có thể ngửi được mùi hương dễ ngửi trên người anh.

Giống như năm năm trước, bọn họ chung một chỗ...

Hạ Tinh Thần cảm thấy mình rất kỳ quái. Đã từng hận thấu xương người đàn ông làm cô mang thai, thậm chí vô số lần nghĩ đến cách trả thù hành hạ anh, nhưng hôm nay...

Càng ngày càng cảm thấy, người đàn ông này, cũng không đáng ghét như mình nghĩ.

Hai người, một đường không nói lời nào. Vào phòng bé, Hạ Đại Bạch đang ngồi xếp bằng trên thảm loay hoay với mô hình máy bay trong tay bé.

Mô hình máy bay là do Lãnh Phi cho bé, hôm nay đã sớm bị bé tháo thất linh bát lạc.

Hai người lớn đi vào, bé cũng không ngẩng đầu, tiếp tục chơi.

Bạch Dạ Kinh trầm mặc ngồi xuống bên cạnh bé. Thời điểm vật nhỏ khổ não tìm mô hình, anh sẽ đúng lúc đưa một khối, tùy ý chỉ một chút, vật nhỏ liền hiểu.

Quay đầu hỏi anh: “Ba biết làm sao?”

“Chút xíu.” Trên thực tế, từ nhỏ anh đã được huấn luyện về mọi mặt: “Mô hình này là chuyện nhỏ, sau này ba có thể dạy con lắp ráp súng ống hoặc là những vũ khí khác tinh vi hơn. Có hứng thú không?”

Súng ống, vũ khí?

Hạ Tinh Thần ngồi một bên lập tức tiếp lời: “Không được không được, quá nguy hiểm.”

“Con thích! Tiểu Bạch, vậy khi nào ba có thể dạy con?” Đôi mắt Đại Bạch to tròn lanh lợi, trắng đen rõ ràng. Vừa rồi còn tức giận, vào lúc này lập tức biến mất.

“Chờ con làm xong những thứ này, lúc nào cũng được.” Bạch Dạ Kinh ôm bé ngồi lên chân mình.

“Những thứ này rất đơn giản, lúc nào cũng có thể làm được. Hay là, ngày mai ba dạy con?” Hạ Đại Bạch nhao nhao muốn thử.

“Không được. Bất kể lúc nào cũng không thể.” Hạ Tinh Thần lo lắng, chen vào lần nữa.

“Được, ngày mai dạy con.” Bạch Dạ Kinh xoa xoa đầu nhỏ, đáp ứng.

“Ba vạn tuế!” Hạ Đại Bạch kích động hôn lên mặt anh.

Anh xưa nay lãnh khốc, trên mặt nổi lên nụ cười thần nhiên hiếm có.

“...” Hạ Tinh Thần ngồi một bên, có chút oán hận nhìn hai ba con họ.

Cho nên, bây giờ là thế nào? Minh cảm bản hoàn toàn không được bọn họ để mắt đến nha!

Bây giờ đã như vậy, sau này, khi Tổng tiểu thư gả cho anh, sẽ ra sao?

Đến lúc đó, ba người họ mới thật sự là người một nhà, còn mình...

Nghĩ đến chuyện này, tâm tình Hạ Tinh Thần lập tức giảm xuống. Tịch mịch liếc nhìn hai ba con đang trò chuyện vui vẻ, đứng dậy chuẩn bị yên lặng đi ra ngoài.

“Đại Bảo!”

Đại Bạch đột nhiên gọi cô.

“Ba đã đáp ứng con, tối nay ở đây ngủ cùng con.” Đưa bé mặt đầy vui vẻ.

“Thật không?” Hạ Tinh Thần liếc nhìn Bạch Dạ Kinh. Hai người bọn họ quả thật cần phải bồi dưỡng tình cảm tốt.

“Vậy mẹ cũng phải đáp ứng con, tối nay ở đây ngủ cùng con.” Hạ Đại Bạch đột nhiên nói ra thỉnh cầu.

Hạ Tinh Thần sửng sốt: “Vậy sao được? Ở đây con chỉ có một cái giường.”

Ngay cả sofa cũng không có.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Đại Bạch khổ sở nhìn cô: “Con người ta đều được ngủ cùng ba mẹ, chỉ có Đại Bạch đáng thương nhất, có mẹ thì không có ba. Có ba thì không có mẹ. Hơn nữa...”

Nói đến đây, cái mũi nhỏ của bé đáng thương hít hít, nức nở: “Nếu sau này ba cưới người khác, hai người không thể ở cùng Đại Bạch nữa.”

Hạ Tinh Thần bị đứa bé vừa kéo vừa nói, khiến lòng cô rối lên.

Nhiều năm qua, hai người họ thiếu bé rất nhiều...

Nhưng cô lại không thể gạt đầu. Cô và anh... sao có thể ngủ chung một giường?

Cô đưa mắt nhìn Tổng thống đại nhân xin giúp đỡ, cho là anh nhất định sẽ lạnh lùng cự tuyệt đứa bé. Kết quả, anh nhìn cô nói: “Đáp ứng đi.”

“Hà?”

Hạ Tinh Thần nghĩ mình nghe lầm, sợ hãi nhìn anh chăm chăm.

Anh ôm Đại Bạch từ trên đùi xuống, đứng dậy, nhàn nhạt dặn dò: “Hai người ngủ trước, tôi đi tắm, một lát đến.”

“...” Hạ Tinh Thần choáng váng lần nữa.

Người đàn ông bước ra ngoài, cô theo sau, thấp giọng nói: “Tổng thống, sao anh có thể...”

“Trước kia đã từng ngủ, không phải sao?” Anh xoay người nhìn cô, thần sắc thản nhiên: “Bình tĩnh.”

“...”

Sau khi anh đi, cô bị đứa bé kéo lên giường nhỏ không tính là rộng rãi nằm, trong đầu cô vẫn thiếu dưỡng khí.

Người này, sao có thể nói năm chữ ‘trước kia đã từng ngủ’ có lý lại chuyện đương nhiên như vậy?

Còn khuyên cô bình tĩnh! Sao có thể bình tĩnh được?

Cô hy vọng anh nói ‘một lát đến’ chỉ là qua loa lấy lệ. Tốt nhất là một đi không trở lại.

Nếu không, cô nằm suốt đêm cũng đừng hy vọng có thể ngủ được.

“Đại Bảo, mặt mẹ rất đỏ nha.” Người Đại Bạch mềm nhũn nằm trên người cô, ngón tay chọt chọt gương mặt đỏ bừng của cô.

“Có sao?” Hạ Tinh Thần quần bách sờ mặt mình, không chịu thừa nhận: “Không đỏ mặt, là nóng.”

“Thì ra trước kia mẹ và Tiểu Bạch từng ngủ chung. Tại sao không dẫn Đại Bạch theo?”

“...” Hạ Tinh Thần khóc không ra nước mắt. Ai nói không dẫn bé theo? Không phải không dẫn bé theo, nên mới mang thai sao?

“Trẻ con không hiểu.”

“Đại Bảo, ngủ dậy, có phải mẹ sẽ có bảo bảo nữa không?” Hạ Đại Bạch ngây thơ nhìn cô.

“Hà?”

“Tối nay mẹ và ba ngủ tiếp để có một baby có được không? Chỉ cần ba mẹ có thêm một baby, ba sẽ không cưới người khác.”

Ngủ tiếp để có một baby?

Môi Hạ Tinh Thần co rút lại. Bé có thể nghĩ ra chuyện thua thiệt này.

“Baby cũng không phải nói ngủ là có thể ngủ ra được.”

“Vậy còn phải làm gì?” Đại Bạch tò mò chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn cô. Giáo viên nhà trẻ từng nói cho bé, không thể tùy tiện ngủ cùng với bé gái, sẽ ngủ ra một baby.

“Hai người thường xuyên thảo luận vấn đề này?”

Một thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên lọt vào tai hai mẹ con đang nói chuyện. Bạch Dạ Kinh mặc áo ngủ màu đen, nghiêng người dựa vào cửa, ung dung nhìn bọn họ.

Hạ Tinh Thần 囧. Muốn tìm một cái động chôn mình ngay lập tức.

Vừa rồi cô và con trai nói chuyện, anh đã nghe toàn bộ? Chẳng lẽ anh cho là cô cũng muốn ngủ với anh cho ra baby?

“Ba!”

Đại Bạch thanh thúy kêu một tiếng, sau đó ngoắc ngoắc anh: “Mau đến đây ngủ đi! Ba ngủ bên phải, Đại Bảo ngủ ở giữa, Đại Bạch ngủ bên trái.”

Bé vừa nói, thân nhỏ mềm nhũn như trái banh, lư loát lẩn qua bên trái Hạ Tinh Thần.

“Này!” Hạ Tinh Thần muốn kéo bé. Sao có thể để cho cô ngủ ở giữa?

“Đại Bảo, mẹ là phụ nữ, con và Tiểu Bạch là hai người đàn ông bảo vệ mẹ.” Hạ Đại Bạch nhìn Tổng thống đại nhân: “Ba, ba không có ý kiến chứ?”

Nhất định có ý kiến!

Trong lòng Hạ Tinh Thần gào thét. Lại nghe được người đàn ông trầm trầm mở miệng: “Ừ, không có ý kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20: Ngủ cùng đứa bé (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giường trẻ con, cùng lắm rộng 1,5m.

Đầu tiên, Hạ Tinh Thần và Đại Bạch, hai người nằm ở đó, cô cảm thấy không gian thật nhiều.

Sau khi Bạch Dạ Kinh nằm xuống, vị trí bên cạnh lún xuống, cô lập tức nín thở, toàn thân cũng cứng đờ như đá.

Người đàn ông vừa mới tắm xong, trên người còn có mùi xà phòng nhàn nhạt.

Vẫn là mùi hương bạc hà mát lạnh.

Hạ Tinh Thần tận lực nằm ngang, nhưng anh phải nghiêng người mới có thể miễn cưỡng nằm đủ.

Cho nên... Tai cô dán vào trên ngực người đàn ông. Hai người, gần nhau trước đây chưa từng có, nhịp tim đập trầm ổn của anh, cô nghe rõ ràng.

Tiếng tim đập loạn ‘đùng đùng đùng’ của cô, chỉ e anh cũng nghe rõ.

“Đại Bảo, mẹ còn chưa nói cho con biết, trừ ngủ chung một chỗ, còn phải làm gì mới có thể sinh bảo bảo?” Đại Bạch tò mò hỏi.

Hạ Tinh Thần muốn trực tiếp ném vật nhỏ này đi.

“Mẹ không biết, đừng hỏi mẹ.”

“Sao mẹ không biết được, mẹ và ba đã sinh ra con.” Hạ Đại Bạch nhún mày, hiển nhiên rất không thích thái độ qua loa lấy lệ của cô.

“... Vậy con hỏi ba con là được.” Hạ Tinh Thần lẩm bẩm nói, hơi giương mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Chỉ thấy anh đang nghiêng người ngủ, một cánh tay cong lại đặt sau ót. Từ góc độ của cô nhìn qua, chỉ có thể thấy được cái cằm đẹp mắt và... yết hầu vô cùng quyến rũ ở cổ anh...

Thượng đế rất không công bằng. Chẳng những cho người đàn ông này quyền lợi vô hạn, còn ban cho anh dung nhan hoàn mỹ tuyệt sắc.

Như cảm giác được ánh mắt chăm chú của cô, anh nhúc nhích, rũ mắt, đối diện với tầm mắt của cô.

Ánh mắt anh ý vị thâm trường: “Em thật sự muốn tôi nói cho nó?”

Ách?

Mặt Hạ Tinh Thần lại nóng lên, người này hỏi mình làm gì?

Cô khê ho một tiếng, giả vờ bình tĩnh: “Tùy anh, anh muốn nói thì cứ nói. Dù sao tôi không biết gì.”

“Thật sự không biết hay là giả vờ không biết?”

Thanh âm của anh nhẹ nhàng, khí tức nóng bỏng tựa như lông chim phất qua tai cô.

Ban đêm, khoảng cách như vậy, toàn bộ không khí mập mờ không thể nói.

Lông mi Hạ Tinh Thần run dừ dội hơn, dứt khoát không để ý anh nữa.

“Ba, vậy ba nói cho con đi.” Hạ Đại Bạch đưa ánh mắt tò mò nhìn về người nào đó.

Hạ Tinh Thần cho là anh nhất định sẽ lừa gạt cho qua, kết quả, không nghĩ đến anh lại chính nhĩ bát kính nói: “Chỉ ngủ chung một chỗ như vậy còn chưa đủ.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Phải là hai người ngủ mới có thể tạo ra baby.”

“...”

Hạ Tinh Thần đã rối loạn. Cái này... có tính là giáo dục giới tính cho trẻ con không? Nhưng có quá sớm hay không?

“Hai người là ba và Đại Bảo sao?” Mắt Hạ Đại Bạch đảo một vòng, một giây kế tiếp, hai tay che mặt mình, thân nhỏ lập tức chui vào trong chăn. Rồi sau đó, trong chăn truyền đến giọng buồn buồn của bé: “Hai người coi như Đại Bạch không tồn tại nha, nhanh ngủ ra một bảo bảo đi!”

Hạ Tinh Thần nhắm mắt, dứt khoát giả vờ ngủ.

Tóm lại, tôi nay phải bị tên nhóc này hại chết.

.....

Có người đàn ông này nằm bên cạnh, Hạ Tinh Thần vốn tưởng rằng mình nhất định sẽ không ngủ được. Nhưng con buồn ngủ nhanh chóng bao quanh cô.

Ngủ đến nửa đêm, mơ mơ màng màng, đã sớm quên tình hình hiện tại.

Cả người chạm vào thân thể của người đàn ông, chỉ cho là Đại Bạch của mình, hồn nhiên cười một tiếng, đưa tay vững vàng ôm lấy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào ‘Đại Bạch’, giống như nũng nịu.

Người đàn ông vốn ngủ không sâu, bị ôm lập tức tỉnh táo cảnh giác.

Rũ mắt, tròng mắt sâu hơn.

Cô ngủ rất say, gương mặt khi ngủ ngây thơ, hơi giống trẻ con. Rất khó tưởng tượng, cô gái như thế, đã là mẹ của một đứa bé bốn tuổi.

Cô lại vui vào ngực anh, Bạch Dạ Kinh nín thở, nhú mảy: “Hạ Tinh Thần?”

Thấp giọng kêu cò, tay nhẹ nhàng khoác lên vai cô gái. Dưới đồ ngủ, bộ xương cô hết sức nhỏ gầy, gầy đến không đủ để nắm chặt.

“Suyt, Đại Bạch, không được ồn ào...” Cô nhắm hai mắt nói, ngón tay dè lên đôi môi mềm nhũn của anh.

Người phụ nữ này, lại nghĩ anh là con trai?

Thật là không tưởng tượng nổi.

Anh cúi mặt xuống: “Hạ Tinh Thần, em biết tôi là ai không?”

“Hạ Đại Bạch...” Hạ Tinh Thần cười cười, bỗng nhiên tiến đến, hôn lên môi anh.

Xúc cảm mềm mại lại ấm áp kia, khiến cả người Bạch Dạ Kinh chấn động.

Chỉ cảm thấy giống như một dòng điện từ trên môi chạy qua, một giây sau, chạy qua toàn thân.

Hô hấp của anh cũng nặng nề thêm, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm người phụ nữ làm chuyện xấu mà còn mặt đầy vô tội lui ra tiếp tục ngủ say kia, một tay giữ cầm cô, một tay vòng qua eo nhỏ gầy của cô, kéo cô lại gần mình.

“Em thử hôn lại một lần đi!”

Thấp giọng cảnh cáo. Giọng trầm thấp mà quyến rũ, che giấu nguy hiểm trí mạng.

“Đại Bạch, con thật không ngoan...” Hạ Tinh Thần lăm bằm, lại tiến lên, môi mềm mại khẽ khẽ sát môi của người đàn ông.

Cũng như vừa rồi, hôn xong liền muốn lui về sau, nhưng chưa kịp lui, môi dưới chợt bị cắn.

Đau...

Cô cau mày, vì kinh ngạc liền tỉnh lại.

Còn tưởng rằng Đại Bạch nghịch ngợm, nhưng vừa mở mắt, người đàn ông ngủ quan lạnh lùng đang trước mặt mình, tất cả buồn ngủ của cô lập tức bị dọa sợ không còn thấy bóng dáng tâm hơi, trong nháy mắt liền tỉnh táo.

Không phải Đại Bạch, mà là.... Ba Đại Bạch.

Cho nên...

Người vừa rồi cô mơ mơ màng màng hôn, chính là vị Tổng thống đại nhân trước mặt này?

Đáy lòng Hạ Tinh Thần bị thương, có loại xúc động muốn tát mình một bạt tai.

“Còn muốn hôn không?” Nhìn thấy dáng vẻ cô ảo não mà không biết làm thế nào, người đàn ông rút cuộc thấp giọng mở miệng lần nữa.

“Tôi... Tôi không có ý...” Hạ Tinh Thần đập đầu giải thích.

Lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, mình lại bị anh ấy ôm.

Hơn nữa, khi hai người nói chuyện, môi cách nhau thật gần...

Chỉ cần thoáng động một cái, có thể chạm vào môi đối phương.

Hô hấp của cô cũng căng thẳng theo, giương mắt lên nhìn, chống với ánh mắt của anh. Lại vội vội vàng vàng né tránh, nhưng dừng lại trên môi người đàn ông.

Đòi mạng!

Môi của anh, cũng quyến rũ như vậy...

Hơn nữa, vừa rồi mơ mơ màng màng hôn lên... Cảm giác cũng không tệ lắm...

Trời ạ! Lúc này cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Hạ Tinh Thần xấu hổ cho mình.

Cánh tay nóng bỏng đi xuống, khoác lên tay người đàn ông, muốn để cho anh yên tâm buông mình ra. Nhưng, một giây kế tiếp...

Hai cánh tay người đàn ông chột căng thẳng, môi của anh, bỗng nhiên in xuống môi cô.

Thân thể mảnh khảnh của Hạ Tinh Thần hung hăng run lên.

‘Ong’ một tiếng, cô chỉ cảm thấy đầu mình nhất thời trống rỗng. Cánh tay khoác lên tay người đàn ông muốn đẩy anh ra lập tức mềm nhũn.

Tựa như sức lực cả người trong nháy mắt bị hút hết, cô ngay cả đầu ngón tay cũng đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21: Chỉ là một chuyện ngoài ý muốn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trừ người đàn ông trước mặt này, Hạ Tinh Thần chưa từng bị bất kỳ người nào hôn. Trước kia khi ở cùng người khác, hai người nắm tay đã có thể đo mặt đến mang tai.

Hơn nữa...

Kinh nghiệm hôn môi, đối với cô mà nói, đã là chuyện năm năm trước.

Cho nên...

Hiện giờ hôn môi đối với cô mà nói, là hoàn toàn xa lạ.

Cô nhắm chặt hai mắt, ngay cả hô hấp cũng không. Trên chóp mũi xinh xắn chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Người đàn ông đột nhiên hôn sâu hơn.

Hạ Tĩnh Thần bị phần nóng bỏng này kích động, phục hồi tinh thần lại, kinh hoàng mở mắt. Nhưng anh cũng không tiến thêm một bước, chỉ hí mắt: “Còn dám làm bậy?”

....

Một khoảng thời gian rất dài, trong đầu Hạ Tĩnh Thần đều là mơ mơ màng màng, giống như cực kỳ thiếu dưỡng khí.

Người đàn ông bên cạnh đã đứng dậy rồi đi, nhưng, cô vẫn cảm thấy phần nóng bỏng kia một mực quanh quẩn bên người cô, đốt cháy cô.

Điên rồi! Đúng là điên rồi!

Sao cô có thể mơ hồ đi hôn bậy anh? Hôn nữa, không chỉ hôn một lần! E là người đàn ông này hiểu lầm mình có ý!

Ào ồ.

Cô ‘a’ một tiếng, vùi mặt đang nóng lên vào trong chăn.

Đang hô hấp, vẫn có thể ngửi được mùi hương của anh lưu lại trong chăn. Hạ Tĩnh Thần che kín ngực, nhịp tim... lại mất không chế...

Loại cảm giác này, thật sự quá tệ!

....

Hôm sau.

Hạ Tĩnh Thần ngồi trên giường mặc quần áo cho Tiểu thiếu gia. Hạ Đại Bạch còn buồn ngủ, ngáp dài, hỏi: “Đại Bảo, Tiểu Bạch đâu? Sao ba không ở đây?”

“Dậy sớm, con cho là ai cũng ngủ nướng như con sao.”

Nhắc đến anh, cô không tự chủ nhớ đến chuyện tối qua, hôm nay nhớ đến vẫn lúng túng.

Một lát, mình nên giải thích rõ chuyện này với anh không?

“Vậy tối qua hai người ngủ ra bảo bảo chưa?” Hạ Đại Bạch nhớ đến chuyện chính mà.

“Con còn dám nói! Nếu không phải con chú ý chuyện này, ba mẹ cũng sẽ không...” Cô than phiền. Nhưng, nói đến đây, đột nhiên dừng lại.

Tên nhóc dường như nghĩ được chút khác thường, nghiêng đầu nhỏ, mắt to chớp chớp nhìn cô: “Sẽ không thế nào?”

“Không thể nào hết. Con mau thức dậy.”

Hạ Tĩnh Thần vỗ mông tên nhóc, thúc giục.

Hạ Đại Bạch mặc quần áo từ từ, xuống lầu ăn sáng. Cô về phòng mình rửa mặt, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc vẫn quyết định nói rõ ràng với anh.

Sau này mình còn phải ở đây cùng Đại Bạch, hai người chạm mặt bao nhiêu lần, không nói rõ ràng, rất lúng túng nha!

Khi cô xuống lầu, đúng lúc Bạch Dạ Kinh đi ra ngoài. Hạ Tĩnh Thần đuổi theo bóng lưng kia: “Tổng thống.”

Bạch Dạ Kinh dừng chân, xoay người lại, từ trên cao nhìn xuống cô.

囧.

Lãnh Phi và vệ sĩ đi theo sau anh, vào lúc này đồng loạt quay đầu, như vậy kêu cô làm sao mở miệng?

Hạ Tĩnh Thần đến gần anh, lúng túng đè thấp giọng nói: “Tối qua... Hy vọng anh đừng hiểu lầm.”

Bạch Dạ Kinh mím môi: “Hiểu lầm?”

“Tôi... Tôi cho là Hạ Đại Bạch, thật sự không biết là anh. Cho nên, tối qua thật sự chỉ là ngoài ý muốn, anh quên đi. Tránh cho tạo thành hiểu lầm lúng túng...”

Rất tốt!

Sau khi hôn, cầu Bạch Dạ Kinh anh quên đi, chắc chỉ có người phụ nữ này! Bên ngoài bao nhiêu phụ nữ nằm mơ cũng muốn hôn anh.

Ánh mắt anh lạnh đi, lạnh lùng liếc cô, mặt không biểu cảm nói: “Chuyện nhỏ này, tôi sẽ không nhớ.”

Dứt lời, không để ý tới cô nữa, người đàn ông không quay đầu lại đi lên xe rời đi.

Nhìn đoàn xe từng chiếc từng chiếc biến mất khỏi tầm mắt mình, Hạ Tinh Thần đứng ở đó, ngượng ngùng che miệng.

Chuyện nhỏ...

Quả thật.

Tổng thống đại nhân nhật lý vạn cơ như anh, sao có thể để chuyện ‘ngoài ý muốn’ này trong lòng?

Cho nên, tại sao cô phải uống công vô ích đi nhắc nhở và giải thích?

Trông thật buồn cười!

Hạ Tinh Thần ảo não không thôi.

Xoay người, nhưng trong đầu luôn là dáng vẻ lãnh khốc lúc anh nói ‘sẽ không nhớ’, tâm tình, vô hình giảm xuống nhiều.

Nhưng, không phải chính mình hy vọng anh ấy sẽ không nhớ sao?

... ..

Ăn sáng xong, Hạ Tinh Thần tiếp tục vui đầu kiểm tra tài liệu sát hạch.

Hạ Đại Bạch ở bên cạnh chơi súng ống mô phỏng Lãnh Phi mang tới cho bé, chơi rất vui.

Đàn ông đối với vật này, dường như đều đặc biệt tình hữu độc chung. Ngay cả trẻ con cũng vậy.

Hạ Tinh Thần đã bỏ ý định khuyên bé đừng chơi những thứ này, vì vô dụng.

Vào thời khắc này, điện thoại cô đột nhiên vang lên. Liếc nhìn dãy số trên màn hình, cô đặt bút xuống, nhận điện thoại.

“Tinh Thần, bà nội đã hẹn cho con.” Chính là lão phu nhân.

“Cái gì ạ?”

“Lần trước nói chuyện xem mắt với con, con không để ý?”

“...” Hạ Tinh Thần thật sự quên mất chuyện này.

“Bà nhấn địa chỉ cho con, con mau đi đi. Phải đến trước 11 giờ, đừng để người ta chờ quá lâu, biết không?”

Lão phu nhân không cho cô cơ hội cự tuyệt, trực tiếp cúp điện thoại, 10 giây sau địa chỉ đến trong điện thoại cô.

Cô nhíu mày, nhìn điện thoại. Hạ Đại Bạch đi đến nhìn: “Làm gì ạ?”

“Xem mắt.”

“Xem mắt?”

“Nếu con không thích thì mẹ không đi.” Hạ Tinh Thần liếc mắt nhìn con trai, chuẩn bị xóa địa chỉ.

“Đi, dĩ nhiên phải đi.” Hạ Đại Bạch giành lấy điện thoại, bé leo lên đùi Hạ Tinh Thần, ngồi yên. Hai tay nhỏ nhỏ ôm mặt cô: “Đại Bảo, đừng nhỏ muốn cưới đi, ba cũng có thể cưới người khác, cho nên... Mẹ cũng đi tìm một người cưới mẹ đi. Mặc dù Đại Bạch cảm thấy mẹ có thể gả cho con, nhưng... con còn nhỏ, cô giáo nói, trẻ con không thể kết hôn.”

Hạ Tinh Thần nhìn con trai, hốc mắt bỗng nhiên đỏ hoe.

Đúng vậy.

Không lâu sau, Bạch Dạ Kinh sẽ cưới Tổng Duy Nhất. Đến lúc đó, cô tức nhiên phải dọn đi, cô và Đại Bạch phải chia xa...

Càng nghĩ, càng cảm thấy khổ sở.

Nhưng lại không dám biểu lộ trước mặt đứa bé.

Chẳng qua là cười cười, néo gò má như bánh bao không nhân của đứa bé: “Biết rồi, nghe con. Nếu mẹ thật sự gả đi, con phải đi làm tiểu hoa đồng cho mẹ.”

“Được.” Đứa bé đáp ứng, nghĩa bạc vân thiên. Suy nghĩ một lúc, lại vênh miệng nhỏ: “Nhưng mà người kia phải đẹp trai hơn ba nha, cũng phải có tiền hơn cha, còn phải tốt với mẹ.”

“...” Hạ Tinh Thần tròn mắt: “Được rồi, đừng có nằm mơ.”

....

Hạ Tinh Thần lái xe đến địa chỉ bà nội gửi.

Chưa đến giờ, chắc hẳn đối phương vẫn chưa đến, cô chọn chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống. Đối với xem mắt, lòng có chút không yên, cô mang theo quyển sách, tùy tiện lật.

Bên ngoài tiệm cà phê, một đoàn xe chậm rãi chạy qua. Một chiếc xe ở giữa, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, hiện ra khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi dễ nhìn.

“Cô ấy chính là Hạ Tinh Thần?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22: Đối tượng hẹn hò của cô.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên ngoài quán cà phê, một chiếc xe chậm chậm chạy qua. Bên trong xe, cửa kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt của người đàn ông trẻ tuổi.

“Cô ấy là Hạ Tinh Thần?”

Người bên trong trả lời một cách cung kính: “Vâng, nhị thiếu gia. Đối tượng hẹn hò của cô ấy đã bị chúng tôi chặn đường rồi, cậu có thể đi sang đó rồi.”

Đối phương gật đầu, kéo kính mát khỏi chiếc mũi cao.

Mở cửa xe, đặt đôi chân thon dài xuống: “Đề xe lại cho tôi, các người có thể đi rồi. Tiện đó về nói cho anh trai tôi, nói nhiệm vụ anh ấy giao tôi chắc chắn hoàn thành.”

“Nhị thiếu gia, có cần để lại vệ sĩ không...”

Người đàn ông trẻ lập tức lắc lắc tay: “Đi đi đi, đừng cản việc của tôi. Tôi cũng không phải anh tôi hay ba tôi, không có đối thù chính trị, cần vệ sĩ làm gì chứ?”

“Vậy được rồi ạ!”

Sự kiên trì của anh ta, đối phương cũng chỉ có thể coi như không có gì nữa.

...

Nhị thiếu gia nhà họ Dư đi đến trước cửa quán cà phê, quan sát Hạ Tinh Thần một hồi lâu.

Từ góc độ của anh, chỉ có thể thấy được một bên của gương mặt. Nhìn từ một bên, cũng có thể nhìn ra được, gương mặt của cô rất xinh đẹp. Cảm một quyển sách, xem tương đối nghiêm túc. Không giống như đến xem mắt, ngược lại, lại giống như một học sinh thông minh đang nghiêm túc đọc sách.

Mặt bàn, bị vỗ mạnh.

Lúc này Hạ Tinh Thần mới từ trong quyển sách ngẩng đầu lên. Thấy có người đến, hơi ngần ra. Còn chưa kịp lên tiếng, đối phương đã ngồi xuống trước mặt cô. Đưa cặp mắt đào hoa mê người sang nhìn cô, vẫy tay gọi phục vụ đến.

“Xin chào, xin hỏi anh dùng gì?”

“Nước. Thêm nửa viên đá!” Nụ cười của người đàn ông chói lóa, khi cau mày nhìn đối phương hai mắt cũng sáng chói, ngập tràn tình ý, khiến cho gương mặt của nữ phục vụ vì mắc cỡ mà đỏ bừng lên.

Người đàn ông này....

Thật sự rất đẹp.

Vóc dáng thon dài, không tới một mét tám mươi tám, thì ít nhất cũng một mét tám mươi lăm.

Bạch Dạ Kinh cũng coi như là người đàn ông đẹp nhất mà Hạ Tinh Thần từng gặp được, nhưng, người trước mặt cũng không thua kém gì so với Bạch Dạ Kinh, chỉ là, Bạch Dạ Kinh chín chắn hơn, mà anh ta...tùy tiện lại có chút điệu đà.

Nhưng, đợi đã! Tại sao mình lại nghĩ đến Bạch Dạ Kinh chứ? Rõ ràng không có chuyện gì liên quan đến anh ta!

Hạ Tinh Thần hơi buồn chán, tập trung trở về người đàn ông ở phía trước mặt, tương đối nghi ngờ người đàn ông này thật sự là người đã từng li hôn với vợ trong lời của bà nội nói sao?

“Nhìn lâu như thế rồi, đẹp không?”

Đối phương mỉm cười, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Khoảng cách gần như vậy, gương mặt đẹp trai như vậy, làm cho Hạ Tinh Thần cảm thấy hơi choáng váng. Cô khép quyển sách lại, vẻ mặt nghiêm túc: “Tiên sinh, có phải anh đi nhầm chỗ rồi không?”

“Hạ Tinh Thần, xem mắt, phải không?”

“...phải.”

“Dư Trạch Nam, đối tượng xem mắt của cô.” Đối tượng chủ động đưa tay ra với cô.

Đối với việc người đàn ông này thật sự là đối tượng xem mắt của mình, Hạ Tinh Thần vẫn có chút gì đó không thể tin được, lúng túng đưa tay ra, bắt tay với anh.

...

Trước khi chưa gặp mặt, vốn Hạ Tinh Thần còn nghĩ đối phương là một người đàn ông cứng nhắc, không thú vị, nhưng, vừa tiếp xúc, mới phát hiện tinh thần phấn chấn của người đàn ông trẻ tuổi này, hài hước thú vị. Hoàn toàn không giống với tư liệu bà nội đưa trước đó. Nhưng, vui mừng vì không hoàn toàn trùng khớp.

Nếu không, hai người ngồi ở đây cũng cảm thấy như đang bị hành hạ.

Ngồi cùng với Dư Trạch Nam ở quán cà phê suốt cả một buổi chiều. Hai người trò chuyện trên trời dưới đất, Hạ Tinh Thần phát hiện bất kể là mình nói đến chuyện công việc, hay là chuyện sinh hoạt, anh ta cũng rất vui vẻ mà tiếp lời.

Cả một buổi chiều, bầu không khí của hai người vừa thoải mái vừa sôi nổi, sau đó lại ăn chung bữa tối.

...

Lúc này.

Trong phủ tổng thống.

Tổng thống trở về đột ngột, người trong nhà lập tức bận rộn, trong phòng bếp lập tức chuẩn bị nhiều món ăn hơn.

Bạch Dạ Kinh vào thư phòng một lúc, trở ra, trời đã tối. Trong phòng ăn, những món ăn tinh xảo được bày ra bàn ăn. Quản gia đã đứng ở đó, bên kia, người giúp việc đã đưa tiểu thiếu gia đến.

“Ba!” Hạ Đại Bạch chào hỏi.

Bạch Dạ Kinh ôm con trai ngồi xuống ghế, hỏi: “Đói chưa?”

“Cũng tạm.”

Anh ngồi trên ghế chủ, cầm đũa, nhìn xung quanh, hỏi quản gia: “Hạ tiểu thư đâu?”

“Từ sáng Hạ tiểu thư đã đi ra ngoài, vừa rồi đã gọi về, nói là ăn cơm tối cùng bạn rồi mới trở về.”

Anh “Ừ” một tiếng, coi như đã biết.

Hạ Đại Bạch ăn một muỗng canh, lên tiếng: “Hạ Đại Bảo đi xem mắt rồi!”

“Cái gì?” Anh liếc mắt sang, lườm con trai.

“Đúng vậy, con khích lệ Hạ Đại Bảo đi xem mắt đó! Mẹ thích dượng út nhưng dượng út lại không thích mẹ, còn phải cưới đi út, thật bi thảm, cho nên bây giờ mẹ muốn đi tìm một người đàn ông tốt cưới mẹ! Bác quân gia, bác nói thử xem, Đại Bảo nhà chúng ta, nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt cưới mẹ, có đúng không?” Hạ Đại Bạch nghiêng đầu nhìn quân gia ở phía sau.

Quân gia cười cười: “Hạ tiểu thư thấu tình đạt lý, lại biết quan tâm, lương thiện, chắc chắn sẽ được một người đàn ông tốt cưới về làm vợ. Hơn nữa, hôm nay có thể ăn trưa cùng đối phương, lại cùng ăn tối, xem ra, xem mắt rất vui vẻ. Nói không chừng, duyên số đã đến rồi.”

“Bác quân gia nói rất đúng. Sau này Hạ Đại Bảo kết hôn, nhất định sẽ gửi kẹo hi cho bác.”

Bạch Dạ Kinh liếc mắt nhìn gương mặt nhỏ vô cùng rạo rức kia, nghĩ đến người phụ nữ đang xem mắt rất là vui vẻ kia, sắc mặt lạnh lùng. Khóe môi nhếch lên: “Được rồi, ăn cơm.”

Hạ Đại Bạch “Dạ” một tiếng, ngoan ngoãn ăn cơm. Quân gia đứng ở bên cạnh cũng lặng lẽ quan sát sắc mặt đã thay đổi của tổng thống, trong lòng có suy nghĩ, lại không dám nhắc đến chuyện đi xem mắt của Hạ tiểu thư.

Vốn dĩ khẩu vị của Bạch Dạ Kinh cũng không tệ, nhưng những món ăn trước mắt, đột nhiên cũng không còn chút hứng thú nào.

Ăn cũng không được mấy miếng, đã buông đũa.

....

Ăn xong cơm tối, khi tính tiền, Dư Trạch Nam tìm cả người, trống không.

Chết tiệt!

Lúc tên kia đi, để xe lại cho anh, nhưng tấm thẻ vàng cũng không đưa cho anh.

Hạ Tinh Thần hiểu sự quẫn bách của anh, mỉm cười thanh toán. Dư Trạch Nam đi theo: “Tôi nợ em một bữa cơm, lần sau tôi mời.”

“Cái gì mà thiếu hay không thiếu, cũng đâu phải là anh ăn một mình.”

“Vậy không được, để cho phụ nữ trả tiền rất mất mặt.” Dư Trạch Nam mở máy chiếc Aston Martin, đang ngừng ở ven đường, vô cùng huênh hoang. Anh mở cánh cửa ghế phụ: “Lên xe, tôi đưa em về nhà.”

Hạ Tinh Thần có thể cảm nhận được, người đi đường đều “Woa woa woa” bắn ánh mắt hâm mộ về phía cô.

Phải rồi, người đàn ông này, vừa cao vừa đẹp trai lại vừa có tiền, khoe khoang giàu có một cách trắng trợn, người khác không ngưỡng mộ mới là chuyện lạ!

Nhưng..

Nơi cô ở, làm sao có thể để cho người khác đưa về?

“Tôi không cần anh đưa về.” Hạ Tinh Thần đẩy anh về phía cửa của ghế lái, kéo cửa xe, đẩy anh vào trong: “Anh mau đi đi, lái xe như thế này ở chung với tôi, là kéo thêm thù hận cho tôi rồi.”

Dư Trạch Nam cảm thấy buồn cười: “Không muốn tôi đưa về cũng được, vậy đưa điện thoại cho tôi.”

“Làm gì?” Hạ Tinh Thần cảnh giác nhìn anh.

“Đưa cho tôi.”

Tay chân của Dư Trạch Nam thon dài, nhào người ra từ cửa sổ, dễ dàng rút được điện thoại trong tay của cô.

Ngón tay nhấn vài cái lên màn hình, điện thoại của anh vang lên.

“Được rồi, hai ngày nữa, đưa em đi ăn cơm. Tôi biết một nơi cũng không tệ.” Dư Trạch Nam nói xong, đưa điện thoại lại cho Hạ Tinh Thần.

Hạ Tinh Thần nhìn vào, đã thấy số điện thoại của anh ta đã ở trong tồn tại trong điện thoại của cô rồi.

Trạch Nam

Giống như rất quen thuộc.

“Oành” chiếc Aston Martin lao về phía trước vài mét, đột ngột dừng lại, lại lùi về sau. Cửa kính từ từ được hạ xuống, gương mặt rạng rỡ mang theo nụ cười mê hoặc, dần lộ ra, nhìn cô: “Tôi gọi điện nhất định em phải nghe, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 23: Lòng phụ nữ như mò kim đáy biển

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tinh Thần trở lại phủ tổng thống, nhìn Đại Bạch ở đằng trước, đợi bé ngoan ngoãn báo cáo xong liền tắm rửa tiếp tục chuẩn bị cho đợt sát hạch của mình.

Chỉ còn lại một ngày.

Cô muốn tới thư phòng tìm chút tài liệu, lúc đẩy cửa vào, trong thư phòng vẫn sáng đèn, sau khi ngạc nhiên liền nhìn thấy anh.

Bạch Dạ Kinh.

Vóc dáng cao lớn đang dựa vào giá sách, trong tay cầm một cuốn. Ngọn đèn hắt xuống tạo nên vòng ánh sáng vàng bao phủ người anh.

Hạ Tinh Thần không nghĩ anh sẽ ở đây, trước kia hiếm khi mới thấy anh tới, gần đây lại thấy thường xuyên.

“Tổng thống,” cô chào hỏi, tận lực không nghĩ tới chuyện tối qua bọn họ suýt chút nữa thì lau súng cướp cò.

Bạch Dạ Kinh chỉ miễn cưỡng ngược mắt dò xét cô, đôi môi mím lại không nói gì sau đó lại cúi đầu tiếp tục xem sách trong tay.

Như đụng nhầm cây đinh, Hạ Tinh Thần cũng quen rồi. Dù sao anh ta vẫn luôn thái độ lạnh băng nhưng mà cô cảm giác sai sao? Cô thấy hình như cảm xúc hôm nay của tổng thống không được tốt lắm.

Hạ Tinh Thần đi qua người anh, cẩn thận tìm cuốn sách mình muốn.

Từ trên giá sách rút ra vài cuốn, nhưng mà cuốn còn lại ở trên đỉnh đầu đối phương. Cô không muốn leo thang, lần trước bị ngã đến giờ vẫn còn nhớ.

Cố gắng kiềm chân lên, làm thế nào cũng không với tới được.

Đang lúc cau mày buồn bực thì phía sau có bóng đen bao phủ người cô. Trái tim cô đập mạnh, lồng ngực rắn chắc của người đàn ông nhích lại gần, dán sau lưng cô.

Tiền đà....

Cánh tay dài vượt qua người cô dễ dàng lấy cuốn sách ra, đầu ngón tay của anh vô tình chạm qua người cô.

Nhiệt độ chạm nhau, trong lòng cô rối loạn theo bản năng quay đầu, nhưng mà anh đang cúi đầu, một cái chớp mắt đôi môi hai người cách nhau không tới 1cm, hàng mi của cô như quét qua mũi anh.

Đôi mắt anh tối lại.

Hô hấp của cô dồn dập, cả người theo bản năng dựa vào giá sách, muốn giữ khoảng cách an toàn với anh, bởi vì...

Người đàn ông này quá nguy hiểm, chỉ liếc mắt một cái liền có thể bị sa vào, không có cách nào thoát ra được.

Nhưng mà phía sau là anh phía trước là sách, tất cả động tác của cô đều phí sức.

“Anh ta thế nào?” Đột nhiên Bạch Dạ Kinh hỏi.

Hạ Tinh Thần cho rằng anh đã lùi ra nhưng mà không hề, tay anh cầm sách, chỗ đỡ lên giá sách nhìn cô.

Vóc dáng anh cao lớn, tư thế như vậy làm cho cô cảm thấy áp bách rất lớn, suy nghĩ hơi rối loạn, lúng ta lúng túng nói: “Ai thế nào?”

“Đối tượng xem mắt của cô.” Lúc nói từ này, giọng nói anh mát lạnh nhưng lại không phân biệt được cảm xúc.

Cô sững sốt, không nghĩ tới anh lại biết cô đi xem mắt, xem ra là Đại Bạch nói.

Ngón tay cô chống lên giá sách, nhẹ nhàng gầy gầy, hàm hồ nói: “Ừm... rất tốt...”

“Định tiếp tục phát triển sao?” Anh nhìn chăm chăm gáy cô, âm thanh trầm xuống, ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra.

“Đối phương cực kì tốt, cho nên... trước mắt cứ gặp gỡ.”

Bạch Dạ Kinh nhìn cô, lùi ra sau. Khí tức của anh rút đi, cảm giác áp bách cũng rút lui không ít, lúc này Hạ Tinh Thần mới thở ra.

Quay đầu, anh đưa cuốn sách kia cho cô, ánh mắt thâm sâu lờm lờm: “Hiện tại không thích Hứa Nham nữa hả?”

“Anh ấy?”

Nhắc tới anh, trong lòng Hạ Tinh Thần vẫn có chút mất mát, dù sao đó cũng là mối tình đầu của cô.

Cô lắc đầu: “Năm năm trước tôi hiểu rõ giữa chúng tôi đã kết thúc, hiện tại còn nói gì là thích chứ?”

Anh hừ một tiếng: “Ngược lại là cô thay lòng đổi dạ thật nhanh. Mấy ngày trước còn vì anh ta mà tìm tôi tính sổ, hiện tại thì thoải mái rồi.”

Hạ Tinh Thần quần bách: “Ngày đó là vì uống rượu, sau này sẽ không xảy ra nữa.”

“Đúng rồi.” cô nhớ tới một chuyện, do dự hỏi thăm: “Anh và Tống tiểu thư... anh thật sự sẽ lấy cô ấy sao?”

Bạch Dạ Kinh nhìn cô, cô sợ anh hiểu lầm vội vàng xua tay giải thích: “Anh đừng hiểu nhầm, không phải tôi muốn tìm tôi cuộc sống cá nhân của anh... chỉ là tôi muốn biết, các người lúc nào thì kết hôn... các người kết hôn, đến lúc đó nhất định tôi phải chuyển ra ngoài, anh nói sớm cho tôi biết, tôi cũng chuẩn bị được tâm lý.”

Anh nhúm mày, dường như không thích nghe lời giải thích này của anh, trầm trầm bước ra ngoài.

Hạ Tinh Thần theo bản năng bắt kịp, nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của anh vang lên: “Trước khi cho cô chuyển đi, cô không thể đi đâu hết.”

Nói đến đây anh xoay người nhìn chăm chú vào cô: “Không cho cô kết hôn với đối tượng xem mắt.”

“Vì sao chứ?” Hạ Tinh Thần hoàn toàn không hiểu, quy củ này không phải quá bá đạo rồi chứ?

“Không vì cái gì hết, tôi không cho phép chính là không cho phép.”

“...”

.....

Hạ Tinh Thần vẫn nghĩ tới chuyện ‘không cho phép’ ngày hôm qua tổng thống đại nhân nói, không thể nào hiểu được.

“Vị Ương, cậu nói xem... nếu có một người ông và cậu ở cùng nhau, đột nhiên không hiểu sao không cho phép cậu chuyển đi, cậu nói là tại sao?” Trong phòng nghỉ, Hạ Tinh Thần uống cà phê hỏi Tri Vị Ương.

“Không phải muốn chiếm tiện nghi không trả tiền thuê nhà đấy chứ?”

“...” Hạ Tinh Thần trừng mắt: “Vậy anh ta nói với cậu không cho cậu kết hôn với đối tượng xem mắt thì sao?”

“Cái này còn phải hỏi mình?” lúc này đổi lại là Tri Vị Ương xem thường cô: “Nếu người đàn ông kia nói với cậu lời này vậy không cần nghĩ cũng biết người ta thích cậu. Thích cậu thì đương nhiên sẽ không muốn cậu chuyển đi, không hy vọng cậu gả cho người khác. Chuyện này mà còn phải hỏi sao?”

“Thích sao?” Hạ Tinh Thần ngó ra.

Bạch Dạ Kinh sẽ thích cô sao? Nghĩ lại liền nhanh chóng xua tay, quá không thể tin nổi.

“Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào. Anh ta không thể nào thích mình.”

Tri Vị Ương ngồi được điều khác thường, đặt ly cà phê xuống: “Tinh Thần, thì ra cậu ở chung với đàn ông sao? Cậu cái cô gái này, vậy mà một chút gió cũng không thổi cho mình biết. Khó trách cậu sống chết không mời mình tới nhà cậu, thì ra là giấu đàn ông.”

“Không phải, không phải như cậu nghĩ đâu...”

“Vậy là thế nào?” Tri Vị Ương khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chăm Hạ Tinh Thần: “Nói nghe một chút, đối phương là ai? Có đẹp trai không? Có cao không, giàu không? Hề, ngay cả mình cậu cũng dám gả, hậu quả tự chịu.”

Hạ Tinh Thần lơ miệng, lúc này không biết nên giải thích thế nào cả.

Lúc đang vắt óc suy nghĩ thì ánh mắt bị hình ảnh trên tivi treo tường hấp dẫn.

Ti vi bộ Ngoại giao của bọn họ mỗi ngày đều có tin tức chính trị.

Mà giờ phút này tin tức lớn nhất xuất hiện trên màn hình lập tức đoạt mắt hô hấp của cô.

Về mặt người dẫn chương trình nghiêm trọng: “Hiện tại có tin tức, 2 phút trước, ở quảng trường Bạch Vũ đột nhiên nổ mạnh, theo đó văn phòng tổng thống bị ảnh hưởng, có thể tổng thống cũng bị thương. Trừ tin này ra, còn có nhiều người dân bị ảnh hưởng, cụ thể thương vong như thế nào chờ báo cáo tường tận sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 24: Tổng thống bị thương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tại sao có thể như vậy?” Trì Vị Ương chú ý tới tin tức trên tivi.

“Anh ấy cũng bị thương sao?” Hạ Tinh Thần thì thảo, trái tim như vọt tới cổ họng, quảng trường Bạch Vũ đang ở trong tình trạng thê thảm, khiến cho lòng cô run sợ.

“Trời ạ, nghe nói Tổng thống bị thương, có phải thật không vậy?”

“Không thể nào, có nghiêm trọng hay không?”

“Ai mà biết được. Có lẽ vụ nổ này là nhằm vào Tổng thống. Nếu Tổng thống bị thương, mình đây đau lòng muốn chết.” trong phòng nghỉ, những người khác cũng thấy được tin tức, lúc này đang nhao nhao bàn tán.

Hạ Tinh Thần chăm chú nhìn tivi, muốn nhìn thêm tin tức nhưng mà tin tức chưa đưa nhanh như vậy.

Trì Vị Ương nhìn tin tức lại nhìn cô, bàn tay quơ quơ trước mặt cô: “Này, Tinh Thần, cậu không sao chứ? Mặt trắng bệch như vậy.”

Hạ Tinh Thần lắc đầu kéo tay Trì Vị Ương xuống, ánh mắt vẫn không chớp nhìn chăm chăm vào tivi.

“Vì sao còn chưa có tin tức gì thêm?” Cô lo lắng trùng trùng.

“Cậu đừng xem nữa.” Trì Vị Ương nói: “Sắp tới khảo hạch rồi, chúng ta phải chuẩn bị kĩ.”

“Vị Ương, cậu vào trước đi, mình chờ ở đây một chút.” Cô rất muốn gọi điện thoại hỏi tình hình, nhưng mà dù là anh hay là Lãnh Phi cô đều không có số.

Trì Vị Ương nhìn cô, lại nhìn tivi, sau đó hỏi: “Cậu đang lo lắng cho ai sao?”

“Bạch Dạ...” Tên của anh, suýt chút nữa thì cô thốt ra. Nói đến một nửa mới phát hiện, chữ còn lại mắc kẹt ở họng không lên tiếng nữa.

Trì Vị Ương nghe được rõ ràng: “Là tổng thống sao?”

Trong lòng Hạ Tinh Thần hỗn loạn, không có sức mà giấu giếm cô ấy đành gật đầu.

Trì Vị Ương hoàn toàn xem đó như sự quan tâm của người dân dành cho lãnh đạo, không cho là đúng: “Cậu thôi đi, ở đây mà buồn lo vô có. Tổng thống là người cậu có thể lo lắng sao? Hơn nữa bên cạnh ngài ấy có nhiều vệ sĩ như vậy, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, hiện tại trước mắt có chuyện gì quan trọng hơn khảo hạch đây? Đi theo mình.” Trì Vị Ương kéo cô đi.

Trong lòng cô vẫn lo lắng, tuy hiện tại tivi không có tin tức nhưng vẫn dùng di động xem. Nghe nói là phần tử vũ trang khủng bố nhằm vào tổng thống mà ném bom.

Không có tin tức gì khác chẳng khác nào sống chết chưa biết.

Hạ Tĩnh Thần sợ hãi, mãi đến khi xác nhận nói tổng thống bình an vô sự cô mới thở ra, khuôn mặt tái nhợt cuối cùng cũng cười.

Trì Vị Ương nhìn chăm chăm cô rất lâu, rốt cuộc cũng không nhịn được nói: “Tĩnh Thần à, sao mình cảm thấy... cậu đối với Tổng thống không tầm thường. Vì sao cậu lo lắng cho ngài ấy như vậy?”

Hạ Tĩnh Thần ngẩn ra, cất di động: “Anh ta là Tổng thống của chúng ta, chẳng lẽ cậu không quan tâm sao?”

“Quan tâm nhưng mà sự quan tâm của mình không giống cậu. Cậu không chỉ là quan tâm như thế, nhìn cậu lo lắng như vậy, người nào không biết còn tưởng cậu lo lắng cho người trong lòng đấy.”

Người trong lòng?

Hạ Tĩnh Thần vì lời này của Trì Vị Ương mà chấn động.

Đúng thế, anh bị thương sao cô lại lo lắng như vậy? Hai người bọn họ... nếu thật sự mà nói ngay cả bản bè cũng không đúng, tuy chuyện thân mật như hôn nhau đều đã làm.

Không! Tuyệt đối không thể, cô không ngốc đến mức xem người đàn ông kia là người trong lòng.

“Cậu đừng có nói linh tinh.” Hạ Tĩnh Thần nghiêm túc phản bác Trì Vị Ương, nói cho cô ấy nghe càng giống như nói cho bản thân cô nghe: “Thật ra thì người trong lòng của mình là Hứa Nham, không liên quan gì tới anh ta.”

Trì Vị Ương nhìn chăm chăm vào cô cười ra tiếng: “Chọc cậu chơi thôi, cậu cho là thật hả? Tổng thống đẹp trai như vậy, chiến tích vĩ đại như thế, hiện tại xảy ra chuyện có ai không lo lắng chứ? Nếu không phải sắp khảo hạch thì mình cũng lo lắng muốn chết.”

Cho nên nói...

Vừa nãy cô lo lắng cho anh không khác gì mọi người, là bình thường đúng không? Đúng, nhất định là thế.

Hạ Tĩnh Thần nghĩ nghĩ, trong lòng yên ổn hơn nhiều.

Khảo hạch phỏng vấn, còn chưa tới lượt Hạ Tĩnh Thần thì di động vang lên.

Là đây số lạ.

Cô không suy nghĩ nhiều liền đi sang chỗ khác nghe máy.

“Alo, Hạ tiểu thư.”

“Lãnh Phi sao?” giọng nói này giây lát cô nhận ra ngay, chỉ là sao anh ta lại gọi điện thoại cho cô? “Anh có việc gì sao? Tôi vừa nhận được tin tức, may mà Tổng thống anh ấy...”

“Hạ tiểu thư, ngài ấy bị thương nặng, chúng tôi cần cô giúp đỡ. Phiên cô ra khỏi Bộ Ngoại giao, tôi phái xe đang chờ cô ngoài cửa.”

“Anh nói gì?” Hạ Tĩnh Thần cảm thấy căng thẳng: “Nhưng mà không phải tin tức đã nói...”

“Cụ thể thế nào không thể nói trong điện thoại, nhưng mà chuyện ngài ấy bị thương không thể để lộ ra ngoài. Mời cô nhanh qua đây.”

“Được rồi, tôi đã biết, lập tức qua.”

Trong đầu Hạ Tĩnh Thần đều là lời của Lãnh Phi ‘ngài ấy bị thương nặng’, cô tắt máy, không kịp chào hỏi liền bước nhanh ra ngoài.

Trì Vị Ương nhanh tay kéo cô: “Này, cậu đi đâu? Lập tức tới lượt cậu rồi.”

“Mình không khảo hạch nữa, cậu làm tốt nhé.”

“Cậu điên rồi sao?” Trì Vị Ương nhìn cô chăm chăm “Đây là cơ hội tranh thủ bao lâu rồi chứ? Người khác muốn vào Bộ ngoại giao đều không được, hiện tại cậu bước tới cửa rồi cứ nói không khảo hạch nữa là không khảo hạch nữa hả?”

“Mình có việc rất gấp.” Hạ Tĩnh Thần mở tay cô ra, giữa hai đầu lông mày đều là sự lo lắng.

“Có chuyện gì có thể quan trọng hơn công việc của cậu chứ?”

Hạ Tĩnh Thần không có cách nào giải thích với cô ấy, cô hoàn toàn không giải thích được, vội vàng ra khỏi Bộ Ngoại giao. Trì Vị Ương giận đến giẫm chân, nhưng chỉ có thể lo lắng suông.

Cô vừa ra khỏi Bộ Ngoại giao thì một chiếc xe dừng trước mặt cô. Lái xe này cô đã gặp qua, là tâm phúc của Bạch Dạ Kinh, cô liền bước lên xe.

Dọc đường đi, không khí trên xe cực kì ngưng trọng. Mặc dù Hạ Tinh Thần không nói gì nhưng từ biểu tình của lái xe cũng đoán ra, anh bị thương rất nghiêm trọng. Cô vốn tưởng xe chạy tới phủ Tổng thống nhưng mà đi bảy tám khúc cua mới tới một nơi hẻo lánh.

Trải qua vô số trạm gác, một tòa nhà không tính là lớn xuất hiện trong mắt cô. Ở một nơi yên tĩnh mà hẻo lánh như vậy thì cực kì thu hút.

Xe dừng lại, Lãnh Phi đã tự mình ra đón.

Sắc mặt Lãnh Phi không tốt, Hạ Tinh Thần vừa thấy, trong lòng càng nắm chắc.

“Anh ấy thế nào rồi?”

“Hạ tiểu thư vào thì sẽ biết.”

Biết tâm trạng Lãnh Phi nặng nề, Hạ Tinh Thần không tiện hỏi nhiều mà chỉ hỏi: “Không biết tôi có thể giúp gì cho mọi người.”

Lãnh Phi không đáp mà hỏi lại: “Hạ tiểu thư biết nấu ăn sao?”

“Đương nhiên.”

“Giặt quần áo, còn có chuyện vặt trong nhà cũng không có vấn đề gì đúng không?”

“Ừ.” Cô vốn không hiểu nhưng sau khi sinh con xong thì những chuyện này tự nhiên biết.

Chỉ là...

Lúc này sao Lãnh Phi lại hỏi loại vấn đề này chứ?

“Một khi đã như vậy mấy ngày này chắc phải phiền toái Hạ tiểu thư chăm sóc cho Tổng thống rồi. Hiện tại cục diện chính trị rung chuyển, trong và ngoài nước như hồ rình mồi cho nên Tổng thống bị thương không thể để người ngoài biết được. Không có người hầu, chúng tôi chỉ có thể tìm tới Hạ tiểu thư, hy vọng cô có thể hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25: Chăm sóc cho Tổng Thống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tinh Thần cũng hiểu vì sao tin tức lúc đó lại nói anh không bị thương, thì ra hiện tại cục diện chính trị đang loạn trong giặc ngoài.

Cô gật đầu: “Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy.”

Lãnh Phi gật đầu, thuận tiện đưa cô vào nhà. Trong phòng, từ bên ngoài nhìn thì không lớn nhưng mà bên trong lại cực kì đầy đủ.

Cả ngôi nhà chỉ có mấy người đáng tin của anh, bầu không khí lạnh lùng mà ngưng trọng.

Trái tim Hạ Tinh Thần treo ngược lên: “Anh ấy đâu?”

“Đi theo tôi.” Lãnh Phi dẫn cô tới một gian phòng ngủ, anh ta giờ tay gõ cửa, nghe động tĩnh bên trong mới quay lại dặn dò cô: “Có thể hơi máu me, cô phải chuẩn bị tâm lý.”

Hạ Tinh Thần thở sâu, gật đầu, lúc này Lãnh Phi mới đẩy cửa đi vào.

Tuy đã chuẩn bị kĩ tâm lý nhưng mà vào phòng nhìn thấy cảnh đó cô vẫn bị dọa sợ lùi ra sau.

Cả giường toàn máu làm đôi chân cô nhũn ra, đầu óc choáng váng.

Máu.

Khăn trải giường, mặt đất, còn có trên người anh tất cả đều là máu đỏ, nhìn mà ghê người.

Anh hấp hối nằm đó, vùng ngực bị thương do nổ, máu thịt mơ hồ, trên cánh tay thậm chí còn lộ ra cả gân.

Hạ Tinh Thần đứng ở đó chỉ cảm thấy khó thở.

“Anh ấy... sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy?”

Theo lý mà nói có nhiều vệ sĩ ở đó anh không nên bị như vậy mới đúng.

“Là vì cứu một đứa bé mấy tuổi.” Lãnh Phi nhẹ nhàng nói.

Hạ Tinh Thần đã hiểu.

Đứng ở vị trí cao không tránh khỏi cảm giác lạnh lẽo, quyền lợi và nguy hiểm luôn tồn tại cùng nhau. Anh là tổng thống, ngoại trừ vượt qua biển lửa thì không còn con đường lùi nào khác.

Cô nhìn anh, trong lòng không tự giác toát cảm giác thật lòng.

Là sùng bái, cũng là khâm phục.

May mắn ba của Đại Bạch là người đàn ông có sức đảm đương như vậy.

Rất lâu sau bác sĩ Phó Dật Trần mới xử lý xong miệng vết thương cho anh sau đó rời khỏi phòng ngủ. Hạ Tinh Thần vội vàng đuổi theo: “Bác sĩ Phó, tình trạng của anh ấy như thế nào?”

“Hiện tại đang hôn mê, bị thương nặng như vậy, buổi tối nhất định sẽ bị sốt. Đến lúc đó cô nhớ dùng rượu còn lau cả người cho cậu ta. “

“Được, tôi đã biết, còn có gì phải chú ý không?”

“Miệng vết thương trên người cậu ta ngàn vạn lần không được chạm nước. Đây là số điện thoại của tôi, nếu sáng mai vẫn chưa hạ sốt thì lập tức gọi điện thoại cho tôi.” Phó Dật Trần lấy bút viết ra một dãy số.

Hạ Tinh Thần nhú mày, lo lắng nhìn về phía phòng ngủ: “Bác sĩ Phó không ở lại đây sao?”

Cô sợ nhờ may có chuyện gì, cô làm không được.

“Quảng trường Bạch Vũ có rất nhiều người bệnh, tôi phải tới chủ trì đại cục. Hơn nữa người bên ngoài đều biết quan hệ của tôi và Tổng Thống, một khi tôi biến mất trong thời gian quá dài thì mọi người sẽ nghi ngờ.”

Trong lòng cô lo lắng cho tình trạng của anh nhưng mà trước mắt quả thật không còn cách nào khác.

Phó Dật Trần đi rồi, sau đó Lãnh Phi mang theo mấy người đi rồi đi.

Bạch Dạ Kinh hôn mê bất tỉnh, Lãnh Phi đương nhiên phải ở trước mặt truyền thông ổn định lòng dân. Hơn nữa người khởi xướng chuyện này cũng phải nhanh chóng điều tra ra, nếu không anh lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Lập tức trong phòng chỉ còn lại cô và Bạch Dạ Kinh, may mà bên ngoài vẫn có vệ sĩ cẩn thận tuần tra xung quanh.

Hạ Tinh Thần hít sâu, ổn định lại tinh thần mới đẩy cửa đi vào.

Trogl phòng, Lãnh Phi đã xử lý xong thảm và khăn trải giường dính máu, anh nằm trên giường cũng được băng bó xong, chỉ là nhìn mà vẫn ghê người.

Chỉ là...

Lòng của cô vẫn gắt gao nhú chát.

.....

Buổi tối.

Quả nhiên anh phát sốt, khuôn mặt bị sốt mà đỏ bừng, mi tâm nhú thành chữ xuyên|||, hiển nhiên là khó chịu.

Hạ Tinh Thần không dám chần chờ, nhanh chóng lấy nước, đắp một chiếc khăn trên trán anh. Nhưng mà bàn tay vừa chạm vào trán anh, hô hấp của anh trở nên nặng nề, bỗng nhiên giờ tay nắm lấy tay cô.

Dường như anh dùng hết sức, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh vì dùng quá sức mà phát run.

Chỉ là...

Hiện tại anh cực kì yếu ớt, chỉ cần cô nhẹ nhàng vùng vẫy thì có thể tránh thoát khỏi tay anh.

Nhưng mà cô không dám, sợ không cẩn thận chạm tới miệng vết thương trên người anh.

“Thả lỏng một chút, là tôi, anh bị sốt rồi, tôi phải giúp anh.” Hạ Tinh Thần nhẹ nhàng nói.

Bạch Dạ Kinh mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh dịu dàng vang lên bên tai, giống như hạt mưa dễ dàng thấm vào lòng người.

Hàng mi anh rung động mạnh, một lúc sau mới khó khăn mở ra. Trước mắt vẫn mơ hồ, khuôn mặt lo lắng của cô hiện ra.

“Là cô?”

Giọng nói của anh khàn khàn, đôi môi khô khốc phát đau, nhìn thấy cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Hạ Tinh Thần gật đầu: “Lãnh Phi để tôi tới chăm sóc anh, anh thả lỏng đi, tôi sẽ cố gắng làm nhẹ không làm đau anh.”

Anh chớp chớp mắt, xem như hiểu ý. Lúc này mới thả lỏng, bàn tay từ từ buông tay cô ra.

Hạ Tinh Thần để khăn mặt lên trên trán anh, lại cầm rượu còn tới.

Nhìn anh lúc này mà cảm thấy khó khăn, đáng chết, muốn lau thân thể của anh thì làm thế nào?

“Sao vậy?” Bạch Dạ Kinh cảm thấy cô không làm gì, không thể mở to mắt đành suy yếu hỏi.

“Bác sĩ Phó bảo nếu anh bị sốt thì phải lấy rượu còn lau người cho anh...” Hạ Tinh Thần giải thích, âm thanh ngày càng nhỏ.

Lúc này Bạch Dạ Kinh mới mở mắt ra, liếc cô một cái. Sự quẫn bách và khó xử của cô, anh thấy rõ.

“Đờ tôi dậy để tự tôi làm...” anh dùng hết sức chống đỡ để bản thân không ngã đi. Cánh tay không bị thương sờ tới bình rượu còn, vừa chạm tới, những nơi bị chạm tới, tất cả đều ướt đầm.

Hạ Tinh Thần vừa thấy, nhanh chóng ấn chặt anh kinh hãi nói: “Anh đừng lộn xộn, nhờ may chạm tới miệng vết thương sẽ rất đau.”

Bạch Dạ Kinh nhếch đôi môi trắng bệch: “Chút đau đó không tính là gì.”

Miệng vết thương trên người anh từ nhỏ tới lớn có bao nhiêu chỗ ngay cả anh cũng không rõ. Từ nhỏ lớn lên trong quân đội, huấn luyện tàn khốc anh đều trải qua.

So với mưa boom bão đạn, roi đánh thì vết thương này tính là gì?

Tuy anh nói rất nhẹ nhàng bằng quơ nhưng Hạ Tinh Thần nghe xong cảm thấy chua xót và đau lòng không nói nên lời.

“Tôi giúp anh, anh phải ngoan ngoãn, không nên lộn xộn.” Cô kéo ghế dựa, ngồi lên giường.

Bạch Dạ Kinh nhú mày nhìn cô chăm chăm, cô dùng bông tẩm rượu còn, cẩn thận lau từ vành tai anh xuống.

Sau đó đến cổ, xương quai xanh... ngực không bị thương...

Xuống chút nữa...

Ngón tay cô chạm vào quần lót của người đàn ông, cảm giác được ánh mắt phức tạp của anh vẫn nhìn cô chăm chăm, má cô ngày càng đỏ.

Cẩn cẩn môi rầu rĩ mở miệng: “Anh nhắm mắt lại đi.”

Anh còn nhìn nữa cô sẽ xấu hổ mà chết phải không?

Tuy hai người cái gì cũng làm xong nhưng đó là năm năm trước. Hơn nữa cô còn xem đó là mộng, hiện tại nhớ tới đều mơ mơ màng màng, cho nên...

Cô sẽ xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26: Nóng càng thêm nóng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Suy nghĩ của Bạch Dạ Kinh đã mơ hồ, nhìn trước mắt như bị che một lớp sương mù mong mỏng, nhưng, giờ phút này, đáng vẻ xấu hổ mà khẩn trương, hốt hoảng của cô, lại rõ ràng như vậy.

Không giống lần đầu tiên gặp cô là con mèo nhỏ cào người, cô bây giờ, ngược lại giống như một tiểu bạch thỏ thuần lương.

“Sợ?” Anh mở miệng, thanh âm yêu ớt nhưng cũng mang theo khiêu khích.

Cô thúc giục: “Anh mau nhắm mắt lại đi!”

Bạch Dạ Kinh không hiểu tại sao cảm thấy đáng vẻ này của cô có chút buồn cười. Nhếch nhếch môi, rút cuộc nhắm mắt lại.

Rồi sau đó...

Hạ Tĩnh Thần khẽ cắn răng, tay chạm vào quần của anh.

Đầu ngón tay đang phát run.

Đòi mạng!

Đây rốt cuộc là cái gì vô tích sự?

“Cô gái, cẩn thận, đừng chạm lung tung!” Bạch Dạ Kinh mở mắt, khàn giọng căn dặn, ánh mắt thâm trầm.

Hạ Tĩnh Thần đỏ mặt hơn, khẽ cắn răng, không chịu thua nói: “Có sao đâu, dù sao cũng không phải chưa từng chạm...”

Vừa dứt lời, nhìn thấy vẻ hứng thú trong mắt anh, cô lại ảo não mình không nên trở tài miệng lưỡi nhanh nhẹn.

Rốt cuộc mình nói bậy bạ gì đây!

Bạch Dạ Kinh hí mắt, sắc mặt có mấy phần mập mờ, nhưng thanh âm và hơi thở lại mỏng manh: “Cho nên tôi nói, chuyện năm năm trước, em nhớ cũng không hoàn toàn là đau khổ...”

“...” Trên mặt Hạ Tĩnh Thần có thể nhỏ máu.

Đã là lúc nào rồi mà anh còn có tâm tư nói chuyện năm năm trước!

“Tôi thấy anh cũng không bị thương nặng lắm, còn tinh thần như vậy!” Cô lầm bầm.

Bạch Dạ Kinh nhắm mắt, thật sự không lên tiếng nữa. Hạ Tĩnh Thần nhắm mắt, lấy rượu cồn lau người cho anh.

Ngón tay cô run rẩy, cứng ngắc. Còn anh cũng không khá hơn chút nào.

Mỗi lần đầu ngón tay cô vô ý đụng chạm, đều khiến anh cảm thấy như có dòng điện chạy qua, tê dại nóng lên.

Ngón tay cô, trượt đến chân anh. Anh mở mắt, tay không bị thương bỗng dưng nắm tay cô lại.

Hạ Tĩnh Thần vốn đang sợ hết hồn hết vía, vừa bị nắm tay, bị dọa cho giật mình.

Tay anh hơi dùng sức, kéo cả người cô.

Cô khẽ ‘a’ một tiếng, suýt chút nữa nhào lên người anh, đụng vào vết thương anh. Bị kinh ngạc, một tay vội vàng chống bên người anh, chống đỡ sức nặng của mình.

“Anh như vậy rất nguy hiểm!” Cô có lòng lo lắng, nhú mày, trách cứ anh.

Ánh mắt Bạch Dạ Kinh nóng bỏng nhìn chằm chằm cô: “Em chắc chắn đây là cách giám sát Phó Dật Trần dạy em?”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu. Tư thế của hai người lúc này, cô ở trên, anh ở dưới, hai người kề sát nhau. Ngửi được mùi thuốc súng và mùi thuốc trên người anh.

Cô không biết tại sao nhịp tim lại tăng nhanh, giống như tùy thời có thể nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Anh hí mắt: “Tại sao tôi cảm thấy nhiệt độ không hề giảm, mà nóng càng lợi hại?”

Hạ Tinh Thần quẩn bách.

Chẳng những anh cảm thấy nóng càng lợi hại, hơn nữa... cô cũng cảm thấy thân thể mình đột nhiên nóng lên!

“Tổng thống...” Cô liếm môi dưới khô khốc: “Nếu anh còn kéo tôi như vậy, có thể sẽ nóng hơn...”

Không chỉ vậy, còn rất có thể cô sẽ bị lây bệnh.

Bình thường cô nam quả nữ làm chuyện này, có thể không nóng không hoảng sao?

Bạch Dạ Kinh nhìn cô hồi lâu, ánh mắt nóng bỏng, vẻ mặt không rõ biểu tình. Cuối cùng, chậm rãi thả lỏng tay nắm tay cô.

Hạ Tinh Thần vội vàng đứng dậy, nặng nề thở dốc, lau mồ hôi trên trán.

Cô nhìn anh nằm trên giường, có phần không được tự nhiên, vừa cúi đầu thu dọn đồ vừa nói: “Cái đó... Anh nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, lát sau tôi đo nhiệt độ cơ thể cho anh.”

Anh chỉ ‘ừ’ một tiếng, coi như trả lời. Nhắm mắt lại, tựa như mệt mỏi bao vây, trong chốc lát liền ngủ mê mang.

Hạ Tinh Thần thu dọn đồ đạc xong, thận trọng đắp chăn cho anh. Liếc mắt thấy mặt anh đỏ bừng, trong lòng lo lắng.

Tối nay, ắt phải trông nom anh, không thể ngủ rồi. Thật ra cô cũng không ngủ được.

Lo lắng.

Nhưng, tại sao mình lo lắng cho anh ấy như vậy, Hạ Tinh Thần không dám nghĩ.

Vừa thu dọn xong, Trì Vị Ương liền gọi đến. Cô sợ quấy rầy anh, che điện thoại chạy ra ngoài.

“Hạ Tinh Thần, cậu nói cho mình, rốt cuộc cậu đang làm gì?”

Trì Vị Ương ở bên kia bắt đầu thét lên: “Cô trùng tà có phải không? Nỗ lực lâu như vậy, chính là vị buổi sát hạch hôm nay, bây giờ cậu nói không thi thì không thi. Cậu nói cho mình, cậu có lý do to lớn gì!”

Hạ Tinh Thần bị hét thần kinh không ngừng nhảy đập đập, da đầu tê dại. Thật ra nghĩ đến, rất đáng tiếc.

Việc làm đó, có bao nhiêu người mơ tưởng có được.

Hôm nay, nỗ lực lâu như vậy đều trôi theo dòng nước, vẫn có chút đáng tiếc.

“Được rồi, việc đã đến nước này, mình... tìm công việc khác đi.”

“Lý do!”

“...” Hạ Tinh Thần liếc nhìn cánh cửa đóng chặt: “Mình có người bạn... Anh ấy đột nhiên bị bệnh, bệnh rất nặng. Cho nên mình đến chăm sóc anh ấy.”

“Bạn? Nam?”

“... Ừ.”

“Người ở chung với cậu?”

“... Thật ra cũng không tính là ở chung, chỉ vì một vài lý do bất đắc dĩ, phải ở cùng một chỗ. Nói cho đúng, thật ra chúng tôi không quen.”

“Không quen mà cậu có thể vì anh ta bị bệnh, ngay cả công việc tốt như vậy cũng không cần! Hơn nữa, chẳng lẽ anh ta không có người nhà, sao cần cậu người ‘không quen’ đến chăm sóc?”

Lời của Trì Vị Ương, chính Hạ Tinh Thần cũng không hiểu.

Những người giúp việc và quản gia kia đi theo anh lâu nhất là 10 năm, anh không chọn tin tưởng bọn họ, lại lựa chọn cô, người không thể coi là quá quen với anh...

Tại sao?

Anh ấy tin mình?

Nhưng... Cảm giác được tin nhiệm, thật ra cũng không tệ lắm.

Hạ Tĩnh Thần vĩnh miệng: “Hiện giờ nói gì đều vô dụng.”

“Quả thật là vô dụng. Trong danh sách bị loại có cậu.”

Trong dự liệu.

Hơn nữa, dù không loại cô, mấy ngày nay phải chăm sóc anh, cô cũng không thể đi làm. Bây giờ bớt một chuyện, không cần xin nghỉ.

Trì Vị Ương đối với việc làm này của cô suy nghĩ mãi vẫn không hiểu, nhưng cô sẽ không sẽ không nói rõ cho cô ta. Hai người tùy tiện nói đôi câu, cúp điện thoại.

Hạ Tĩnh Thần mở cửa nhìn vào trong phòng, thấy anh đang ngủ, thở phào, đi đến phòng bếp.

Làm cho anh chút gì, có thể bồi bổ cho anh.

Trong phòng bếp, cái gì cũng có. Nguyên liệu nấu ăn đều rất mới.

Hạ Tĩnh Thần hơi đói, nấu mì cho mình trước, ăn tạm, vừa ăn vừa suy nghĩ làm món gì cho anh.

Bây giờ anh bị thương nặng như vậy, khẳng định chỉ có thể ăn món thanh đạm.

Chẳng qua là anh kén ăn như vậy, cô chỉ biết làm vài món ăn bình thường, không biết anh ăn có quen không.

Hạ Tĩnh Thần nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nấu cháo gà cho anh, nấu trên bếp. Chờ anh tỉnh lại khi đói bụng tùy thời có thể ăn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27: Em đang quan tâm tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Làm xong những chuyện này, lại gọi điện thoại cho Hạ Đại Bạch.

“Đại Bảo, thi thế nào?” Thanh âm trong trẻo của Hạ Đại Bạch vang dội truyền đến.

“Ừ, rất tốt.” Cô không muốn khiến Đại Bạch thất vọng, đành phải nói dối.

“Vậy thì tốt. Con cũng biết Hạ Đại Bảo nhà chúng ta nhất định không thành vấn đề.” Hạ Đại Bạch rất kiêu ngạo, bộ dáng vô cùng vinh quang.

Hạ Tĩnh Thần ở bên này nghe cũng cảm thấy đặc biệt vui vẻ yên tâm. Mặc dù không tham gia sát hạch, nhưng bây giờ nghe giọng của con trai, phiền muộn trong lòng đã vơi đi rất nhiều.

“Đại Bạch, gần đây có thể con phải ở đó một mình. Mẹ không thể về cùng con.”

“Tại sao?”

“Ừ... Trong công việc mẹ phải bận mấy ngày, cho nên con ngoan ngoãn ở nhà một mình. Biết không? Có chuyện thì gọi mẹ.”

“Mấy ngày?”

“Mẹ cũng không chắc chắn được.” Phải xem tình hình khôi phục thương thế của anh.

“Vậy Đại Bảo mẹ sẽ nhớ con chứ?” Hạ Đại Bạch nũng nịu, lại tỏ ra không vui: “Còn người ta bây giờ đã nhớ mẹ rồi.”

Hạ Tĩnh Thần cảm thấy trong lòng ấm áp. Không phải cô cũng đang nhớ bé sao?

... ..

Cô chăm sóc anh, cả đêm không chợp mắt.

Cho đến sáng hôm sau, nhiều lần xác nhận nhiệt độ anh đã giảm, cô rút cuộc mới yên tâm. Một môi tấn công đến, cô liền nằm ở mép giường ngủ.

Bạch Dạ Kinh mở mắt ra, nghiêng mặt, vẽ mặt ngủ say của cô liền lọt vào mắt anh.

Cô ấy luôn ngồi mép giường chăm sóc mình sao?

Cô hiền nhiên rất mệt mỏi, ngủ rất say, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nằm trên mu bàn tay, có chút biến dạng, bộ dáng này ngược lại có vẻ dễ thương không nói ra được.

Đứa bé Đại Bạch kia, ngũ quan rất giống anh. Nhưng phần dễ thương lại giống cô.

Vươn tay ra, chậm rãi nâng lên. Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt cô. Xúc cảm mềm mại mịn màng, khiến anh không hiểu tại sao cảm thấy yêu thích không muốn buông tay.

Không tự chủ, ngón tay từ trên trán đẹp mắt của cô trượt xuống, đến chóp mũi tinh xảo là lướt của cô, xuống chút nữa...

Đầu ngón tay rơi vào trên môi mềm mại của cô, chậm rãi vuốt ve.

Lần trước hôn miệng nhỏ này của cô, cách năm năm, hương vị cô vẫn ngọt ngào mon mơn như trong trí nhớ vậy.

Ánh mắt Bạch Dạ Kinh sâu thêm

Một hồi, cô bị quấy rầy, không an phận động dẩy, bỗng nhiên mở mắt ra.

Anh sưng sốt. Một giây sau phải lập tức rút tay lại, nhưng vết thương trên người rất nặng, phản ứng không nhanh.

Cho đến khi...

Cô hồi phục tinh thần, tay anh vẫn lúng túng đặt trên môi cô.

Hạ Tinh Thần ngủ mơ màng, tỉnh lại có cảm giác trên môi hơi ngứa. Theo bản năng bắt lại ‘đồ’ quấy rầy cô, chờ tỉnh táo, mới phát giác lại là ngón tay anh.

Ách?

Chống với ánh mắt anh, thấy vẽ không được tự nhiên trên mặt anh, cô giật mình, lập tức thả tay anh.

“Tôi... thế nào?” Cô chỉ chỉ miệng mình, lại nhìn tay anh.

“Không sao.” Bạch Dạ Kinh lúc này đã khôi phục về mặt tự nhiên, thân nhiên nói: “Dính chút đồ.”

“...À.” Thì ra là vậy.

Hạ Tinh Thần hoàn toàn tin, cũng không để ý, chỉ cúi người, đặt tay lên trán anh. Thấy nhiệt độ cơ thể bình thường, thở phào: “Khá tốt, không có sốt. Có đói bụng không? Khát không? Tôi nấu cháo cho anh, bây giờ mang đến.”

Cũng không đợi anh trả lời, cô liền đứng dậy đi ra ngoài.

Bạch Dạ Kinh nhìn bóng người bận rộn kia hồi lâu, cho đến khi cửa đóng lại, cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt anh, anh vẫn không thu hồi tầm mắt. Nhiều năm qua, chăm sóc anh luôn là người giúp việc và quản gia, từ nhỏ đến lớn, trừ mẹ ra, thật sự không có ai xuống bếp nấu ăn cho anh.

Phụ nữ anh biết, hơn phân nửa đều giống như Tống Duy Nhất, mười ngón tay không dính nước.

Cao quý, đại gia khuê tú, nhưng, đều vô cùng không thú vị.

Đang suy nghĩ, Hạ Tinh Thần mang cháo vào.

Cô rất cẩn thận cầm gối đệm đầu anh cao lên. Dùng muỗng múc cháo.

Hơi nóng, cô đưa lên miệng thận trọng thổi.

“Đây là gì?” Bạch Dạ Kinh hỏi, liếc tô cháo trong tay cô.

“Cháo gà. Mặc dù không thể so sánh với canh tổ yến bình thường anh ăn, nhưng, tôi nấu món này ngon nhất.” Lúc khoe khoang tài nấu nướng, ánh mắt có chút đắc ý.

“Thật không?”

“Ừ. Mỗi lần Đại Bạch bị cảm, không thoải mái, tôi đều nấu món này cho nó. Qua một tiếng liền có tinh thần.”

Nói cũng quá phóng đại rồi, dù gì không phải thần dược.

Nhưng, nhìn dáng vẻ cô khoe khoang, Bạch Dạ Kinh ngược lại không vạch trần cô.

Rất muốn thử mùi vị này. Vừa rồi không cảm thấy có khẩu vị gì, bây giờ ngửi được mùi thơm của cháo, thật sự đói.

“Chờ chút, tôi thử nhiệt độ, tránh cho nóng.” Hạ Tinh Thần lăm bằm, theo bản năng đầu lưỡi khẽ liếm cháo trên muống.

Liếm xong, sững sốt chớp mắt.

Mình đây là đang làm gì? Bình thường dứt Đại Bạch cứ dứt như vậy, kết quả, thành thói quen!

Giương mắt nhìn anh: “Tôi nhất thời quen. Anh chờ chút, tôi xuống bếp đổi muống cho anh.”

Cô vừa nói, liền muốn đứng dậy.

“Này!” Bạch Dạ Kinh đưa tay kéo tay cô. Cô nghi hoặc quay đầu nhìn anh, anh cầm muống trong tay cô đưa đến miệng mình.

Mở miệng, một hớp nuốt sạch muống cháo.

Không chút ngần ngại.

Rồi sau đó, còn làm như chuyện thường tình mà phê bình: “Mùi vị cũng không tệ lắm.”

“Anh... không phải có bệnh sạch sẽ sao?”

Về mặt Bạch Dạ Kinh dừng dừng: “Một phụ nữ ngay cả hôn tôi cũng từng làm, em cảm thấy, tôi còn để ý những chuyện nhỏ nhặt này sao?”

Hạ Tinh Thần 囧. Người đàn ông này, lại có thể nói chuyện lúc trước có lý như vậy, mặt cũng không đỏ.

Nhưng, một giây sau, nhớ đến cái gì, lại hừ một tiếng: “Chuyện nhỏ này. Không phải Tổng thống đã sớm quên rồi sao, sao còn nhắc?”

“Đại khái là bị boom nổ tỉnh táo đi.”

Anh nói hơi hột, Hạ Tinh Thần nghe vào trong tai, trong lòng lại quặn đau.

Dứt cháo cho anh, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Đau không?”

Thanh âm mềm nhũn, êm ái tựa như có thể hòa tan người nghe thành mưa mùa xuân.

Trong bụng Bạch Dạ Kinh khẽ nhúc nhích, giương mắt nhìn cô. Trong mắt cô đầy vẻ đau lòng, đáy mắt ôn nhu đỏ hoe, giống như hòa hợp một lớp lụa mỏng, mê người không nói nên lời.

Ánh mắt Bạch Dạ Kinh sâu hơn, nhìn cô: “Em đang quan tâm tôi?”

Thanh âm của anh, cũng nhẹ nhàng.

Khàn khàn.

Rất quyến rũ.

Nhưng ánh mắt nóng bỏng lại khiến tim người khác đập rộn lên.

Hạ Tinh Thần gần như bật thốt lên hai chữ ‘Dĩ nhiên’. Nhưng, chợt ý thức được gì, chữ ‘Dĩ’ bị gượng gượng nghẹn ở cổ họng.

Đợi một hồi không được câu trả lời, anh nhú mày.

Sau đó, chỉ nghe được cô mở miệng: “Dĩ nhiên quan tâm. Anh là Tổng thống khóa trước được hoan nghênh nhất quốc gia chúng ta, mọi người đều rất quan tâm anh. Hôm qua đọc tin tức anh bị thương, trong lòng những đồng nghiệp kia đều giống tôi, thật sự không dễ chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Tổng Thống Đại Nhân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.